

Position Paper

van ploeterende vrijheidszoeker

naar serene soeverein

de standpunten nota

COLOFON

: VAAR-TUIG-NAAM: [POSITION PAPER].

: VAAR-TUIG-TRANSPORT-KENMERK: 978-1-300-55749-4;

: VAAR-TUIG-TRANSPORT-KENMERK VAN DE POSTNL: 3SRPKN781068713.

: VAAR-TUIG-TRANSPORT-DATUM: 19--FEBRUARI--2025.

Ook als boek verkrijgbaar met ISBN 13 – 978-1-300-55749-4 – NUR 820. 19 februari 2025, De Lage Landen.

© 2025 Veilig & Vrij – een samenwerkingsverband van soevereinen: Erik, Ivar, Rita & Wilfred-Leonard.

Alle rechten voorbehouden. Alles uit deze uitgave als een position paper (voorheen getiteld: white paper) mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden, mits de bron wordt vermeld en er vanuit correctheid en transparantie wordt gehandeld. Zie onze website voor meer informatie en onderzoek: <https://veiligenvrij.nl>, email: contact@veiligenvrij.nl.

Disclaimer: Criminele dan wel gewelddadige handelingen verricht door mensen die – gelet op hun motieven – verwijzen naar de inhoud van dit position paper als de grondslag voor hun eigen persoonlijke handelingen wijzen wij van Veilig & Vrij resoluut, pertinent en absoluut af, daar wij vanuit de neutrale en vredelievende uitgangspunten middels open conversaties en overleggen werken en dat ook als zodanig propageren. Tevens wijzen wij de lezers erop dat op generlei wijze rechten aan de inhoud kunnen worden ontleend voor eigen dan wel voor groepsdoeleinden. Het position paper als document is slechts bedoeld ter bestudering van deze materie.

[Met de auspiciën van de University for Life: 351PKSD27273834 – 24/1835 – Den Bosch 23 mei.]

Samenvatting

Dit position paper bespreekt onder meer de oorsprong van de soevereine beweging, die grotendeels voortkomt uit het wantrouwen in de staat en de groeiende behoefte aan autonomie en zelfbeschikking van mensen in onze samenleving. Sinds 2020, met de invoering van vrijheidsbeperkende corona-maatregelen, zijn veel mensen zich gaan verdiepen in soevereiniteit en de ontwikkeling van hun morele kracht. De auteurs stellen dat de overheid, politici en media hun democratische plichten verzaken en vooral gericht zijn op controle, zonder na te denken over de oorzaken van maatschappelijke onvrede. Dit leidt tot een toenemende afstand tussen burger en staatsmacht.

Het begrip soevereiniteit is essentieel om te begrijpen hoe staten functioneren. De kern van het betoog draait om de relatie tussen menselijke autonomie en democratie. Democratie en recht zijn volgens het document geworteld in individuele soevereiniteit en mogen niet losgekoppeld worden van de morele integriteit van het individu (de mens). Wanneer staatsmacht absolute controle krijgt en democratische principes worden uitgehold, ontstaat een situatie waarin mensen geen werkelijke keuzevrijheid meer hebben. Het document pleit voor een samenleving waarin wederzijds respect en gelijkwaardigheid de basis vormen.

Dit position paper beschrijft de transformatie van een individu dat streeft naar vrijheid en een sereen soeverein leven. De kern van deze transformatie is de zoektocht naar de juiste balans tussen correctheid en maximale vrijheid voor het individu in een samenleving. Het roept de essentiële levensvraag op: "Hoe wil je leven?" en benadrukt dat vrijheid essentieel is om iemands persoonlijke levensdoel te ontdekken en uit te leven. Een gezond moreel kompas is hierbij cruciaal, maar wordt in de praktijk vaak verwaarloosd, mede door het verdwijnen van ethiek en filosofie uit het onderwijs.

Het paper wijst op de verantwoordelijkheid van de bestuurlijke elite om de democratische rechtsstaat te beschermen en onkreukbaarheid te tonen. Echter, sinds de late jaren tachtig is het morele kompas achteruit gehold. New Public Management (NPM) heeft zijn intrede gedaan en is leidend geworden, wat resulteert in het loslaten van democratische principes en het mensenrecht. De politiek is verworden tot een arena van managers die politieke standpunten zien als onderhandelbare elementen voor eigen of partijbelangen, of vanwege niet gekozen entiteiten zoals de Europese Unie.

In de geschiedenis van Nederland had het begrip 'burger' vooral de betekenis van horige; iemand met (zeer) beperkte rechten. Met de opkomst van de moderne staat veranderde deze status van 'burger' iets, waardoor er iets meer rechten en vrijheden ontstonden. Tegenwoordig verwijst het begrip 'burger' naar iemand met de Nederlandse 'staatsaangheerigheid'. Mens zijn is de basis, waar 'de burger' een afgeleide van is. Dat heeft rechtsgevolgen. Het begrip 'burger' heeft geen officiële juridische definitie in Nederland, maar is een normatief concept dat verwijst naar actief lidmaatschap van de nationale gemeenschap. De auteurs zien risico's in het label 'burger', zoals juridische onzekerheid en willekeur, evenals politieke en maatschappelijke manipulatie.

Het spanningsveld tussen menselijkheid en staatsmacht wordt geanalyseerd, waarbij wordt gesteld dat de gehele Nederlandse wet slechts één keer expliciet naar 'de mens' verwijst. Dit benadrukt de juridische structuur waarin staatsmacht functioneert en haar eigen continuïteit probeert te waarborgen.

Daarnaast wordt besproken hoe rechtspositivisme het verschil tussen recht en macht vervaagt en hoe de angst voor anarchie de staat drijft tot steeds meer controle en regelgeving. De groeiende invloed van internationale verplichtingen en de impact van regelgeving op de vrijheid van burgers wordt ook besproken.

Daarbij wordt gewezen op de rol van ambtenaren en politici, die moreel onkreukbaar zouden moeten zijn, maar in de praktijk vaak handelen uit angst, zelfbehoud en/of politieke belangen. Het zelfstandig, onafhankelijk denken vanuit een gezond moreel kompas lijkt te zijn verdwenen binnen de staatsstructuren. In dat verband wordt het psychologisch concept ‘oorzakelijke blindheid’ besproken, waarbij mensen, bewust of onbewust, de diepere oorzaken van problemen niet herkennen of erkennen.

Het Plakkaat van Verlatinghe (1581) wordt aangehaald als historisch voorbeeld van verzet tegen staatstirannie en als een inspiratiebron voor het geweldloos corrigeren van de overheid. Daar de zittende macht aantoonbaar universele democratische principes ondermijnt, wordt het spanningsveld tussen individu en staat alleen maar groter. Er wordt een vergelijking gemaakt met de ideeën van filosofen als Rousseau, Locke en Montesquieu, die de complexiteit van volkssoevereiniteit en machtsmisbruik al onderzochten. In dat licht wordt het rechtspositivistische staatsmodel bekeken en bekritiseerd met ook de vraag: waarom zou dat de enige bestuurlijke vorm van recht zijn?

Het gevaar van absolutisme wordt benoemd. Dit ondermijnt de fundamenten van democratische waarden zoals vrijheid en menselijke gelijkwaardigheid. De Trias Politica wordt erkend als een belangrijke basis voor goed bestuur, maar de balans tussen de machten is volgens de auteurs verstoord en de correctheid van de menselijke juridische benadering ontbreekt. De afschaffing van referenda, gebrekkige controlemechanismen en de invloed van partijpolitiek zorgen ervoor dat de stem van ‘de burger’ steeds minder gewicht heeft. De politiek (incl. staatsmacht) probeert dit tevergeefs te verhullen.

De Nederlandse Grondwet komt aan bod met een bijzondere focus op artikel 1. Daarnaast wordt betoogd dat de Grondwet in de praktijk geen garantie biedt voor daadwerkelijke bescherming van rechten en vrijheden. De Algemene wet bestuursrecht (Awb) functioneert als een bureaucratische laag die ‘burgers’ belemmert in hun toegang tot rechtvaardigheid. Dit leidt ertoe dat ambtenaren en rechters zich meer richten op formele correctheid dan op inhoudelijke rechtvaardigheid, wat ten koste gaat van de rechtsbescherming van ‘burgers’. De opkomst van wetten zoals de coronawet en de nieuwe onderwijswet worden gezien als verdere inperkingen van fundamentele vrijheden, zonder dat hier voldoende juridische waarborgen tegenover staan.

Een ander belangrijk thema is de rol van taal en de juridische constructies in het versterken van staatsmacht. Begrippen zoals ‘burger’, ingezetene, wetspersoon en rechtssubject worden zeer kritisch bekeken, omdat zij een juridische identiteit opleggen die de menselijke autonomie en waardigheid aantast. De geboorteaangifte wordt in dit kader geanalyseerd als een mechanisme waarmee individuen onvrijwillig worden opgenomen in een staatsstructuur die hen als economische en juridische entiteiten behandelt in plaats van als autonome mensen. Dit wordt verbonden aan historische en economische ontwikkelingen, waarbij de staat steeds meer gericht is op beheersbaarheid en controle, in plaats van op het beschermen van fundamentele mensenrechten en democratische waarden (vrijheid).

Taal weerspiegelt de welvaart van een samenleving; complexere taalpatronen duiden op een welvarende samenleving. Taal is een instrument dat onze werkelijkheid vormgeeft en intenties begrijpelijk maakt. Het document benadrukt het belang van onvervreembare rechten, die niet kunnen worden afgenomen, zoals het recht op leven en vrijheid, en bekritiseert de verschuiving van natuurrechten naar politiek en cultureel gedefinieerde rechten.

Dit paper wijst verder op het verschil tussen 'mens' en 'persoon' in juridische zin. Als 'persoon' is men onderworpen aan de staat door de geboorteregistratie, wat leidt tot verminderde menselijke waardigheid, beperkingen in rechten en verlies van soevereiniteit. De vaagheid rondom het begrip 'burger' wordt bekritiseerd, en er wordt gepleit voor het herstellen van incorrect en misleidend taalgebruik om heelmaking te bewerkstelligen bij gedupeerden.

Dit roept automatisch de vraag op of Nederland nog een werkelijke democratische rechtsstaat is, of dat het zich steeds meer ontwikkelt tot een totalitaire staat. Om deze ontwikkeling tegen te gaan, pleiten de auteurs voor een fundamentele hervorming van het rechtssysteem, waarin de menselijke waardigheid en soevereiniteit weer centraal komen te staan.

Vervolgens wordt het sociaal contract besproken. Het sociaal contract wordt gezien als een filosofisch idee waarbij 'burgers' vrijheid en rechten opgeven in ruil voor bescherming. Het sociaal contract is een vaag begrip dat gaat over de interactie van sociale gewoonten, maar het impliceert geen afdwingbare rechtsgevolgen. Het idee achter het sociaal contract is dat de overheid alleen gezag mag uitoefenen als ze handelt in overeenstemming met de wil en het belang van haar burgers. Dit principe voorkomt willekeur en machtsmisbruik door ervoor te zorgen dat staatsmacht binnen wettelijke kaders blijft en de rechten en vrijheden van individuen centraal staan.

Inhoudsopgave

Samenvatting.....	5
Inhoudsopgave.....	9
Voorwoord.....	11
Inleiding.....	13
Beginnen bij het Begin: de Essentie van Soevereiniteit.....	19
De Mens in de Staat.....	27
Het Plakkaat van Verlatinghe als Inspiratiebron.....	35
Naar een Soevereine Samenleving.....	41
Sociale Controle of Sociale Betrokkenheid.....	47
Democratische Rechtsstaat.....	55
Rechterlijke Macht.....	59
Van Complexiteit (wetten en regels) naar Simpliciteit.....	63
Aanbevelingen.....	67
Bijlage A – Begrippenlijst.....	71

Voorwoord

De mens is de **belijving van het recht en leven zelf**; van en in zichzelf. Hij is zelf de grondslag en dus het uitgangspunt van alles waar we heden ten dagen in en mee leven. Hij is begiftigd met het vermogen en de kunst van de waarneming, de gedachte en de mogelijkheid tot het maken van keuzes, vermengd met het morele geweten. Elke ongevraagde en ongewenste handeling van buitenaf inzake dit 'lijf' is **lijfschending** en is daarmee **sovereiniteitsschending**.

Door de jaren heen is de **van nature rechtspersoon** omgevormd tot een '**papieren**' wetspersoon, zo constateren wij van het samenwerkingsverband Veilig & Vrij. Deze wetspersoon wordt door de Nederlandse overheid gedwongen tot dienstbaarheid als economisch nut voor deze zelfde overheid. Hierdoor is de mens die initieel vrij en onafhankelijk is van de Nederlandse overheid, onderworpen (in dienstbaarheid gebracht) aan de belangen van de staat.

Het staatsbelang ligt primair bij de economische opbrengsten en de politiek economische positie, die via allerlei belastingheffingen op door de mens verrichte arbeid en diens consumptie worden verkregen. In plaats van het feit dat de mens de natuurlijke rechtspersoon zelf is, die zelf bepaalt, kiest en beschikt, wordt deze mens in haar **natuurlijke status** als een soeverein wezen geminimaliseerd tot een wetspersoon, ook wel een 'ingezetene' of 'rechtssubject' genoemd. Daardoor is de mens **onrechtmatig onderworpen** aan het nakomen van plichten die aan dit wetspersoon verbonden zijn.

Door de focus van de staatsmacht te leggen op het behalen van economische opbrengsten, wordt het noodzakelijk om het volk te controleren, te beheersen en er op te handhaven. De mens als belijving van het recht wordt en is daardoor aangetast. Uitingen als de wensen en de wil van de mens worden overruled en vaak zelfs geheel teniet gedaan doordat de focus van de staatsmacht op het behalen van economische opbrengsten ligt. **Daardoor zijn rechten privileges geworden.**

Onderwijl wordt met alle nieuwe en aanvullende wetgevingen onze vrijheid verder ingeperkt en wordt de mens belemmerd in diens uiting als een van nature rechtspersoon in het dagelijkse leven. Het is van essentieel belang om te begrijpen dat aan de wetspersoon (zo ook 'ingezetene' als 'rechtssubject') de term 'burger' wordt gekoppeld, zonder dat die 'burger' en de overheidsinstanties met haar medewerkers en de mensen zelf, ook maar enig idee hebben wat deze term juridisch betekent.

De overheidsinstanties en de rechtspraak laat een ieder bewust of onbewust in de waan van wat algemeen als waarheid aangenomen wordt inzake de 'burger'; een **plichtsgetrouw wetspersoon** van de staat. We kwamen op dit spoor doordat wij het maatschappelijk gebruik van de term 'burger' objectiveerden tijdens ons onderzoek. Een 'burger' is voor de overheidsinstanties en de staatsmacht een ingezetene, een rechtssubject en daarmee een plichtvolgend wetspersoon, zo ondervonden we. De 'burger' die zich conform de Nederlandse wetten en regelgeving moet gedragen, waarbij elke vorm van vrijheid op het fysieke, mentale en spirituele vlak wordt ondermijnd. Denk aan de coronamaatregelen nog niet zo lang geleden.

Het lijf als belijving van het recht van het leven zelf werd onheus bejegend, vrijheden werden sterk ingeperkt op basis van allerlei aannames zonder correcte onderbouwing. Mensen mochten niet deelnemen aan een groot deel van de samenleving als zij het corona-prikje niet namen, waarvan werd gezegd dat het goedje veilig en effectief was, zonder dat er gedegen onderzoek aan ten grondslag lag. Vanuit de staatsmacht zei men van wel, maar daar was geen sluitend bewijs voor. Achteraf bleken het allemaal leugens. Daarmee is de mens schade toegebracht. De mens is direct en indirect gedwongen om handelingen te verrichten of na te laten, die zijn of haar keuze niet waren of die geheel tegen de moraliteit en het geweten ingingen, onder het mom van de algehele volksgezondheid.

Het is van het grootste belang om dit adagium steeds voor ogen te houden: **De mens is de belijving van het recht die als rechtspersoon van nature zijn wens en wil uit, toont en laat doorklinken.** Dit recht is en blijft onveranderd en onwrikbaar, ongeacht welke juridische handelingen en termen de overheid daar ook via wetgevingen tegenover stelt of welke bevoegdheden zij zichzelf ook toeschrijft. De levende mens is het startpunt en het eindpunt als het om recht en soevereiniteit gaat. Vanuit dat blikveld is dit position paper uiteindelijk in deze eindvorm ontstaan.

Inleiding

De essentie van dit position paper (standpunten nota; Ned.) is een kritische **diagnose** van de Nederlandse parlementaire democratie. De auteurs: Erik en Wilfred-Leonard stellen de vraag of de staatsmacht nog wel bezig is met haar primaire taak, namelijk het beschermen en borgen van de rechten en vrijheden van het volk. Of is er eerder een sinister plot gaande, waarbij controle en beheersbaarheid de boventoon voeren?

De auteurs onderzoeken de betekenis van de begrippen 'soevereiniteit' en 'burger', omdat die begrippen belangrijke rollen spelen in de regulering van vrijheid. Ze pleiten voor een terugkeer naar vertrouwen, bevlogenheid en geestkracht, zoals verwoord in de 'Declaration of Independence' van de Verenigde Staten van Amerika.

De staat dient voorwaarden te scheppen die het najagen van het individueel geluk ondersteunen en de onvervreembare rechten beschermen, waardoor een samenleving kan ontstaan waarin elk individu vanuit gelijkwaardigheid en wederzijds respect zijn eigen geluk kan nastreven. De auteurs verkiezen een vrijheidsperspectief boven een beheersbaarheidsperspectief, met de nadruk op democratische waarden en universele principes van menselijkheid en moraliteit.

Er zijn twee invalshoeken die grondig worden onderzocht: Het **vrijheidsperspectief** en het **economisch nut** van de 'burger' of wel het **beheersbaarheidsperspectief**.

1. **Vrijheidsperspectief**: Het position paper bekritiseert de huidige Nederlandse parlementaire democratie en stelt dat de staat zich zou moeten richten op het creëren van voorwaarden die het nastreven van individueel geluk ondersteunen en onvervreembare rechten beschermen. Het bepleit een terugkeer naar vertrouwen, bevlogenheid en geestkracht, waarbij de staat de menselijke waardigheid centraal stelt en de basis legt voor een samenleving waarin elk individu vanuit gelijkwaardigheid en wederzijds respect zijn geluk kan najagen.

2. **Economisch nut** van de 'burger' (**beheersbaarheidsperspectief**): Het position paper stelt dat er in de huidige situatie sprake is van een beheersbaarheidsperspectief als een voldongen feit of status vanuit de overheid, waarin de staat of overheid de 'burger' primair ziet als een economisch wezen. Er is een vermeende impliciete afspraak via het 'sociaal contract' dat we bovenal een economische opdracht hebben om voor iedereen 'welvaart' te garanderen – het zogezegde solidariteitsprincipe – maar dan eenzijdig opgelegd. De staat wil een bepaalde orde voor zichzelf om economische doelstellingen te kunnen behalen, wat leidt tot een normeringssysteem zoals het Nederlandse rechtstelsel daar nu uiting aan geeft. Dit beheersbaarheidsperspectief leidt tot een verenging van wat mens-zijn is, waardoor er een spanning ontstaat tussen de individuele vrijheid en de staatsmacht met haar beheersbaarheidsdrang.

De auteurs als ook het gehele team van Veilig & Vrij verkiezen een **vrijheidsperspectief** boven een **beheersbaarheidsperspectief** en zetten zich af tegen een juridische benadering die rechten ziet als 'verleend', ware het privileges of licenties verstrekt door de overheid, waar een bepaald gedrag of prestatie tegenover dient te staan. De voorwaardelijkheid van het mens- of **natuur-recht** is hiermee 'geschapen' door de staatsmacht. Het natuur-recht is daarmee een wet-recht (privilege) geworden. De **mens als natuurlijk rechtspersoon als belijving van dat recht** is daardoor verworden tot een fictief wetspersoon (een wettelijke entiteit) die voor elke economische handelingen meer belastingen moet betalen; ongeacht het aspect van eigenaarschap of de titel 'rechtmatige/hebbende bezitter' (de allodiale titel bezittende).

Het position paper bekritiseert dit economische uitgangspunt en pleit voor een verschuiving naar een vrijheidsperspectief, dat resulteert in een **menswaardigere samenleving**. Hopelijk zie en erken je dat als lezer ook na het lezen van dit position paper. Daartoe hebben de leden van Veilig & Vrij een drietal

speerpunten voor ogen. Deze speerpunten lagen en liggen nog steeds ten grondslag aan ons onderzoek en onze denkprocessen. Deze drie aspecten als uitgangspunten voor de herziening van het Nederlandse rechtssysteem, vanuit de mens als de belijving van het recht, zijn:

A. Plakkaat van Verlatinghe. Het ‘**Plakkaat van Verlatinghe**’ wordt gezien als een wilsverklaring van een volk dat onderdrukt werd door een buitenlandse mogendheid; de Spanjaarden. Het geeft blijk van het recht op leven, op volledige vrijheid van dat leven alsmede de vrijheid van keuzes binnen een volledig moreel kader zoals een mens dan wel een volk zelf voor ogen heeft. Dit plakkaat is een schriftelijke uiting van die Wil. Het is de claim op een ieders leven vanuit een onvervreemdbaar recht als gegeven door God.

B. Geboorteaangifte. Deze rechtshandeling is de grondslag van de **eenzijdige verbintenis** die een levend mens met de Nederlandse staatsmacht moet aangaan; alhoewel het een vrijblijvende plicht lijkt binnen het Burgerlijk Wetboek, blijkt dat bij weigering van het doen van de **geboorteaangifte** er een Wetboek van Strafrecht Artikel (448 SR.) aan gekoppeld is. Het niet nakomen van een opgelegde plicht – wat op zich al vreemd is – wordt daardoor een criminele handeling in de ogen van de Nederlandse staatsmacht. Terwijl er geen sprake is van dwang, stelen, doden, liegen en bedriegen of wat voor schade ook. Deze door de staatsmacht wettelijk vastgelegde plicht, dwingt de mens, die zelf de belijving van het recht is, om aan dat vrijheid beperkende systeem deel te nemen.

C. Moreel kompas. Een goed ontwikkeld moreel kompas helpt mensen om door morele dilemma's te navigeren en beslissingen te nemen die in overeenstemming zijn met hun morele identiteit. Het omvat de morele waarden, principes en overtuigingen die iemand belangrijk vindt en die een belangrijke rol spelen bij het nemen van morele beslissingen en het bepalen van moreel gedrag; dat wat goed is. Het is een abstract en complex begrip. Het team van Veilig & Vrij gebruikt de formule: ‘**Correctheid + Transparantie = Vertrouwen**’ om praktisch uit de voeten te kunnen met dat wat moreel correct is in de context van de Staat der Nederlanden en haar staatsmacht. Ook al dekt de formule niet de gehele lading van wat een moreel behelst, het is een uitstekend hulpmiddel om tot wederzijds vertrouwen te komen, of niet. Door het toepassen van de formule ervaar je namelijk vanzelf of iets moreel correct voor jou is of niet. Daar gaat het immers om. Je kunt dan voor jezelf een correcte beslissing maken.

De consequentie van het correct beschouwen van de Nederlandse geschiedenis

De vertegenwoordigers van de staatsmacht mogen dan zelf wel zeggen dat zij berust op een parlementaire democratie, maar feitelijk is dat fout. Als we het uitgangspunt van om en nabij 1814 nemen, waar Napoleon een vorm van democratie heeft ingesteld, dan geeft dat al aan dat er geen sprake is geweest van de instemming van het volk. We leven daardoor met een erfenis aan feiten die geen recht doen aan een daadwerkelijke **constitutionele en grondrechtelijke basis** voor een volwaardige en legitieme democratie¹; het grondrecht van de zo gezegde Nederlander en Nederland als volk, komt niet correct tot stand en wordt dus ook niet correct gediend. Het economisch nut kreeg toen al een centrale positie. Dat is sindsdien alleen maar versterkt. Hiermee willen we van Veilig & Vrij duidelijk maken dat de huidige wetsstaat onrechtmatig is en slechts de schijn van democratische legitimiteit heeft. De enige reden die je kunt aandragen voor het legitiem zijn van de huidige staatsmacht, is dat we deze wijze van staatsmacht en bijbehorend landsbestuur al meer dan twee eeuwen dulden. Wij adviseren je om één en ander na te lezen op onze ontwikkelde tijdlijn die te vinden is via <https://veiligenvrij.nl/timeline/>.

Wij zeggen daarmee ook dat er eerst moet worden gecorrigeerd, voordat we in vertrouwen met elkaar verder kunnen. De staatsmacht voert steeds meer knechtende wetten en regels in om het belang van het

¹ Denk hierbij aan de in 1953 veranderde grondwet aangaande Artikel nummer 60 en later in 1983 het verbod op toetsing aan de grondwet door rechters middels Artikel 120 GW onder kabinet Lubbers. Zie ook de Wet Normalisatie Ambtenaren die is ingegaan op 1 januari 2020, waarbij zo gezegde ambtenaren vanaf dan op hun persoonlijk titel handelen.

economisch nut te laten prevaleren boven maximale vrijheid, soevereiniteit en bescherming van het volk. We hebben recent nog de bokkesprongen van premier Schoof gezien toen hij voor z'n beurt sprak richting de Europese Unie over de toezegging miljarden, zonder enige consultering van de Tweede Kamer. En dat is dan de ongekozen premier zelf die de parlementaire democratische rechtsorde willens en wetens schendt. Inmiddels weten we ook hoe dat zijn beloop heeft gehad.

De zittende macht verliest niet graag haar macht. Dat maakt de formule (**Correctheid + Transparantie = Vertrouwen**) tot een erg nuttig hulpmiddel om tot corrigerend gedrag te komen. Als eenmaal dat onderzoek is gedaan dan zou het morele kompas in mensen als van zelf een corrigerende houding aan moeten nemen en tot corrigerende actie moeten overgaan. We zullen zien hoe zich dit ontvouwt.

De Staat in Crisis: Een Zoektocht naar Soevereiniteit en Rechtvaardigheid

De Nederlandse parlementaire democratie, ooit een baken van stabiliteit en rechtvaardigheid als vorm van dit beoogde doel, vertoont diepe scheuren. Machtssystemen houden zichzelf in stand, de kloof tussen 'burger' en staat groeit, en kritische geluiden worden onderdrukt. Dan reist de vraag: "Wie heeft nu eigenlijk de regie?" En wat betekent Nederlandse soevereiniteit nog in een wereld waarin nationale autonomie steeds vaker wordt ingeleverd aan supranationale organisaties?

Dit position paper legt de fundamenten bloot van het verval van de **fundamentele democratische waarden en mensrechten**; het is wederom de strijd tussen de individuele vrijheid en de collectieve orde. De geschiedenis heeft het ons al zo vaak laten zien, en toch staan we weer voor een zelfde crisis.

We beantwoorden gaandeweg dit paper een aantal belangrijke vragen, zoals:

- Is de staatsmacht nog wel bezig met het nastreven van maximale vrijheid voor het volk, of is er een sinister plot gaande, waarbij controle en beheersbaarheid de boventoon voeren?
- Wat is soevereiniteit en is jezelf soeverein verklaren niet compleet nutteloos?
- Wat betekent het begrip 'burger' in een samenleving waarin vrijheid steeds verder onder druk staat?
- En hoe kunnen 'burgers' hier zelf iets aan doen zonder in anarchie/geweld te vervallen?

Het moet desondanks gezegd worden; we hebben nog steeds de hoop dat we in staat zijn om veel mensen die de zittende macht vertegenwoordigen, geweldloos te corrigeren aangaande hun bewuste of mogelijk onbewust incorrecte en immorele handelingen. Het zijn en blijven namelijk onze medemensen, in dezelfde vrijheid en gelijkheid van rechten geboren als ieder ander. Ook al is dat moeizaam dat te blijven zien en te geloven. Wij blijven in verbinding, maar alleen vanuit een positie van **correctheid en transparantie**, want dat creëert het noodzakelijke **vertrouwen**, waardoor een samenleving in menselijke (gelijk)waardigheid kan functioneren.

We vinden het van cruciaal, vitaal en wezenlijk belang te benadrukken dat de correcte betekenis van termen en begrippen, de gebezigde taal, een fundamentele pijler is voor het onderlinge vertrouwen en een goed functionerende samenleving. Onduidelijke taal leidt veelal tot rechtsonzekerheid, uitvoeringsproblemen en wantrouwen. Om dat te voorkomen hebben we een begrippenkader samengesteld dat als Bijlage A is bijgevoegd. We raden je aan die eerst door te nemen, voordat je aan dit position paper begint.

De diagnose in dit position paper raakt aan diepgewortelde kwesties, zoals de historische inspiratie van het **Plakkaat van Verlatinghe**, de rol van de rechterlijke macht, de verdichting van wet- en regelgeving, de rol van het sociale contract en de invloed van sociale controle. Dit position paper biedt niet alleen kritische reflectie, maar ook een oproep tot intellectuele veranderingsbereidheid en systemische verandering. Wat ons betreft is de vraag niet óf het systeem moet veranderen, maar hoe? De essentiële kennis is er immers.

Aan het einde van dit position paper doen we een aantal aanbevelingen en geven we je informatie over onze wijze van sereen soeverein² zijn. Al met al blijkt het een behoorlijk lastig en complex proces te zijn, waarbij de essenties en principes verder reiken dan louter kennis van **mensrechten en wetgeving**. Het doet nog veel meer een beroep op ons innerlijke proces van **zelfidentificatie**. Zijn we in staat dit laatst genoemde en meest essentiële deel van het totale proces te overwinnen, dan geeft dat aanleiding voor innerlijke vreugde; voor de euforie van onze eigen overwinning.

Beheersbaarheid dwingt voorspelbaarheid af

Als er sprake is van beheersbaarheid, dan is er sprake van een behoefte aan voorspelbaarheid gelijk op gaand met waarschijnlijkheid. De grondleggers van voorspelbaarheidsmodellen en **stochastische berekeningen** waren onder andere de wiskundigen Simon Laplace en tijdgenoot Thomas Bayes³ en later Henri Poincaré en Bernhard Riemann⁴. Het begrip ‘Stochastische berekeningen’ verwijst naar wiskundige methoden en modellen die worden gebruikt om met onzekerheid en toeval om te gaan (waarschijnlijkheidsberekeningen). Deze berekeningen zijn gebaseerd op de kansrekening en stochastiek, waarbij stochastische variabelen en processen centraal staan. Kortom, stochastiek is een methode van onderzoek die zich richt op het zoeken naar statistische samenhangen die afhankelijk zijn van een bepaalde kans of van het toeval.

‘Stochastisch terrorisme’ onderzocht

We gebruiken de term ‘stochastische berekeningen’ hier bewust. RAND Europe heeft namelijk in opdracht van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Datacentrum (WODC) het rapport getiteld “Van woorden naar daden: Een verkenning en kritische beschouwing van het concept 'stochastisch terrorisme'”⁵ gepubliceerd op 6 februari 2025. Dit onderzoek is mede gefinancierd door de NCTV om het inzicht in het concept 'stochastisch terrorisme' te vergroten. Onder andere in navolging van dat uitgevoerde onderzoek is de NCTV bezig met de implementatie van de “Versterkte Aanpak Online inzake terroristische en extremistische content” op basis van een verhoogt dreigingsniveau terrorisme⁶ van 3 naar 4 (2023) volgens het zelfde NCTV. Over afdwingen van voorspelbaarheid gesproken.

Er wordt door de staatsmacht een aanpak ontwikkeld die impliciet gebaseerd lijkt te zijn op een concept dat volgens het onderzoek zelf (het rapport getiteld “Van woorden naar daden) maar zeer beperkt juridisch nut heeft. De onderzoekers raden expliciet af om het begrip ‘stochastisch terrorisme’ te gebruiken. Er wordt door de NCTV tevens verwezen naar de extremistische en/of antidemocratische online uitingen alsook de verspreiding van anti-institutionele complottheorieën. In het uiterste geval **kan** deze content iemand inspireren tot het daadwerkelijk plegen van strafbare feiten, zo wordt er gesteld. Ja, dat zou kunnen. Moeten we dan denken aan Volkert van der Graaf achtige aanslagen? Die van ‘links’ kwam en niet tijdig als links extremist werd opgemerkt? Hoe moeten we dat zien? En wat zijn anti-institutionele complottheorieën? Bijna alle tot complottheorieën bestempelde analyses (logische inductie en deductie redeneringen) van de afgelopen vijf jaar zijn waarheid geworden. Waar is de correctheid in de besluitvorming om tot een dergelijke aanpak over te gaan en welke consequenties heeft dat voor de vrijheid van meningsuiting van mensen die online met elkaar kletsen? Is er überhaupt gedegen onderzoek gedaan naar de **oorzaak** van de

² Politie en defensie worstelen met 'soevereine' collega's die de overheid niet erkennen (RTL nieuwsbericht van 5 februari 2025: <https://www.rtl.nl/nieuws/artikel/5492254/soevereinen-bij-politie-en-defensie>)

³ Boek: “Bayesiaans Theorema” door <https://universityforlife.info>. ISBN 9780244831110.

⁴ Boek: “Mathematics” door University for Life. ISBN 9789083121741.

⁵ <https://www.nctv.nl/actueel/nieuws/2025/02/07/wodc-onderzoek-van-woorden-naar-daden-gepubliceerd>.

⁶ <https://www.nctv.nl/actueel/nieuws/2023/12/12/nctv-verhoogt-dreigingsniveau-terrorisme-van-3-naar-4>.

toename van die ‘online uitingen’? Wij hebben het niet gezien en vernemen graag waar we dat kunnen vinden.

Zo worden er door regeringen en uitvoeringsinstanties allerlei constructies en ‘aanpakken’ opgetuigd in het kader van de nationale veiligheid. Hoe men bij dat dreigingsbeeld komt, wordt in het kader van diezelfde nationale veiligheid, geheim gehouden. Transparantie over de besluitvorming zou veel suggestiviteit en ideeën bij mensen weg kunnen halen, maar nee, dat is blijkbaar niet de bedoeling. De angst die met dergelijke berichtgeving van de NCTV (overheidsonderdelen) wordt verspreid, is wellicht gewenst. Welke preferente werkelijkheid dient het volk te geloven?

De dood in de pot

Het organiseren van voorspelbaarheid wordt vooral door (lands)bestuurders en managers gestimuleerd, maar het is de dood in de pot voor ‘vrije creatie en innovatie’. Het probleem oplossend vermogen van mensen ligt vooral in de zone van ‘vrije creatie’ waardoor innovatie vorm kan krijgen. De vraag die wij ons stelden is of het wel de bedoeling is dat problemen worden opgelost? Of is het voor bepaalde doeleinden en politieke belangen veel beter om een bepaalde status quo te handhaven, die een bepaalde mate van voorspelbaarheid in zich draagt? Is het volk daarmee geholpen of alleen de invloed van de politieke kleur zodat kiezers kunnen worden gewonnen voor een volgende termijn?

De vrije creatie en innovatie als goddelijke gaven van de mens, conflicteren met de ‘beheersbaarheidsinslag’ van de staatsmacht en worden daarom opzettelijk geëlimineerd. Het schakelt de essentie van ‘mens zijn’ gewoon uit. Deze gang van zaken past helemaal binnen de materialistische zienswijze van Thomas Hobbes (1588-1679), die als één van de eersten met de term ‘sociaal contract’ kwam. Hij had een grote invloed op de ontwikkeling van de politieke filosofie, met name op het gebied van soevereiniteit, staatsrecht en de basisprincipes van politieke orde. David Bohm (1917-1992), de beroemde theoretisch natuurkundige en filosoof, bekritiseerde het academische en wetenschappelijke systeem al in 1990. Hij stelde dat universiteiten en ‘de wetenschap’ steeds meer gericht raakten op mechanistische, fragmentarische en voorspelbare methoden, waardoor echte innovatie en diepere wijsheid in de knel kwamen. Daar komt nog bij dat vrijwel elke universiteit een deel van haar financiën van de staat ontvangt.

Het is zeker nu veelal de regel dat wie betaalt, de uitkomsten bepaalt. Het is daarmee duidelijk dat Bohm destijds de juiste conclusie trok inzake het bewust ondermijnen van creatief en innovatief onderzoek op universiteiten. Ook de gehele psychiatrie handelt vanuit statistiek; Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders⁷ (DSM-MD) classificeert vanuit ‘vastgeroeste’ parameters en criteria inzake de mate van in hoeverre een patiënt met betrekking tot diens gedragingen (responsies) aan de kenmerken van deze parameters en criteria voldoet. Het gaat vooral om het labelen en kaderen, zodat er verzekeringscodes voor vergoeding kunnen worden gekoppeld aan lastig menselijk gedrag. Dan krijg je een genormeerde samenleving.

Wij stellen dat de hele wereld ten tijde van COVID-19 één groot gedragsexperiment was (inmiddels door vele wetenschappers erkend. Het is o.a. de conclusie van immunoloog dr. Carla Peeters). De corona-prikjes zaten immers in een testfase. Zie hiervoor ook de uitspraken gedaan door Minister voor Medische Zorg en Sport, Tamara van Ark (20 oktober 2020):

<https://www.telegraaf.nl/watuzegt/139481624/mondkapjesplicht-is-een-gedragsexperiment>.

⁷ Boek: “Revision of the DSM MD iv-v” door Wilfred-Leonard. ISBN 9781326873721.

Heb je vragen, bedenkingen en twijfels over de inhoud van dit paper, bel of e-mail ons dan vooral. Wij moedigen iedereen aan tot het voeren van open conversaties aangaande kritische aspecten in het leven, waarvan er talloze te noemen zijn.

Namens **Erik en Wilfred-Leonard** als de beide auteurs van dit position paper tezamen de ondersteuning van de andere leden van het team van Veilig & Vrij: **Ivar en Rita**, vragen wij en nodigen wij de lezers nadrukkelijk uit de drie uitgangspunten (Plakkaat van Verlatinghe, moreel kompas en de geboorteaangifte) in het achterhoofd te houden bij het lezen en verwerken van de komende hoofdstukken, die hierop volgen, om na te gaan of deze drie aspecten werkelijk gerespecteerd zijn. Wij zullen niet zelf steeds deze componenten of aspecten expliciet toetsen in en aan onze teksten in de hoofdstukken; dat is onderdeel van het leerproces door de lezer zelf te verrichten, te erkennen en het meest belangrijk; er als een mens op te reflecteren. **Veel studieplezier!**

Beginnen bij het Begin: de Essentie van Soevereiniteit

Het is mogelijk om tot taalbegrip te komen door het besef van de Nederlandse taalontwikkeling in relatie tot onze geschiedenis zorgvuldig te **diagnosticeren**. We beginnen daarom met de betekenis van het begrip 'soevereiniteit' vast te stellen en te kennen volgens de Dikke Van Dale. Daar lees je dat de betekenis van soevereiniteit "oppermachtige heerschappij" is. Etymologisch stamt het begrip 'soevereiniteit'⁸ van het Latijnse woord "**superanus**" af, (ja, werkelijk) wat "boven" of "hoogste" betekent. Het is via het Oud-Franse "**souverain**" (hoogste gezag of heerser) in het Nederlands terecht gekomen. Door de etymologie van begrippen toe te passen, ontwaar je ook de ontwikkeling van taal over tijd. Verderop komen we hier nog uitgebreid op terug.

In het internationaal recht, met name sedert 1648, alwaar de notie werd verwoord, dat iedere regering het hoogste beschikkingsbevoegdheid had en dus geen inmenging van buitenaf behoefde toe te staan c.q. gewenst werd geacht, is het idee van soevereiniteit op staatsniveau ontwikkeld. Dergelijke feiten geven ons een extra begripsdimensie, die soms extra inzichten biedt en daardoor van waarde kan zijn voor ons eigen ontwikkelings- en leerproces.

In de Romeinse tijd bestond er al een onderscheid tussen burgers en slaven, en werd er al belasting geheven. Tijdens de Middeleeuwen ontwikkelde zich het feodale systeem, waarin veel boeren en dorpelingen als 'horigen' werden aangeduid. Horigen waren halfvrije boeren die gebonden waren aan het land dat zij bewerkten. Ze hadden beperkte rechten en plichten tegenover hun landheer. Tegelijkertijd ontstonden er in de late Middeleeuwen steden waar inwoners meer vrijheden genoten en 'burgers' werden genoemd. Deze stadsbewoners hadden vaak beperkte rechten, zoals deelname aan gilden en het lokaal bestuur.

De overgang van horigheid naar burgerschap was een geleidelijk proces dat verschilde per regio. In West-Europa begon dit proces eerder dan in Oost-Europa. In Frankrijk werd de horigheid officieel afgeschaft in 1779, hoewel het in de praktijk bleef bestaan tot na de Franse Revolutie. In het Heilige Roomse Rijk werd de horigheid in 1781 afgeschaft, terwijl in Rusland dit pas in 1861 gebeurde, zo is terug te vinden in de literatuur. Het begrip 'burger' evolueerde dus van een stadsbewoner met bepaalde rechten in de Middeleeuwen naar een breder concept van staatsburgerschap in de moderne tijd. Deze ontwikkeling hing samen met de geleidelijke afname van feodale structuren en de opkomst van centraal bestuurd staten. Het begrip 'horige' **vervaagde**, maar of het z'n functie ook verloor, durven wij te betwijfelen.

De mens als politiek wezen

De mens is van nature geneigd om in gemeenschappen te leven en daarin zijn volmaaktheid te vinden, zo stelde Aristoteles. Volgens hem kan een mens alleen in een gemeenschap, zoals de polis (stadstaat destijds), zijn potentieel volledig ontwikkelen en een goed en gelukkig leven leiden. Daar zijn wij het hartgrondig mee eens. Mensen zijn sociale wezens die in gemeenschappen floreren. In de visie van Aristoteles ging de staat **vooraf** aan het individu, omdat de mens alleen in gemeenschap volledig mens kon worden en er in werd (en wordt) geboren. Onze visie staat haaks op dit laatste onderdeel van Aristoteles. We weten dat hij het spanningsveld tussen individuele vrijheid en hoe dat zich verhoudt tot staatsmacht, niet uitwerkte. Die uitwerking werd pas later opgepakt door filosofen als Hobbes, Locke⁹, Rousseau, De Tocqueville, Stirner en Steiner. Tegenwoordig zijn er maar weinig filosofen en rechtsgeleerden die zich bezig houden met democratie en recht. Daarom pakken wij van Veilig & Vrij die handschoen op.

⁸ Boek: "Soevereiniteit" door Wilfred-Leonard. ISBN 9781447828914.

⁹ Boek: "Debt & Penance" door Wilfred-Leonard. ISBN 9781291402766.

Wat is de huidige Staat der Nederlanden eigenlijk?

Om daar correct antwoord op te geven beginnen we met het kort uitschrijven van de betekenis van de woorden:

1. Staat: Een hiërarchische, politieke organisatie die gezag uitoefent over een afgebakend stuk land.
2. De (Staat der) Nederlanden is de officiële aanduiding van de Nederlandse staat als publiekrechtelijke rechtspersoon (de politieke organisatie) op het grondgebied van De Lage Landen.
3. De Staat der Nederlanden is onderdeel van één van de vier staten van het Koninkrijk der Nederlanden.

Daarnaast is Nederland een constitutionele monarchie, wat betekent dat de positie van de Koning is vastgelegd in de Grondwet en wel in deze staatsvorm:

1. De Koning en de ministers vormen samen de kroon op rijksniveau.
2. De Koning is het staatshoofd, maar de ministers zijn verantwoordelijk voor het regeringsbeleid (ministeriële verantwoordelijkheid).

Het is van belang dat je begrijpt dat de Staat der Nederlanden een juridisch economische status heeft. Het is een soort vereniging of club (met een clubhuis in Den Haag). Zo is er een **registratie** van "The Kingdom of the Netherlands" in het Britse Companies House. Die registratie is vooral sinds de Brexit een praktische maatregel die noodzakelijk is voor het uit kunnen voeren van economische activiteiten (handel) van het Koninkrijk der Nederlanden in en met het Verenigd Koninkrijk. Het economische verkeer berust op juridische afspraken en verloopt dus binnen juridische kaders.

Je ziet hierdoor dat de essentie van de relatie ligt in het economisch verkeer tussen landen (staten/koninkrijken) en dat men afstemt op juridische voorwaarden – lees: internationaal rechtelijke statuten – die feitelijk de zakelijke overeenkomst vertegenwoordigen. De registratie is een praktische maatregel die het Koninkrijk/Staat der Nederlanden in staat stelt om op een juridisch correcte en transparante manier economische activiteiten in het Verenigd Koninkrijk te ontplooiën en zijn economische belangen te behartigen. Registratie impliceert een ondergeschiktheid inzake de voorwaarden die aan een registratie verbonden zijn. Dat impliceert eigenlijk al een soort van ‘exclusief toegangsbewijs tot iets’.

De rol van de staat

De Staat heeft vele rollen, vandaar de verschillende ministeries. Een voorbeeld van een rol die de Staat der Nederlanden heeft is de verplichting om de bestaanszekerheid van zijn inwoners te waarborgen. Dit wordt onder andere gedaan door het vaststellen van een sociaal minimum en het bieden van sociale voorzieningen zoals een dak boven het hoofd; het solidariteitsprincipe vanuit een burgerlijke financiële bijdrage. De zorg voor veiligheid is een andere rol van de staat.

Onze visie op die rol van de staat

De staat wordt in onze visie geacht voorwaarden te scheppen die het najagen van het individuele eigen geluk ondersteunen en de onvervreembare rechten beschermt, waardoor dat vertrouwen kan ontstaan en wordt bestendigd. De staat als de bedienende en ondersteunende facilitator.

Vanuit dat perspectief is er een samenleving mogelijk waarin elk individu vanuit gelijkwaardigheid en wederzijds respect zijn geluk kan najagen. Dat er een spanningsveld bestaat tussen de individuele vrijheid

met dat najagen van dat eigen geluk en de collectieve orde om tot economische doelstellingen te komen, is volgens ons een gezond gegeven dat ‘z’n werk moet doen’. Het is de **noodzakelijke voorwaarde** waardoor een mens zijn potentieel volledig ontwikkelt, zijn eigen grenzen ontdekt en zichzelf leert beheersen. Zodoende kan de ratio met het gevoel in balans komen en het vertrouwen in het zelf-, in combinatie met het onderlinge vertrouwen, ontstaan. Dat zijn bewezen psychologische fenomenen of aspecten van het leven zelf. **Het vrijheidsperspectief verkiezen boven de economische belangen creëert volgens ons een veel menswaardigere samenleving.** En dat is precies wat we in essentie willen. NIET een maatschappij met haar economische belangen als uitgangspunt om daarna te bezien hoe ‘rechten’ daar in passen.

Het gevolg van het vrijheidsperspectief als uitgangspunt is dat je een samenleving krijgt die feitelijk van nature gedijt en welvaart brengt, doordat iedereen vooral vanuit dezelfde waarden en normen z’n eigen levensgeluk probeert na te jagen en het consumeren en graaien minder belangrijk wordt. Dan heb je geen ‘sociaal contract’ nodig, zo vinden wij. We beseffen dat dit een ideaalbeeld is waar van alles op aan te merken is als je dat beeld als een transparant over de hedendaagse realiteit heen legt. Echter, menswaardige en vredelievende verandering begint met een visie. Daarna dient gedrag dat die visie en de democratische waarden ondersteunt, te worden bestendig.

Uitvoeringsintentie staatsmacht: argwaan of vertrouwen?

Onze visie ligt in lijn met wat de ‘Declaration of Independence’ van Verenigde Staten van Amerika expliciet heeft gemaakt, namelijk het onvervreembare recht op leven, vrijheid en het najagen van het eigen geluk. Het is voor ons als de mens immers ‘door God’ op het moment van de geboorte individueel (ondeelbaar in ‘tweeën’) gemaakt en het kan daarmee nooit door de staat worden toegekend, zoals velen ons willen doen geloven. We worden niet ‘in de staat geboren’ maar als kind van de Schepper onder God’s goedheid. Dat is een fundamentele denkfout en aanname. We worden in een private wereld geboren, met of zonder hulp van medewerkers. De mens is (en was altijd al) de basis voor de legitimiteit van de onafhankelijkheid en voor de hedendaagse staatsmacht. Zonder mensen, geen staat, geen samenleving en geen maatschappij, zo is de tendens en de opvatting. Echter een samenleving kan prima bestaan zonder staat. In een democratie zijn het de mensen die uit vrije wil besluiten tot de creatie van een bestuurlijke entiteit op onderdelen van de samenleving, zoals infrastructuur en veiligheid. Die bestuurlijke organisatie kun je ‘de staat’ noemen en haar medewerkers fungeren als werktuigen ten behoeve van die gewenste orde.

Vanuit de juridische benadering is een zekere mate van wantrouwen voelbaar. We begrijpen die argwaan, omdat het recht vanuit het beheersbaarheidsperspectief is vormgegeven. De mens als economisch wezen staat centraal. Er is een impliciete afspraak middels het sociaal contract dat we bovenal een economische opdracht hebben met z’n allen. Er moet geld worden verdiend! En ondertussen is er ook nog zoiets als democratie en recht waar we wat mee moeten als volk. Daar zit weinig bevlogenheid en passie in. Het is dat het moet, maar anders... De **rechtspositivistische optuiging** van recht (gevangen in ontoereikende wetten) is een verenging van wat mens-zijn is. Daar zit natuurlijk het spanningsveld tussen het individu en de staatsmacht die orde wil om economische doelstellingen te kunnen behalen. Het mag duidelijk zijn dat wij dát geen correct uitgangspunt vinden om met elkaar in vrede en vertrouwen samen te leven. Wij willen graag terug naar dat vertrouwen, die bevlogenheid en geestkracht of wel, passie, waar ooit de ‘Declaration of Independence’ uit ontstond.

Burger en burgerschap in Nederland

Om tot verder besef van de essentie van soevereiniteit te komen zijn de veel gebezigde begrippen ‘burger’ en ‘burgerschap’ en diens betekenis van belang. Het ministerie van Onderwijs heeft de *“Wet verduidelijking van de burgerschapsopdracht aan scholen in het funderend onderwijs”* opgesteld, die per 1 augustus 2021

van kracht werd. Er is daardoor een heel nieuw onderwijsprogramma over ‘burgerschap’ gelanceerd, waar scholen zich aan moeten committeren. Per 1 augustus 2023 is het onderwijsprogramma over ‘burgerschap’ opgenomen in de nieuwe standaard 'Basisvaardigheden' (OPO) in het inspectietoezicht. De Onderwijsinspectie verwacht dat scholen vanaf die datum invulling geven aan die standaard. Het is geen vrijwillige opdracht voor (basis)scholen, maar een **opgelegde**, bij wet geregelde, **opdracht**. Volgens ons wordt daarmee het spanningsveld tussen het individu en de staat onnodig vergroot. In de uitwerking hieronder wordt dat verder uitgewerkt.

In de huidige Nederlandse context betekent ‘burger’ vooral dat deze de **Nederlandse staatsaangehörigheid** bezit en daarmee de volledige juridische en politieke status als lid van de Koninkrijk der Nederlanden) heeft. Men ziet hierin zowel rechten (zoals stemrecht en bescherming door de wet) als plichten (zoals belastingbetaling en naleving van die wetten), aldus Wikipedia. Wat ontbreekt is dat een directe invloed daarbinnen uitgesloten is; de staat bepaalt eenzijdig dat er lasten gedragen moeten worden. We vinden het belangrijk om in dit verband ook het begrip ‘burgerschap’ te benoemen. ‘Burgerschap’ omvat het idee van actief lidmaatschap van de nationale gemeenschap (de maatschappij of het ‘handelsgebied Nederland’ zou je kunnen zeggen). Het is niet alleen een juridische status, maar ook een normatief begrip dat verwacht dat ‘individuen’ bijdragen aan het democratische en sociale leven. ‘Burgerschap’ vraagt om participatie, betrokkenheid en respect voor de **democratische waarden** die in de Nederlandse samenleving hoog in het vaandel staan, aldus Wikipedia en de website van de Rijksoverheid.

De normatieve aard en juridische ongrijpbaarheid van het begrip 'burger'

Het begrip ‘horige’ vervaagde en het begrip ‘burger’ als *weerman van de burcht* is vanaf het begin van de moderne tijd **opgerekt** tot wat je net hebt kunnen lezen. Een feit is dat het begrip ‘burger’ geen officiële definitie kent in het Nederlands rechtsbestel, zo hebben wij bevestigd gekregen door middel van een WOO-verzoek. Daar is een reden voor. Het woord ‘burger’ is van nature een normatief begrip. Het verwijst naar *de positie van een individu binnen de gemeenschap van de staat, met inbegrip van rechten (zoals stemrecht en bescherming door de wet) en plichten (zoals het naleven van wetten en het betalen van belastingen)*. De maatschappelijke en politieke verwijzingen van het begrip ‘burger’ maken het lastig om een strikt juridisch-inhoudelijke definitie op te stellen, omdat de term in verschillende contexten een andere betekenis kan hebben. Leuk voor de staat, maar juridisch gevaarlijk voor de mens die zich het label van ‘burger’ op laat plakken zonder zich van de context waarin dat gebeurt, bewust te zijn.

Laten we het zo zeggen, de functionarissen die binnen de Nederlandse staatsstructuren werken, kiezen er bewust voor om de specifieke rechten zijnde privileges en plichten die uit ‘burgerschap’ voortvloeien vast te leggen in concrete wettelijke regelingen, waar de nieuwe onderwijswet een treffend voorbeeld van is, in plaats van één algemene, juridisch bindende definitie van het begrip 'burger' op te nemen. Deze aanpak laat namelijk ruimte voor de maatschappelijke en politieke interpretaties van wat het betekent om ‘burger’ te zijn. Zo wordt het begrip ‘burger’ context afhankelijk en zo legt de nieuwe onderwijswet op wat **‘goed burgerschap’** is. Maar de staat verbindt er geen verdere juridische consequenties aan en koppelt er zelfs een straf aan bij volhardend afwijkend gedrag. Ondertussen verandert de juridische status van ‘de burger’ er niet door. Er wordt hiermee een gestandaardiseerde en door de overheid bepaalde definitie van burgerschap opgelegd aan scholen. Het zo bejubelde onderwijs aspect ‘zelf kritisch (leren) denken’ is hiermee volledig onderuit gehaald.

Nu zie en ervaar je het gevaar van willekeur (context afhankelijkheid) verschijnen en schokkend genoeg de inperking van de vrijheid om zelf vorm te geven aan wat ‘goed burgerschap’ is, aan de oppervlakte komen in een poging de ontwrichtende uitwerking van de invoer van vreemden met andere gewoonten en

gebruiken, denkwijzen en waarden, te beheersen. Die nieuwe onderwijswet heeft dus als doel de **vorming van toekomstige burgers** en niet de herdefiniëring van de juridische status van de huidige ‘burger’. Wij zien de afweging van de democratische waarden jegens de begrippen ‘burger en burgerschap’ nergens genoemd. Je kunt je dan de vraag stellen: Wie heeft er vooral voordeel bij die *ruimte voor de maatschappelijke en politieke interpretaties?* – en dat deden wij (ons zelf die vraag stellen).

De risico's van het label ‘burger’

Als je de risico's van het label ‘burger’ voor **de mensen** die een **samenleving creëren en ontwikkelen** onder elkaar zet, dan krijg je de volgende risicogebieden:

1. Juridische onzekerheid en willekeur:

1a >> Rechtsonzekerheid en gebrek aan voorspelbaarheid: Burgers weten mogelijk niet in alle gevallen wat hun exacte rechten en plichten zijn.

1b >> Willekeurige besluitvorming: De discretionaire ruimte van het bestuur leidt vaak tot ongelijke behandeling en of door subjectieve interpretaties. (meningen in plaats van feiten).

2. Politieke en maatschappelijke manipulatie.

3. Inconsistentie in rechtspraktijk en beleid.

Met deze uiteenzetting krijg je al een idee waarom er mensen zijn die zich soeverein of autonoom verklaren en wetten en regels van de staat verwerpen. Ook al hebben mensen van de verschillende ‘autonomiebewegingen’ in Nederland deze redenering waarschijnlijk niet allemaal geheel helder, de mensen die zich met autonomie bezig houden, voelen wel degelijk aan dat er iets goed scheef zit met de manier waarop zij werden en worden bejegend (bestuurd). Zij confronteren de staat en diens staatsmacht met de gebezigde willekeur en tegenspraak op allerlei verschillende manieren. De staatsmacht confronteren met de gebezigde willekeur en tegenspraak is vanuit democratisch oogpunt en daarmee de menswaardigheid al met al dikke winst. Een democratische rechtsstaat zou dat met gejuich moeten ontvangen, want wat een betrokkenheid laten die ‘burgers’ zien! Wat wil je nog meer? Maar nee. En hiermee wordt de willekeur, de rechtsonzekerheid, de inconsistentie in de rechtspraktijk en het beleid zichtbaar, die bewust of onbewust wordt uitgebuit **in het belang van de staat**. En reken maar dat de rechtspraak heel goed weet in welke context zij het begrip ‘burger’ plaatst en welk effect dat heeft op **de mens die zich als burger manifesteert**.

De Algemene wet bestuursrecht (Awb) is niet per toeval opgesteld en ingevoerd in 1993. De ‘burger’ wordt op die manier namelijk gedwongen om ingewikkelde, hoogdrempelige, langslpende en tijd en kosten rovende bezwaar- en beroepsprocedures tegen ‘de overheid’ op te starten. Wie heeft daar voordeel bij denk je? En heeft een ‘burger’ sinds 1993 ooit een betekenisvolle rechtszaak gewonnen tegen de overheid? Volgens hoogleraar bestuur- en procesrecht Twan Tak in elk geval niet. En zo wordt duidelijk dat *de speelruimte voor maatschappelijke en politieke interpretatie rondom het begrip ‘burger’* bewust is gecreëerd en in stand wordt gehouden. Zij zorgt dus zelf voor de risico's op de democratische rechtsonderdelen, zoals **de rechtszekerheid, gelijkheid en consistentie** binnen het Nederlands rechtsbestel. Wie ondermijnt nu werkelijk de democratische rechtsstaat?

Van burger naar soeverein via de Nederlandse taal

Nu kunnen we verder met het begrip ‘sovereiniteit’, want daar zijn we nog niet mee klaar. Dat begrip krijgt in de Dikke Van Dale volgens ons een **verbastering** van de eigenlijke betekenis, immers "oppermachtige heerschappij" insinueert een machtsstructuur die hiërarchisch en autoritair is en dus alleen in een meerderheid kan bestaan. De Dikke Van Dale zou neutraal moeten zijn of op z'n minst de historische context moeten geven en op moeten merken dat de definitie van het begrip ‘sovereiniteit’ zijn oorsprong vindt in

een lange traditie waarin macht als absoluut en onbeperkt werd gezien, zo blijkt na onderzoek. Het begrip ‘heerschappij’ werd historisch gebruikt om de ultieme macht van een vorst of staat aan te duiden. Deze formulering weerspiegelt dus een historische visie waarin de macht als onbetwistbaar en allesomvattend werd beschouwd en bij een kleine groep heersers of één heerser lag. En zo kom je tot besef. Je kunt nu de conclusie trekken dat we qua taalduiding nog steeds te maken hebben met dat historische taalbeeld, waarbij de bedoeling van het woord ‘soevereiniteit’ gericht is op de staat en in het voordeel van de staat wordt gebezigd. In een moderne, correct functionerende democratische samenleving is dat historische beeld niet meer passend.

Daar hoort macht juist onderhevig aan controles door burgers en is de relatie tussen staat en burger complex en dynamisch en berust zij altijd op (gelijk)waardigheid en wederzijdse hoogachting. De onbetwistbare voorwaarde is dan wel dat die staatsmacht correct volgens de democratische principes functioneert en het recht eert voor de ‘burger’ die feitelijk mens is. Ook al is de Dikke Van Dale niet direct gekoppeld aan het rechtssysteem in Nederland, het fungeert wel als een **autoriteit** voor woordbetekenissen in het dagelijkse en in het juridisch taalgebruik. Zo wordt er in gevallen van ambiguïteit of dubbelzinnigheid in de rechtspraak door rechters en advocaten, nogal eens taalkundige bronnen geraadpleegd. Hierin wordt met name de Dikke Van Dale als referentie gebruikt om de gangbare of ‘gewone’ betekenis van een term te verduidelijken. In dit verband moet ook de **Taalunie** worden genoemd als ook de Nederlandse Taalwet uit 1995.

De Taalunie stelt de officiële regels en normeringen vast voor een gestandaardiseerde Nederlandse taal. Dat creëert de noodzakelijke uniformiteit vanuit neutraliteit. De Dikke Van Dale is basaal in haar gebruik, wat betekent dat er geen juridische belangen van invloed zijn op de woorden zelf. Zo is het synoniem voor het woord ‘mens’ een persoon, terwijl deze beide woorden binnen de juridische context twee verschillende jurisdicties betreffen (zie aantekening elders). Het rechtssysteem hanteert de door de Taalunie vastgestelde taalnormen bij het opstellen en interpreteren van juridische teksten. Zoals gezegd wordt bij twijfel over de betekenis van een woord de Dikke Van Dale veelal als hulpmiddel geraadpleegd, zonder dat dit een formeel juridisch geldende regel is. Echter doordat het rechtssysteem de regels en normen van de Nederlandse Taalunie volgt, is er een semiautomatische koppeling tussen de Dikke Van Dale en het rechtssysteem. Dat kan goed werken, mits de betekenis van een woord ook daadwerkelijk de correcte en neutrale betekenis van dat woord vertegenwoordigt in het licht van die correct functionerende democratie met correcte wetten en bedoelingen. Nogmaals, als de **doelstelling van de staatsmacht** daadwerkelijk is om een correct functionerende democratie te bewerkstelligen en te handhaven, dan is de correcte woordkeuze en uniformiteit in woordgebruik een basisvoorwaarde, zo stellen wij. En daar gaat het wat ons betreft op genoemde fundamentele begrippen al fout, zoals je nu hebt kunnen lezen.

Wij van Veilig & Vrij hebben sinds 2020 uitgebreid onderzoek gedaan naar de combinatie van contract-taal en rechterlijke taal en kwamen daarbij terecht bij de helaas reeds overleden **DAVID-WYNN MILLER** met zijn feiten- of wiskundetaal; PARSE-SYNTAX-GRAMMAR. Deze aanpak zorgt ervoor dat taal eenduidig wordt gebezigd ware het een som zoals **1+4=2+3**, waarbij van links naar rechts en terugwaarts gelezen kan worden en waarbij de feiten en daarmee de som, de betekenis en de waarde (uitkomst) onveranderd blijft in diens exacte ‘waarheid’. In taal kun je stellen dat tijdens het proces van observeren hetzelfde en dezelfde feiten resulteren in 1) het water onder de brug of 2) de brug boven het water, om maar een woordelijk voorbeeld te geven aangaande de feiten ‘brug’ en ‘water’. De Nederlandse taal maakt echter een warboel van de verhouding van de feiten, zeker in de jurisprudentie en in de politiek. Hoe vaak is er immers sprake van Rechtspositivisme gekoppeld aan een negativistische interpretatie en afweging in het nadeel van de burger?

Dooddoener: 'vrijwel altijd'. Voor een verdere verdieping over deze feittaal kunnen we je het boek "Kind van de Schepper"¹⁰ van Wilfred-Leonard van harte aanraden.

Tot slot willen we het woord 'soevereiniteit' (zn.) als voorbeeld stellen om tot de correcte en neutrale betekenis te komen van dat begrip en om recht te doen aan dit hoofdstuk. Wij stellen dat je eerst naar de basis van een zelfstandig naamwoord (zoals soevereiniteit) moet kijken om tot een zorgvuldige afweging van de betekenis van een woord -over tijd- te kunnen komen. We zeggen daarmee niet dat de lexicografen van de Van Dale dat niet deden en doen, maar ze missen op het vlak van sommige begrippen, die met staatsmacht te maken hebben, nog wel eens wat, zo is onze ervaring. De basis van het woord soevereiniteit is het bijvoeglijk naamwoord 'soverein'. Als we daar vanuit de etymologie (Etymologisch Woordenboek van het Nederlands) naar kijken dan krijgen we het volgende: 'oppermachtig'; zn. 'vorst' Mnl. souverain 'hoogste gezagsdrager' [1265-70; VMNW], den sovereynen bailiou 'de met het hoogste gezag beklede baljuw' [1281; VMNW], sovereyne 'heerseres' [1350-1400; MNW-R], sovereyn 'degene die met het hoogste gezag is bekleed' [1432; MNW-R], de sovereyne heere; 'de met het hoogste gezag beklede landsheer' [begin 15e eeuw; MNW misusance]. Soevereiniteit, autonomie en zelfbeschikking dragen daarmee dezelfde waarde in zich: die van de hoogste rechtsmacht.

Kortom, een soeverein is iemand met het 'hoogste gezag'; de ultieme arbiter aangaande diens 'ja' of 'nee'.

De betekenis en kwetsbaarheid van gezag: een taal-filosofische en maatschappelijke analyse

Die iemand is altijd een mens, want alleen een mens kan via taal tot begrip en besef komen. Dat ontstaat door logische taalredenerie. Nu zitten we alleen nog met dat woord 'gezag'. Dat blijkt nogal een complex lastig samengesteld begrip. Het heeft zowel juridische, sociologische als filosofische dimensies in zich. We hebben ChatGPT hier eens kritisch naar laten kijken. Voor dit soort ontledingen voor een beter taalbegrip is zo'n taalmodel ideaal. ChatGPT stelt: "Het woord 'gezag' verwijst naar de erkende en geaccepteerde macht om beslissingen te nemen en invloed uit te oefenen op anderen. Gezag kan formeel (bijvoorbeeld een rechter of een politieagent) of informeel (zoals een ouder of een gerespecteerde expert) zijn. Gezag is menselijk doordat het gebaseerd is op sociale dynamiek, wederzijdse erkenning en morele waarden". **Gezag werkt alleen als mensen het als legitiem accepteren.** Hieruit blijkt dat de mens eigenlijk de echte rechter is. Anders dan pure macht, die kan worden afgedwongen, heeft gezag een sociale basis: het berust op vertrouwen, redelijkheid en gedeelde normen. In die zin is gezag zowel kwetsbaar als krachtig: **gezag bestaat alleen zolang het wordt erkend en gezag verdwijnt zodra de erkenning wegvalt.** Wat ons betreft is dat een correct en beknopte beschrijving van wat gezag betekent. Wil je een verdere verdieping over het begrip gezag in de Nederlandse context, dan raden wij het boek van Ad Verbrugge aan: "De gezagscrisis".

Wat is zichzelf soeverein verklaren?

We blijven nog even weg bij het oorzakelijke verband wat leidt van het soeverein verklaren van mensen in een samenleving. Eerst dient een correct begrip te worden gevestigd rondom het soeverein verklaren zelf. Wat is dat nu precies? Hiervoor al, hebben we de betekenis van het woord soeverein uiteengezet. Op basis daarvan kun je tot een correcte beschrijving komen van wat *soeverein verklaren* is. Het is de feitelijke handeling in de vorm van een eigen opgesteld corrigerend contract die zorgt voor het opeisen van het recht op **zelfbestuur**, omdat je zelf het 'hoogste gezag' bezit. Je stuurt dat contract, wat wij de soevereiniteitsverklaring noemen, naar de verantwoordelijke instanties van de staat. Daarmee rijst de vraag waarop het begrip 'gezag' eigenlijk is gebaseerd: op wat men ziet (zicht), wat wordt gezegd (zoals in het Duitse *sagen*), of een combinatie daarvan? Daarnaast roept dit de vraag op welke bevoegdheden individuen

¹⁰ Boek: "Kind van de Schepper" door Wilfred-Leonard. ISBN 9781312280519.

hebben binnen rollen zoals gezagvoerder, gezagdrager, gezagleider en gezaghebber. Informele gezagspersonen belichamen de democratische grondprincipes. Zij zorgen ervoor dat gezag als legitiem wordt ervaren. Tegelijkertijd wordt dit gezag door anderen – de gezagshandhavers – toegepast en opgelegd in een juridische context, waardoor het een formele legaliteit krijgt. Lees daarbij dat de mens de rechtsdrager en rechthebbende in zichzelf is als de belijving van dat recht van leven, vrijheid en het najagen van het eigen geluk.

Door het zelfbestuur in eigen handen te nemen kun je tot volledige zelfactualisatie komen, wat direct verband houdt met het najagen van dat eigen geluk. Dat dit alleen in de context van een samenleving kan plaatsvinden, is evident. Daarmee is het spanningsveld tussen de in vrijheid levende mens die zijn eigen geluk wil najagen en de staatsmacht die de orde wil bewaken nog niet weg. Dat is ook niet de bedoeling. Het gaat er nu juist om dat mensen dat spanningsveld leren gebruiken of hanteren om zo tot persoonlijke groei te komen, waardoor het najagen van het eigen geluk zijn weg vindt. De staat dient juist die persoonlijke groei als uitgangspunt te nemen en een veilige omgeving te scheppen, zodat die persoonlijke groei vorm kan krijgen. Dat heet een menswaardig leven leven. Op grote schaal, zoals een samenleving dat is, ontstaat er dan als vanzelf ook maatschappelijke groei en persoonlijk en sociaal welbevinden. Dat is het bestendigen meer dan waard, vinden wij. Daar zou het vooral over moeten gaan in een correct functionerende samenleving met een zuiver democratisch bestuur.

De essentie van recht en vrijheid ligt immers in de autonomie van de mens en de verantwoordelijkheid die daarmee gepaard gaat. Mensen belichamen het recht door hun eigen keuzes te maken en verantwoordelijkheid te nemen/te dragen voor hun acties (gedrag). Daar is niemand anders voor nodig, als we de opvoeding, het opgroeien, even buiten beschouwing laten. Daar hoeft niets tussen te staan. Als dat zelfbestuur maar vanuit een correct moreel kompas vorm krijgt, dan ontstaat er automatisch ook informeel gezag. Formeel gezag heeft expliciete erkenning nodig, omdat het een door mensen gecreëerd concept is. Het formele gezag ontstaat niet vanzelf, maar wordt gevormd door degenen die van nature informeel gezag bezitten. Dit informele gezag komt voort uit een diep begrip van sociale dynamiek, wederzijdse erkenning en morele waarden. Deze mensen (met informeel gezag) fungeren als voorbeelden van gezag en zijn verantwoordelijk voor het vormgeven, bewaken en beschermen van formeel gezag.

De Mens in de Staat

Vrijheid, gelijkwaardigheid en verantwoordelijkheid als basis voor het samen leven in een democratie is de basis van dit hoofdstuk. Een cruciaal aspect in dit verband met het vrijheids- en gelijkwaardigheids perspectief in een samenleving is het cultiveren van **wederzijdse eer en achting** tussen mensen. Dat zorgt er voor dat mensen in een samenleving kunnen leven in gelijkwaardigheid met elkaar. Het houdt in dat mensen elkaars rechten en vrijheden erkennen en eren, zelfs als ze het niet eens zijn met elkaars keuzes of overtuigingen. Dat is wat democratie is. Vrijheid en het dragen van de verantwoordelijkheid om die vrijheid te behouden door het volledig respecteren van de overtuigingen van de ander. De drie voorwaarden die horen bij die vrijheid met verantwoordelijkheid zijn:

1. een ander niet doden of wel, laten leven,
2. een ander niet dwingen of wel, in vrijheid laten en andermans keuzes eren,
3. een ander niet bestelen, bedriegen, manipuleren en niet liegen of wel van andermans spullen blijven of diens eigendom eren en de waarheid vertellen.

In welke vorm dan ook. Dan heb je een correcte basis waarop je kunt samenleven en samen kunt leven.

Het spanningsveld tussen menselijkheid en staatsmacht

Het woord 'mens' wordt slechts in alle Nederlandse wetten bij elkaar, maar één keer genoemd, namelijk in artikel 44 van het Burgerlijk Wetboek 3 (Art. 3:44). Dit weetje hebben we te danken aan Michael van Leeuwen (boek: "Ken uw Recht"¹¹). Dat wetsartikel zegt onder meer: "Een rechtshandeling is vernietigbaar als de bedreiging zodanig is dat *een redelijk oordelend mens, daardoor kan worden beïnvloed*". Zie ook dit aanvullende boek¹² op die van Michael van Leeuwen vermeld in de voetnoot. Heb je wel eens van een redelijk oordelende burger, (natuurlijk) -persoon, -individu of -iemand gehoord in de rechtsspraak? Zeer waarschijnlijk niet. Dat **redelijke oordelen** kan namelijk alleen door een mens worden gedaan; het zijn tenslotte ook mensen -in functie- die de staatsmacht bevolken en operationeel houden. De mens is de enige die in redelijkheid kan oordelen, wat een fundamenteel menselijk en contextafhankelijke kwaliteit is en wat correct juridische besluitvormingen mogelijk maakt. Zonder dat is de uitoefening van staatsmacht onmogelijk. Blijkbaar hebben ze ook dat uitzonderlijk goed in de gaten (gehad) in het structureren van de staatsmacht.

Dat dit zo in elkaar gedraaid is door de makers van het Nederlandse rechtsbestel, lijkt ons geen toeval. Nog niet misschien. Macht heeft immers als allereerste doel om haar eigen bestaan te handhaven, zo bewijst de geschiedenis. Daarnaast is het zo dat de **rechtspositivisten** erin geloven dat recht alleen een afgeleide van overheidsmacht, van de zelf gecreëerde wetten, als product van almacht van de staat is. Rechtspositivisten lijken in discussies het verschil tussen recht en macht vaak onmogelijk te kunnen duiden; ze blijven op het genomen standpunt staan van de almacht van de staat en haar wetten. Daarmee is een belangrijke oorzaak van het spanningsveld tussen maximale vrijheid voor het autonoom handelen van de mens en het verlangen van collectieve orde van de staatsmacht aangetoond. De angst voor controle-verlies door de staat, en in het extreme geval, de angst voor anarchie is een grondslag en een bij voortduring aanwezige drijfveer. Deze

¹¹ Boek: "Ken uw recht" door Michael van Leeuwen. ISBN 9789076277844.

¹² Boek: "Associatieve Intuïtie Methodiek" door University for Life. ISBN 9781312485587.

angst is levensgroot. Dat stellen we bij deze vast. De vraag die daarbij hoort; gaat anarchie¹³ daadwerkelijk altijd gepaard met chaos?

Nou nee. De geestestoestand van angst staat haaks op onze visie dat mensen maximale vrijheid nodig hebben om het menselijk potentieel te kunnen ontplooiën. Vanuit het angstige handelen door de staat ontstaat er slechts meer knechting en dus meer wet- en regelgevingen. Die nieuwe onderwijswet is een zeer treffend voorbeeld van een dergelijke invulling daarvan. Dat kan ook anders.

Tijdens de Algemene Politieke Beschouwingen in 2006 in debat zijnde met Femke Halsema zei de toenmalige Premier Jan Peter Balkenende: "Waar is die VOC-mentaliteit gebleven?" Balkenende riep op tot optimisme en verwees naar de handelsgeest, de dynamiek en de durf van de VOC-tijd met de woorden: "Laten we blij zijn met elkaar! Laten wij optimistisch zijn! Laten we zeggen: Nederland kan het weer! Die VOC-mentaliteit, over grenzen heen kijken, dynamiek! Toch?".

Die uitspraak, dat beroep op de VOC-mentaliteit, bleek omstreden. Enerzijds omdat de VOC-mentaliteit wijst op ondernemerszin, handel, de durf om te ontdekken, en in de vaart der volkeren een eigen rechtmatige plaats te nemen en te behouden. Anderzijds is de VOC zelf omgeven met kolonialisme, slavernij en uitbuiting. Het gebruik van dat laatste woordje: 'toch', werd kritisch beschouwd in relatie tot zijn **leiderschapskwaliteiten**. Je zou kunnen zeggen: "Het natuurlijke gezag ontbrak", omdat hij met dit woordje zich beriep op een gezamenlijke onomstreden autoriteit die naar zijn oordeel zou bestaan. Deze uitspraak vertolkt onzes inziens perfect de angsten en worstelingen die er zowel in de samenleving zelf als in de politiek leefden. Balkenende benadrukte 'Normen & Waarden' vanuit zijn eigen Christelijke Democratisch Appèl. Je ziet in levende lijve het spanningsveld tussen menselijkheid en de staatsmacht verwezenlijkt in één persoon, in dit geval Balkenende, samen komen.

We zaten toen qua politiek (2006) midden in de afronding van het programma 'Bruikbare rechtsorde', dat was gestart in 2004 en het liep door tot ergens in 2006. Dat programma was gericht op het *beperven van regeldruk* en het *zorgen voor wetgeving die burgers meer ruimte laat*. Het resulteerde uiteindelijk in rapporten met voorstellen voor alternatieve reguleringsmodellen en doorlichtingen van bestaande wet- en regelgeving. Een aantal van die voorstellen werd toen in werking gebracht, zoals het *Integraal afwegingskader voor beleid en regelgeving (IAK)*, *Invoering Vaste Verandermomenten (VVM)* en het project *Internetconsultatie bij voorbereiding van regelgeving*. Door de financiële crisis (2008) en de internationale verplichtingen vanuit de EU/VN werden de projecten die gericht waren op de deregulering van de staat deels teniet gedaan door de complexe internationale afspraken. De invloed van krachten en machten buiten Nederland op ons nationale bestuur is sindsdien alleen maar groter geworden. De overheid is mede daardoor, alleen maar gegroeid, tegen alle voornemens van overheidskrimp in.

De praktijk onder vuur: schendingen van mensenrechten en de rol van de staatsmacht

Dat de realiteit er anders uitziet dan het geschetste ideaal, dat zien wij ook wel. Maar wie voedt die realiteit? Dat doen 'we' mét elkaar. Daar hebben de vertegenwoordigers van de staatsmacht zelf een grote hand in. Zij legt op en dwingt immers af. Het parlement, de regering voert opdrachten uit waar het volk veelal helemaal NIET voor heeft gestemd. In 2014 was de Nederlander tegen aansluiting van Oekraïne bij de Europese Unie (het Associatieverdrag). We zijn getuige geweest van hoe alles door vooral de EU in het werk werd gesteld om dat toch te realiseren, ondanks de 'nee'. Wij steunden dat. Dat het tot op heden niet heeft plaatsgevonden zegt niets over de intenties. Men luistert gewoonweg niet naar het volk.

¹³Boek: "The God That Failed" door Hans-Hermann Hoppe. ISBN 9780765808684.

Men zegt wel dat de Staat der Nederlanden een (parlementaire) democratische rechtsstaat is, maar wanneer we het afzetten tegen de democratische waarden, dan handelt de staat niet naar die waarden, zo blijkt en hebben we zeer recent nog kunnen zien met de kwestie van het Europees herbewapeningsplan (ReArm Europe), waar premier Schoof zijn toezegging al had gedaan en Tweede Kamer er nog over moest stemmen. Vol vertrouwen ging dat helemaal mis. Wat nog erger was (en is), is dat de Tweede Kamer na wat stevige Schoof-taal (en toezeggingen in achterkamertjes) zich toch maar achter Schoof schaarde. De staat bakt zoete broodjes en eet ze zelf op. In die hoedanigheid worden wetten gelegitimeerde stokken om de mensen te schenden en om de mensen mee te slaan. Een typische uitwerking van het rechtspositivisme.

En zo komt het belang van de geschiedenis weer in beeld. We komen namelijk ergens vandaan. Ook al weten we vanaf de moderne tijd al dat een correcte democratie alleen werkt vanuit gelijkwaardigheid en wederzijds respect daarvoor, er zijn mensen die zich daar niet aan houden. Is het moreel correct om mensen, die zich juist wel aan deze normen houden, te dwingen deel te nemen aan de tirannieke wetten (regels) en maatregelen? Dit, terwijl die zaken onder de vlag van de staatsmacht slechts hen ten goede komen van de weinigen die de hoogste waarden van **“leven, vrijheid en het najagen van het eigen geluk”** aan hun laars lappen? Wij denken dat het immoreel is. De samenleving wordt er ziek van, en komt in een staat van ontbinding, met inflammatie, schimmel en rot. (lees: sociale onrust). De rechtsstaat met de rechtspraak is er nu juist voor om dat te voorkomen. Dat machtsapparaat dient dus goed te functioneren. Dan zijn harde beslissingen soms nodig. Daar kun je niet voor weglopen. Daarom dienen (rijks)ambtenaren en overheidsfunctionarissen ook recht door zee te zijn, **onkreukbaar, zorgvuldig, correct en transparant in hun handelen**. Dat schept het vertrouwen dat het praktische handelen vanuit de democratische waarden worden beleefd. Dit verstrekt het morele gezag de legitimiteit. Dan is er eer voor de toebedeelde discretionaire bevoegdheden van de mensen die werken in de structuren van de staatsmacht omdat en doordat zij zich ten dienste stellen aan het volk zonder misbruik of doelstelling van misbruik van de gegeven afwegingsruimte.

Als het democratisch en rechtstatelijke bestuur niet op de zojuist beschreven manier functioneert, dan krijg je allerlei schendingen van de mensenrechten in een samenleving. Die schendingen worden dan door de zittende macht aangegrepen om via politieke omwegen nog meer regels en wetten op te tuigen die de vrijheid van de mensen die wel hun verantwoordelijkheid nemen en wel het respect op kunnen brengen voor de opvattingen van een ander, wordt afgenomen. En dat is de directe ondermijning van de democratische rechtsstaat. De oorzaak hiervan ligt bij de regeringen die afstappen van de fundamentele democratische principes en progressieve ideeën hebben, of zich laten leiden door eigen of externe belangen, die vervolgens zorgen voor het ondermijnen van de democratische waarden en de rechtsstaat, waarbij de Tweede en Eerste Kamer, de Rechtspraak, die samen met de media het nalaten kritisch te zijn en kritisch te handelen op gevoerd beleid.

Terwijl in de wet staat dat (Rijks)ambtenaren en overheidsfunctionarissen recht door zee moeten zijn, onkreukbaar, zorgvuldig, correct en transparant in hun handelen (in iets andere bewoording). Daarnaast is er de Gedragscode Integriteit Rijk die ambtenaren verplichten tot integer, transparant en onkreukbaar handelen. Kortom: Wie overtreedt hier nu het recht en de eigen gecreëerde wetten en gedragscodes? Wie ondermijnt nu werkelijk het correct ten uitvoer brengen van de democratische waarden? Een praktisch voorbeeld als antwoord op die vraag is de volgende: In het rapport *'Blind voor mens en recht'* dat op 26 februari 2024 is gepubliceerd inzake de toeslagenaffaire, laat de Parlementaire Enquêtecommissie Fraudebeleid en Dienstverlening zien hoe ernstig mensen in de knel zijn gekomen als de overheid mensen

en hun rechten schendt. Het rapport onderstreept dat de overheid structureel risicomodellen heeft gehanteerd zonder controle op **effectiviteit, bias en validiteit**, wat heeft geleid tot discriminatie en schending van fundamentele rechten. Dit betreft vooral het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en het recht op gelijke behandeling. Schending van zowel de democratische als ook van de grondrechtprincipes. Alle (!) staatsmachten schoten te kort. Eenzelfde soort blindheid of enorme blinde vlek hebben we tijdens de corona-periode gezien en dat terwijl we ooit eens met elkaar hebben afgesproken: Dat nooit meer!

>> (<https://www.mensenrechten.nl/actueel/nieuws/2024/02/27/rapport-blind-voor-mens-en-recht-onderstreept-belang-van-fundamentele-rechten>)

In februari 2014 was er in de Eerste Kamer een deskundigenbijeenkomst ter voorbereiding op het debat over 'de Staat van de Rechtsstaat', waarin de staatsthema's Rechtspraak, Strafrecht en Grondrechten uitvoerig zijn besproken in het licht van de tekortkomingen destijds (al).

Een vervelende griep, die in maart 2020 ons land platlegde, heeft – door een samenwerking tussen de NCTV-coördinatie en een door de regering en media gevoede angstcampagne – ons nog geen tien jaar na die deskundigenbijeenkomst teruggebracht naar het bestuurlijke mechanisme waarvan we destijds unaniem zeiden: *Dat nooit meer!*

>> <https://www.youtube.com/watch?v=gYuXQ8cWTMM>

Oorzakelijke-blindheid

Voor een beter begrip en besef van de tijdgeest en de mensenrechten schendende gebeurtenissen introduceren we graag een psychologisch begrip; oorzakelijke-blindheid. Daarmee krijgen we grip op de zaak. Het brengt duidelijkheid, waar iedereen vervolgens iets mee kan. De term 'oorzakelijke-blindheid' verwijst naar een situatie waarin mensen niet *in staat zijn* om de diepere oorzaak van een probleem te herkennen of erkennen. Dit kan zowel onbewust (door cognitieve beperkingen) als bewust (door sociale of politieke motieven) gebeuren. Voor een beter begrip en besef van *onbewust en bewust oorzakelijke blindheid*, lees je hier eerst enkele overlappende begrippen die ongeveer hetzelfde beschrijven:

1. Cognitieve dissonantie (Festinger, 1957), een bekend psychologisch concept.

Het verwijst naar de mentale spanning die ontstaat als iemand geconfronteerd wordt met informatie die in strijd is met zijn overtuigingen. Mensen lossen dit vaak met zichzelf op door de nieuwe informatie te negeren of te verdraaien, wat leidt tot "oorzakelijke blindheid".

Voorbeeld: Een overheid die vasthoudt aan een systeem, ondanks duidelijke bewijzen dat het niet optimaal werkt, omdat toegeven te veel mentale spanning zou opleveren.

2. Perceptuele verdraaiing (onderdeel van dissociatieve stoornissen)

Dit treedt op wanneer iemand de werkelijkheid onbewust anders waarneemt om een emotioneel conflict te vermijden. Dit kan zelfs op collectief niveau optreden wanneer samenlevingen of organisaties kritische informatie structureel anders interpreteren dan de feiten suggereren.

Voorbeeld: Een staat die zegt "we beschermen burgers", terwijl het beleid eigenlijk vooral de controle en de onderdrukking vergroot.

3. Sociale conformiteit en groepsdenken (geen DSM-5-term, maar psychologisch relevant)

Mensen passen zich vaak onbewust aan de dominante groepsnorm aan, zelfs als die irrationeel is. Dit kan leiden tot systematisch negeren van oorzaken die niet in het heersende narratief¹⁴ passen.

¹⁴ Boek: "Omringd door Idioten" door Thomas Erikson. ISBN 978490271036.

Voorbeeld: Politici die een bepaald beleid steunen, zelfs als ze weten dat het fundamenteel onrechtvaardig is, omdat afwijking sociale of politieke consequenties heeft (partijdiscipline).

4. Ontkenning (Defensive Denial, DSM-5: afweermechanismen)

Dit is een psychologisch afweermechanisme waarbij iemand (bewust of) onbewust weigert om een realiteit te accepteren. Dit kan gaan om persoonlijke ontkenning (bijvoorbeeld verslaving) of collectieve ontkenning (maatschappelijke problemen negeren).

Voorbeeld: Mensen die vasthouden aan één oplossing (medicatie), terwijl er meerdere mogelijk zijn.

5. Status Quo Bias (veelal bewust)

De neiging om vast te houden aan de huidige situatie en geen verandering te willen¹⁵, zelfs als er betere opties zijn. Dit leidt ertoe dat mensen problemen en hun oorzaken bagatelliseren om de moeite van verandering te vermijden.

Voorbeeld: Politici die wel erkennen dat het belastingstelsel^{16 17} oneerlijk is, maar geen verandering voorstellen omdat het "altijd zo is geweest". Voor corporaties geldt een soort 'minimum' (belasting'15%)¹⁸. Tegenover veel hogere en meer diverse belastingtarieven voor burgers.

6. Opzettelijke blindheid (bewust; Willful Blindness)

Dit gebeurt wanneer mensen bewust kiezen om bepaalde informatie niet te willen zien, omdat die te bedreigend is. Dit komt vaak voor bij moreel complexe situaties, waarin mensen verantwoordelijkheid zouden moeten nemen als ze de waarheid¹⁹ erkennen.

Voorbeeld: Een klokkenluider die wangedrag onthult in een organisatie, maar zijn collega's doen alsof ze het niet weten, omdat ze anders ook verantwoordelijk worden gehouden of het systeem gaat ze vervolgen. Denk aan de Bouwfraude.

7. Pluralistische onwetendheid (onbewust)

Dit treedt op als iedereen denkt dat anderen een probleem wel zullen aanpakken, en daarom zelf niets doet. Hierdoor blijven problemen bestaan, zelfs als bijna iedereen ze als problematisch ziet^{20 21}.

Voorbeeld: Iedereen in een organisatie weet dat een bepaalde regel oneerlijk is, maar omdat niemand ertegen ingaat, blijft hij bestaan.

Wat opvalt is dat er nogal wat vormen van oorzakelijke blindheid zijn. Je kunt je afvragen hoe dit in vredesnaam allemaal kan ontstaan. De vraag stellen is deze beantwoorden. De kern van dit soort uitingen van oorzakelijke blindheid is angst. Angst in een sociale context ontstaat bij mensen vooral door een toename van het risico op:

- uitsluiting,
- verlies van status/ gezichtsverlies,

¹⁵ Boek: "Cannibals with Forks" door John Elkington. ISBN 9781841120843.

¹⁶ Boek: "Triple Bottom Line" door University for Life met Frans van Wamel. ISBN 9781445233277.

¹⁷ In Australië bestaat al vele jaren een vorm van Triple Bottom Line belasting wetgeving: https://www.aph.gov.au/Parliamentary_Business/Bills_Legislation/Bills_Search_Results/Result?bld=r2681 en Chris Pearce: [https://en.wikipedia.org/wiki/Chris_Pearce_\(politician\)](https://en.wikipedia.org/wiki/Chris_Pearce_(politician))

¹⁸ https://www.belastingdienst.nl/wps/wcm/connect/bldcontentnl/themaoverstijgend/brochures_en_publicaties/wet-minimumbelasting-2024

¹⁹ Boek: "Organismus Naturalis" door Wilfred-Leonard. ISBN 9781446196076.

²⁰ Boek: "Human Dynamics" / "Samen leven, samen Werken" (blz. 75) door Seagal & Horne. ISBN 9055941182.

²¹ Boek: "Theory U" – "Blind spot" (blz. 17) door Otto Scharmer. ISBN 9781576757635.

- falen,
- conflicten,
- toename van onzekerheid (allerlei oorzaken).

Er moet worden opgemerkt dat deze basisvormen van angst in sociale contexten vaak met elkaar verweven zijn en ze elkaar kunnen versterken. Deze sociale basisangsten komen overigens voort uit de **menselijke behoefte aan veiligheid, verbondenheid en erkenning binnen een groep of samenleving**. De mens als politiek wezen, zoals Aristoteles concludeerde, krijgt hier te maken met zijn tegenspeler in de vorm van angst. Naast angst kan er ook sprake zijn van psychopathie en narcisme. Beide persoonlijkheidsstoornissen komen relatief veel voor in werk gerelateerde omgevingen waar macht, status, controle en manipulatie centraal staan en waar een gebrek aan empathie als een voordeel kan werken. De bureaucratie houdt zichzelf door het gebrek aan daadwerkelijke empathie naar de burger, eindelijk in stand.

Politici vertonen vooral de volgende persoonskenmerken:

- Een bijna narcistische belangstelling voor zichzelf.
- Een sterke ambitie en drang om "een verschil te maken".
- Lage scores op bescheidenheid en hoge behoefte aan status en aanzien.
- Een lage score op integriteit (oprechtheid en rechtvaardigheid).
- Een hoge bereidheid om anderen te gebruiken voor eigen doelen.
- Lage scores op bezorgdheid, maar soms hogere scores op fysieke angstigheid.
- Een mindere gerichtheid op samenwerking.
- Meer geneigd te zijn tot het aanvallen van anderen.
- Lage scores op zachtaardigheid en aanpassingsbereidheid

Zo blijkt onder meer uit een onderzoek dat is uitgevoerd door de Vrije Universiteit Amsterdam in samenwerking met assessmentbureau LTP, genaamd 'Politieke Persoonlijkheden'; Perceptie van de Publieke Persoonlijkheid van Partijleiders uit de Nederlandse Politiek voorafgaand aan de 2017 Tweede Kamer Verkiezingen (9 Maart 2017).

Een interessante gedachtegang die wij graag met je delen is de volgende: Welk antwoord geeft Perplexity (ook een AI-taalmodel) als je vraagt welke maatschappelijke functies of posities het beste passen bij die karakter- en persoonskenmerken?

Politici kwam met stip op nummer **1** met de onderbouwing: "De beschreven eigenschappen **sluiten nauw aan** bij de persoonlijkheids-kenmerken die vaak worden geassocieerd met politici en andere politieke ambtsdragers". Andere functies die door Perplexity werden genoemd zijn:

- Hoge ambtenaren of bestuurders binnen grote organisaties.
- Personen in publieke (media) rollen zoals presentatoren, influencers of acteurs.
- Advocatuur en consultancy

Deze posities zijn direct of zeer nauw verbonden met de staatsmacht en diens uitvoerende organen. En zo kunnen die verschillende psychologische fenomenen, de vormen van sociale angst met enige gedrevenheid (carrière en statusgevoeligheid) enerzijds en psychopathie en narcisme anderzijds, zorgen voor een zeer disruptieve uitwerking van macht in een democratie.

Hiermee loopt een samenleving het risico op een versterking van de macht (door zichzelf beschermende wetten in te voeren) en het ontsporen er van, doordat de scheiding der machten en het principe van de

‘checks and balances’ wegvalt. Je hoeft geen hoogleraar rechtsfilosofie te zijn om te begrijpen wat de consequenties van die risico’s zijn.

Op basis van deze duidelijkheid, kun je de volgende conclusies trekken:

Als mensen in een samenleving kiezen voor een democratisch bestuurlijk systeem dan is het van essentieel belang dat de mensen die binnen die democratische staatsmacht werken, altijd de hoogste principes van de democratische rechtsstaat voorop stellen zoals gelijkheid, menswaardigheid, integriteit en respect. Ze dienen onkreukbaar, zorgvuldig/correct en transparant te zijn in hun handelen. Dat creëert immers het nodige vertrouwen. Ze mogen dus *nóóit* geleid worden door oorzakelijke blindheden. Nooit! Niemand mag manipuleren, misleiden, liegen, bedriegen, dwang toepassen, stelen en doden. Toch gebeurt het. Het manipuleren, misleiden, liegen, bedriegen en dwang toepassen is eerder regel dan uitzondering geworden. Het schokkende is dat er nauwelijks correcties plaatsvinden binnen de structuren van de macht. De noodzakelijke correcties voor het behoud van een correcte democratie worden ook maar mondjesmaat door de media aangekaart. Want ook binnen de media is de politieke kleur vaak leidend. Vroeger had iedere politieke stroming een eigen krant, maar dat is er allang niet meer.

Het blijkt dus nogal moeilijk te zijn voor mensen binnen de structuren van de staatsmacht om zich te committeren aan de universele democratische grondbeginselen van democratie, zich aan de wetten en gedragscodes te houden, waar ze (ambtenaren en overheidsfunctionarissen) een eed of belofte van integriteit voor hebben afgelegd bij hun aanstelling (vastgelegd in de Ambtenarenwet 2017, artikel 8).

Rutte deed op 24 februari 2024 in de Tweede Kamer iets opmerkelijks, hij citeerde in de Tweede Kamer in een debat met Van der Staaij (SGP) over de ‘prikplicht’, het volgende:

*“Bij elke wel gelukte aanslag op de vrijheid kan de staat nooit meer dan medeplichtige zijn. Hoofdschuldige blijft een *plicht vergeten burger* zelf die in zonde zingenot zijn zedelijke spierkracht verslappend, de kracht tot eigen initiatief verloor.”*

Rutte citeerde Abraham Kuyper uit zijn rede ter inwijding van de vrije universiteit. Lees vooral het **eerste deel van dat citaat** nog eens goed: *“Bij elke wel gelukte aanslag op de vrijheid...”*. En kom tot begrip en besef.

Daarnaast schuilt er een belangrijke boodschap in die uitspraak die in lijn ligt met waar wij toe oproepen. De individuele ‘burger’ is namelijk zelf verantwoordelijk voor het behouden van zijn eigen vrijheid en morele kracht. Kuyper, theoloog, politicus en filosoof zei, dat wanneer een burger zijn morele kracht verliest door zonden of door het **gemakzuchtig volgen van plezier en verleidingen**, hij niet langer in staat is om **zelfstandig te handelen en zijn vrijheid actief te beschermen**. De ‘burger’ heeft de plicht om zijn eigen zedelijke kracht (zijn ethische en morele integriteit) te behouden en te ontwikkelen. Als dit niet gebeurt, is hij vatbaar voor onderdrukking. Kuyper benadrukte hiermee dat de staat slechts medeplichtig is aan het verlies van vrijheid, maar dat de kern van de verantwoordelijkheid ligt bij het individu dat zijn morele en ethische plichten niet vervult.

Let goed op, want **wie wordt er nu bedoeld met die ‘burger’?** Ook een dienaar des volks (ministers, Kamerleden, rechters, ambtenaren en politieagenten) is immers ‘burger’!

Ook al bedoelde Rutte het zeer waarschijnlijk niet zo gelet op de zeer voldane tronie. Het mag duidelijk zijn dat het een verborgen oproep is aan ons allemaal! Het gaat namelijk de samenleving in haar geheel aan. Mensen dienen elkaar te corrigeren, vanuit en middels correctheid en transparantie, zodat het onderlinge

vertrouwen in tact blijft. Mensen die bewust liegen, bedriegen en manipuleren omwille van persoonlijke of partijbelangen, zijn er niet voor het volk. Ze zijn er vooral voor zichzelf en wellicht voor een deel van het volk dat een zelfde overtuiging heeft als de politieke partij, waardoor er partijmacht bestaat. Maar daarmee is het wel gezegd. Het draait in de politiek altijd om invloed en macht en niets anders. Vandaar de noodzaak van de scheiding der machten.

Men weet dat dondersgoed. En dan kom je bij de menselijke natuur, die complex is en sturing nodig heeft. Is het niet door religie, dan wel door idealistische visies en tot de verbeelding sprekende menselijke voorbeelden (helden). **Zonder de democratische waarden te cultiveren** en zonder het mensrecht te respecteren, wordt een samenleving een puinhoop. Als psychopaten en narcisten teveel ruimte krijgen, niet worden gecorrigeerd, dan krijg je vroeg of laat rot in de staat.

Onze conclusie is dan ook dat er een complete hervorming van het bestuurlijke bestel nodig is om de democratische waarden weer leidend te laten zijn voor onze samenleving. Het is per slot van rekening de staat zelf die zeer recent nog een onderwijswet invoert die de democratische waarden ondermijnt. Nu vraag ik je, geachte lezer, waarvoor laten we dat gebeuren? Komt dat doordat we inderdaad te slap geworden zijn? En in de spiegel kijkend: “Werk jij aan je plicht om je eigen zedelijke kracht in de hoedanigheid van jouw ethische en jouw morele integriteit, te behouden en te ontwikkelen?” Als je niet weet ‘waar je bent’, dan kun je geen richting bepalen en een koers uitzetten om op reis te gaan. Als je niet weet in welk juridisch burgerjasje je rondloopt, omdat je niet weet in welke juridische context je je bevindt, dan ben je al verloren. Je kunt dan geen standing nemen. De staatsmacht weet immers heel goed waarmee ze bezig is en zal er alles aan doen om die macht te behouden. We weten dit allemaal al.

Vrijheid is geen vanzelfsprekendheid; die moet bevochten worden. De geschiedenis zit vol met die verhalen. Rutte studeerde ooit geschiedenis. Hij weet het. En nu zou hij onschendbaar zijn middels zijn NAVO positie. Niets is toeval. Een goed studieboek over de ‘Staat’ en over de opkomst van het **Socialisme-Marxisme-Communisme** is Max Stirner’s²² boek “De enige en zijn Eigendom”. Daarin lees je de verschuiving van het mens-zijn naar het object-zijn vanuit de destijds opkomende ideologie van Karl Marx rond 1844. Zo betreft het bij Marx inzake een mogelijk daaruit volgende “**Revolution**”, terwijl vanuit het standpunt van Stirner het woord: “**Insurrection**” meer passend blijkt. Een revolutie is een soort van opstand, letterlijk een terugwaartse wenteling – waarbij vanuit extraspectief opzicht een verandering wordt ‘afgedwongen’ en bij een insurrectie wordt de verandering vanuit introspectief perspectief nagestreefd; vanuit iemands innerlijke correctheid.

Het woord ‘insurrectie’ zelf bevat namelijk de term ‘recht’ (-rect-) als een intrinsieke en innerlijke eigenheid in de zin van een onvervreemdbaar bezit van het mens-zijn als een in zichzelf bekrachtigend natuur-recht vanuit en door het leven zelf bij geboorte. Daarnaast geeft het voorzetsel-deel ‘in-’ de richting en beweging van de bekrachtiging aan inzake dat ‘recht’; hiermee uitkomend op de mens als de belijving van dat recht. Een vereenvoudigde weergave daarvan en meer in de huidige Nederlandse tijdgeest geschreven, is het boekje “Trans-Denker”²³. Met hedendaagse verwijzingen daarin.

²² Boek: “Der Einzige und sein Eigentum” door Max Stirner. ISBN 9783843016186.

²³ Boek: “TRANS-DENKER” door Wilfred-Leonard. ISBN 9781446117927.

Het Plakkaat van Verlatinghe als Inspiratiebron

De oorzaak van de soevereine beweging

Eindelijk zijn we dan bij de oorzaak met het belang van het opstellen van een soevereiniteitsverklaring door vele mensen. We kunnen nu concluderen dat er twee algemene oorzaken aan te wijzen zijn die ervoor hebben gezorgd dat er mensen zijn die zich autonoom, zelfbeschikker of soeverein hebben verklaard.

1. De staat die zich misdraagt
2. De 'burger' die besloten heeft zijn zedelijke kracht te ontwikkelen

Onze ervaring is dat de soevereine of autonomie beweging vooral op gang is gekomen doordat de staat zich heeft misdragen. De meeste mensen zijn zich vanaf maart 2020, tijdens de aankondiging van de vrijheidsbeperkende maatregelen als reactie op de COVID-19-pandemie, gaan verdiepen in het autonomie of soeverein verklaren. Hierdoor is die groep zich gaan realiseren dat zij bovenal die 'zedelijke kracht' moest ontwikkelen; de **morele standvastigheid** en innerlijke kracht om het juiste te doen, zelfs onder moeilijke omstandigheden. Het juridische spel alleen is niet de oplossing. Bij lange na niet. Standing nemen vraagt om een goed en krachtig ontwikkeld **moreel kompas**, een sterke overtuiging van het goede, de menselijke waardigheid, de ethische en morele integriteit als een synoniem voor de beide woorden 'heelheid' en 'vasthoudendheid'. Alleen die levenshouding in combinatie met het correct toepassen van het recht werkt inspirerend en corrigerend, zo is onze ervaring.

De huidige regering, veel te veel politici (vooral Tweede en Eerste Kamer leden), hoog geplaatste ambtenaren, gemeentelijk bestuur, uitvoerders van regeringsbeleid én de media (ook allemaal burgers) verzaken hun democratische plicht als dienaren en informanten van het volk op een enorm grote schaal.

Logischerwijs staan in het begin enkelen van het volk op. Dan zijn er mensen die zich soeverein verklaren, omdat het de enige correcte geweldloze vorm is om afstand te doen van de tirannie van de staatsmacht met als oorzaak **onkunde** en **onwil** van de volksdienaren om te voldoen aan de zuiver democratische principes. En dat vindt de zittende macht natuurlijk niet leuk, dus komt ze met tegenmaatregelen, rapporten en represailles die allemaal het bewijs leveren van het ten uitvoer brengen van het beheersbaarheidsperspectief; controlebehoud, zonder na te denken over de oorzaak van de ontstane situatie. Dan zijn kortzichtigheid en een volledig gebrek aan inlevingsvermogen van de staatsmacht leidend geworden. Oorzakelijke blindheid doet met verve haar werk.

En in plaats van dat 'de burger' de handschoen oppakt, de mouwen opstroopt en weerstand biedt, haakt 'de burger' af en wordt zo het levende bewijs van de in zonde verzonken mens, die -terwijl zijn zedelijke spierkracht verslapt- ook zijn vermogen tot eigen initiatief verliest.

“In een samenleving waar plezier en gemak belangrijker worden dan diepgaand denken, zal oorzakelijke blindheid toenemen en zal de staatsmacht zich uitbreiden.”

Het kiesrecht met een verandering van stem toepassen is niet meer genoeg, zo blijkt wel. We leven in een bijzonder tijdsgewricht die doet denken aan beschreven werelden in de boeken zoals *1984 – George Orwell*, *Brave New World – Aldous Huxley*, *Fahrenheit 451 – Ray Bradbury* en *Never Let Me Go – Kazuo Ishiguro*.

De corrigerende werking van het Plakkaat van Verlatinghe (1581)

Het Plakkaat van Verlatinghe vinden wij een treffend historisch voorbeeld van verzet tegen staatstirannie. De in het plakkaat genoemde redenen vertonen op veel punten overeenkomsten met de oorzaken waardoor mensen tegenwoordig hun soevereiniteit opeisen. Het geweldloos corrigeren van de staatsmacht kan alleen slagen vanuit een hoger moreel appèl en de eigen rechtsorde. Als zelfs de rechtspraak het laat afweten, dan wordt de mens teruggeworpen op het mens- en natuur-recht, dat als fundament geldt voor de hele democratische rechtsorde. Zij ontleent haar bestaansrecht daar immers aan. Als de zittende macht denkt te kunnen tornen aan die universele democratische principes, dan zal het spanningsveld tussen het individu (de mens) en de staatsorde, zich alleen maar vergroten.

Individuele versus staatssoevereiniteit: een historisch perspectief

Er zijn mensen die beweren dat soevereiniteit alleen aan landen of staten toebehoort en onmogelijk voor een mens, als individu, kan gelden. Grote denkers over dit onderwerp, waaronder Rousseau, Locke, Montesquieu, Kant, Constant, Stirner en Tocqueville, zagen allemaal problemen met hoe volkssoevereiniteit in de praktijk kon werken, vooral met betrekking tot machtsmisbruik, de rechten van minderheden en de stabiliteit van democratische besluitvorming. In 'Du Contrat Social' (1762) stelt Rousseau dat de soevereiniteit bij het volk ligt, maar hij erkent zelf dat hij niet volledig begrijpt wat de uiteindelijke basis (grondslag) ervan is. Rousseau zag het belang van volkssoevereiniteit en de directe democratie wel, maar werkte dit niet volledig uit, waardoor niet duidelijk werd hoe individuele autonomie zich verhoudt tot collectieve besluitvorming binnen een staatsverband. Wat ontbrak is de concrete vertaling van individuele zelfbeschikking naar een werkbaar systeem van volkssoevereiniteit. Iets wat hoogleraar staats- en bestuursrecht Twan Tak rond 2010 wel heeft uitgewerkt en heeft gepresenteerd, omdat hij daartoe werd uitgenodigd. Zijn boek "Democratie in relatie tot Recht en Politiek"²⁴ (2017), geeft daar een mooi inkijkje in.

Alexis de Tocqueville waarschuwde in *De la Démocratie en Amérique* voor de tirannie van de meerderheid. Hij zag een probleem in het feit dat volkssoevereiniteit in democratieën kon leiden tot **conformisme en onderdrukking van minderheden en korte termijn denken en populisme**, precies dat wat Hitler in Duitsland via de democratische weg realiseerde. We hebben de uitwerking daarvan gezien en in zoveel woorden nadien gezegd: Dat nooit meer! "God 'caused' some to be born with crowns upon their heads, and all others with saddles upon their backs."²⁵

Mensen die het standpunt innemen dat soevereiniteit alleen aan landen of staten toebehoort en onmogelijk voor een mens (als individu) kan gelden, mogen zich wat ons betreft wel wat bescheidener opstellen. Als grote denkers in het verleden, en huidige rechtswetenschappers nog steeds worstelen met individuele autonomie/soevereiniteit in relatie tot democratie en recht en hoe dat zich verhoudt tot collectieve besluitvorming, wat zegt dat dan over de mensen die een dergelijk standpunt innemen? Even persoonlijk, als jij vanuit dat soevereiniteitsstandpunt denkt en handelt, kun jij ons alstublieft verlichten met jouw zorgvuldig onderbouwde antwoord?

Deze gedachtegang raakt de essentie van dit position paper: redeneer je vanuit het bestaande bestuursmodel, waarin de staat als almachtig wordt beschouwd binnen de parlementaire democratie en het rechtspositivisme? Of redeneer je vanuit het individu, dat in vrijheid, met gelijkheid van rechten en in gelijkwaardigheid is geboren en zijn leven wil vormgeven in een samenleving gebaseerd op wederzijds respect?

²⁴ Boek: "Democratie in relatie tot Recht en Politiek" door Antonius Tak. ISBN 9789013141375.

²⁵ Boek: "Discourses Concerning Governments" door Algernon Sidney. ISBN 9780865970892.

Dit position paper draait om de vraag of menselijke soevereiniteit en autonomie de ware bron van democratie en recht vormen. Beide begrippen – democratie en recht – dienen ferm geworteld te zijn in individuele soevereiniteit. Dáár ligt de essentie en de grondslag van elke authentieke democratie, en nergens anders. Daarom is het van belang om hierop terug te grijpen wanneer twijfels rijzen over het handelen van de staatsmacht. Dat gebeurt niet.

Het perspectief als basis voor realiteit

Het is het perspectief waar vandaan je redeneert, dat tot realiteit komt, bewust of niet. Maar dat is het dan ook; *een* realiteit die voortkomt uit *een* gezichtspunt of perspectief. Het doet daarmee nog geen recht aan de achting dat we zeggen op te moeten brengen jegens anderen die vanuit een ander perspectief, gezichtspunt, gedachtegang of geloof willen leven, want dat is nu juist wat democratie is; naast een bestuurlijk politiek systeem is het vooral een moreel en sociaal ideaal. Iets geheel menselijks dus. Als we die menselijke aspecten, die overeenkomen met het eerder beschreven ‘informele gezag’, uit het begrip democratie snijden, dan treedt het gevaar van absolutisme op: Als we ons eigen perspectief als dé realiteit beschouwen waardoor we uitsluiten dat er een andere leefwereld kan zijn. Hierdoor oordelen we voordat we een zaak gehoord hebben.

Hierdoor lopen we het risico intolerant en onverdraagzaam te worden tegenover andere zienswijzen. Dit ondermijnt het fundament van de democratische waarden zoals gelijkwaardigheid, wederzijds respect en vrijheid. Het zijn de mensen zelf, als individuen die bij elkaar komen en iets met elkaar willen (of niet), die vanuit hun vrijheid (denken en handelen) naar consensus toewerken, door een gezamenlijk belang. Maar ook conflicten (door schaarste, botsende idealen en maatschappelijke veranderingen) en machtsdynamieken, spelen een rol. Hierdoor ontstaat een samenleving. De interacties tussen mensen vereisen een zeker begrip en besef van de eigen soevereiniteit/autonomie, democratie, keuzevrijheid (zelfbeschikking) en achting dat erkend moet worden, anders worden democratie en recht een niet-praktisch begrip. Die erkenning kan alleen maar tot stand komen als er voldoende begrip en besef over de democratische principes is. De nieuwe onderwijswet van D66’er Arie Slob, stuurt aan op het tegendeel.

Het zijn en blijven sociaal geconstrueerde begrippen (van mensen) die betekenis hebben gekregen door er betekenis aan te geven in de vorm aan wijzigingen onderhevige wetten. Het is net als met gezag, zoals je hiervoor al hebt kunnen lezen. Het zijn de hoogste morele waarden die de uitgangspunten van gezag dienen te zijn, als je in vrijheid, gelijkwaardigheid en wederzijds eer met elkaar wilt samen leven. Dat daar een lastige opgave ligt om die hoogste morele waarden handen en voeten te geven in een samenleving, dat snappen wij. Echter, eeuwen aan geschiedenis en filosofische uitwerkingen heeft dat wel uitgekristalliseerd. Als samenleving kun je dat borgen, met altijd in het achterhoofd: Eer het leven, eer de vrijheid en eer het eigendom en bezit en tot slot, spreek en leef jouw waarheid.

De betekenis en het handelen van de staatsmacht komt uit precies die intellectuele bezigheden van de mens voort. Staatsmacht is door de mens verzonnen en in realiteit gebracht en niet door ‘een god’, ‘de staat zelf’ of een land. Het is de mens die de basis is van zijn eigen creaties. Het is hoe staatsmacht wordt gecreëerd. Zo hebben soevereine/autonome, zelfstandig logisch redenerende mensen, vanuit hun eigen vrijheid en door samen te leven (en te werken) met anderen de staatsmacht gecreëerd in wat we in Nederland de Trias Politica noemen. De Trias Politica is de scheiding der machten. Montesquieu (1689-1755) gaf er een naam aan om door deze duiding en naam machtsmisbruik te voorkomen. Het begrip en praktijk was al bekend aan de Grieken en de Romeinen. Aristoteles schreef erover in zijn boek.

De drie machten van de Trias Politica zijn:

- Wetgevende macht – Maakt wetten (parlement).
- Uitvoerende macht – Voert wetten uit (regering).
- Rechterlijke macht – Toetst wetten en bestraft overtredingen (rechters).

Doel van de Trias Politica: Voorkomen van machtsconcentratie door ‘checks and balances’, waaronder ook het publieke debat en referenda, zodat geen enkele macht absolute controle krijgt. Ook wel *de scheiding der machten* genoemd.

En ja, als samenleving is een vorm van bestuur noodzakelijk om te kunnen overleven als soort. Daar zijn de grote denkers en rechtsgeleerden het wel over eens. Wij zien dat ook. Alleen welke vorm van bestuur en hoeveel staatsmacht? De vorm zoals hierboven kort uitgewerkt, van de Trias Politica, is een prima basis waar vanuit bestuurd kan worden. Echter, als de drie afzonderlijke machten uit balans raken en de ‘checks and balances’ hun corrigerende werking verliezen, de media als een soort van vierde macht²⁶ hun kritische en de naar waarheidszoekende pen te grabbel gooit, als volksreferenda worden afgeschaft, het publieke debat de mond wordt gesnoerd, Pikmeerarresten worden ingevoerd om overheidsdienaren vrij te kunnen pleiten voor hun verantwoordelijkheden, burgemeesters nog steeds worden benoemd in plaats van gekozen, dan heb je als volk een probleem en dan moet je als volk in actie komen, zoals men ook in 1581 deed met het Plakkaat van Verlatinghe. ‘Nederland’ zei toen in zoveel woorden tegen Philip II: “Wij luisteren niet meer naar u, we gaan vanaf nu ons eigen gang”. Voordat men zover was, was er al heel wat bloed vergoten en dat lijkt ons niet meer van deze tijd. Maar correcties in het belang van het volk, door het volk, moeten nog steeds worden gemaakt om als individu in een menswaardige samenleving te kunnen leven.

“Het fysische bestaan van mensen die samen leven, een samenleving, een volk, vereist bestuurlijke keuzes. Gezien de autonomie van elk lid van die samenleving, kan het maken van die bestuurlijke keuzes alleen plaatsvinden onder RESPECTERING VAN ELKAARS AUTONOME UITOEFENING VAN ZELFBESCHIKKING: anders is er sprake van blote machtsuitoefening en is er geen sprake meer van een samenleving, maar van **slavernij**. Een bestuurlijke keuze in een samenleving is dus een autonome uitoefening van het keuzerecht (nog even los van stemrecht) als zelfbeschikking in die publieke samenleving, die noodwendig ook de anderen raakt, en dus een verantwoordelijke eigen keuze dient te zijn.”

“De maatstaf voor zowel democratie als recht is de gelijkwaardige aanspraak van ieder mens.” ~Twan Tak.

Gelijkwaardigheid, de waardigheid van elk mens en het respect daarvoor, zijn de grondbeginselen van democratie én recht. Het is de mens zelf die begiftigd is met de kwaliteiten **begrip en besef**, zodat zij de gelijke menselijke waarde en de menselijke waardigheid aan ieder ander mens kan toekennen, doordat ook dat een mens is. En dus kan enkel de mens zelf de bron zijn van recht en democratie en niets anders.

De mens als bron van democratie en recht

Volgens jurist en hoogleraar bestuur- en procesrecht Twan Tak is democratie geen zelfstandig aspect van recht, maar een aspect van macht, al is autonomie wel voorwaarde voor zowel democratie als recht vanuit individuele zelfbeschikking. Democratie, met als doel om samen te leven betekent dat mensen zelf bepalen hoe ze dat ‘samen leven’ vorm geven. Dat kan alleen vanuit een volledig begrip en besef van gelijkwaardigheid en het bijbehorende respect voor elkaar. Iedereen in een samenleving moet op basis van

²⁶ Boek: “De vierde tirannie” door Barend van Thiel. ISBN 9789493255876.

vrijwilligheid mee willen doen en accepteren wat er wordt besloten. Dat is wat zelfbeschikking is. Als iemand iets – van wat er is besloten – niet wil, om welke reden ook, dan plaatst diegene zich eigenlijk buiten die samenleving. In dit kader wordt het belang van wederzijds respect vooral zichtbaar. Indien dat wederzijds respect goed is ingebed in de samenleving en de toets der gelijkwaardigheid doorstaat, dan is het okay als iemand zich op basis van de eigen overtuigingen buiten die samenleving plaatst, doordat het vertrouwen er is om naar een oplossing te zoeken en correcte afspraken met elkaar te maken.

De mensenrechten staan ontegensprekelijk onder druk, ook in Europa. Gewezen Hoge Commissaris voor de Mensenrechten, Zeid Ra'ad Al Hussein, stelde eind 2016 zelfs al dat *'unprecedented pressure on international human rights standards risks unravelling the unique set of protections set in place after the end of World War II'*. Afgelopen maand, februari 2025, tijdens de Veiligheidsconferentie van München, deed Vice President van Amerika, JD Vance, nog een paar rake uitspraken over democratische waarden en hoe die in Europa worden geschonden. Hij was daarbij ook kritisch op zijn eigen land. De reacties van Europeanen daarop spraken boekdelen. Een treffend voorbeeld van oorzakelijke-blindheid, zo concluderen wij.

Zoals we al stelden in de inleiding: Het staat er niet zo florissant voor met de staat van de Staat der Nederlanden. Er wordt nu uitgegaan van een samenleving die alleen werkt als iedereen meedoet. Een kleine club mensen eist dat alle andere mensen zich aan de regels (wet) moeten houden, ook al doen ze dat zelf niet, want anders stort de ontwikkelde samenleving (langzaam) in, zo is de gedachte. Echter wat zijn hierbinnen de rechten per individuele mens? De beslissingen die samen worden genomen, zijn dus niet zomaar een "wil van het volk", maar de gezamenlijke keuze van alle individuen die in de samenleving leven. Als iemand NIET wil meedoen aan een bepaalde invulling binnen die samenleving, omwille van eigen overtuigingen, dan dient dat ook geaccepteerd en gehonoreerd te worden. Er kunnen dan separate afspraken worden gemaakt op welke onderdelen diegene wel en niet kan meedoen. Waar wel en geen gebruik van mag worden gemaakt en onder welke voorwaarden dat gebeurt. Zo behoort het te gaan in een democratische rechtsstaat. Inclusie kan dan democratisch vorm krijgen onder voorwaarden en nooit anders. Paul Frissen heeft al een kritisch boek over 'inclusie' en de **integrale staat** (titel) geschreven. Dat gaan wij niet nog een keer doen.

En zo betekent democratie ook dat mensen vrijwillig met elkaar samenleven, samen leven en zich ook verantwoordelijk gedragen naar elkaar. Iedereen in en buiten de samenleving heeft dezelfde waarde en verdient hetzelfde respect. In Bijbelse woorden kun je stellen: "Behandel uw naaste zoals jij zelf behandeld wenst te worden", wat een overeenkomstigheid toont met de *categorische imperatief* van Kant en de *gouden norm* van de Nederlandse rechtsgeleerde G.E. Langemeijer.

Het idee van recht geldt niet alleen voor de eigen samenleving, maar eigenlijk voor de hele wereld, zoals beoogd wordt in internationale verklaringen als de UVRM, de EVRM en de internationale verdragen zoals het IVBPR. Er bestaat alleen nog geen wereldwijd orgaan die de universele waarden/principes, vanuit correctheid en transparantie handhaaft. Dus, zullen we het zelf moeten oplossen. En zo blijft de mens zelf verantwoordelijk en de bron en belijving van het recht. Het is een golfbeweging die langzaam tot wijsheid lijkt te komen over tijd. Laat dit position paper daar aan bijdragen.

Naar een Soevereine Samenleving

Een kritische analyse van de Nederlandse Grondwet

Wat zegt onze Grondwet eigenlijk over het allerbelangrijkste onderdeel van democratie en recht; het beginsel van gelijkwaardigheid? Ook Tak bleek zich deze vraag al te stellen. Wij surfen mee op zijn gedachtengoed en vullen aan daar waar wij dat nodig vonden.

Artikel 1 van de Grondwet: *Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan.*

Als we dat samen met de correcte betekenis van het begrip ‘gelijkwaardigheid’ in de weegschaal leggen, dan zijn er enkele kritische kanttekeningen te plaatsen bij dit grondwetsartikel, namelijk:

A. De interpretatie van “gelijke gevallen”. Wat telt als een “gelijk geval”? In het zinsdeel “...in gelijke gevallen gelijk behandeld.”, lezen we feitelijk dat de menselijke **gelijkwaardigheid** vertaald wordt naar een socialistisch model en de neiging heeft om de complexiteit en de diversiteit aan werkelijkheden in een samenleving te verminderen tot één uniforme visie met één gelijke uitkomst, want dat is makkelijk beheersbaar en controleerbaar. Alle tinten, kleuren en schakeringen – de rijke diversiteit en variëteit van meningen, feiten of maatschappelijke verschijnselen – worden zo weggestreept, zodat alleen een eenduidig, ‘wit’ of wel een éézijdig, vereenvoudigd en enkelvoudig beeld overblijft. Dat is een perfect voorbeeld van waar het rechtspositivisme toe leidt. Met andere woorden: er is sprake van een waandenkbeeld (de wet en niets anders dan de wet) die geen ruimte laat voor de complexiteit en ingewikkeldheid vanuit de natuurlijke diversiteit van de werkelijkheid, maar die alles ‘wegpoetst’ tot één uniforme, socialistische interpretatie (in de vorm van wetten). In de juridische praktijk zal dit begrip dus nader moeten worden uitgewerkt, want op deze manier geeft deze tekst vanuit het mensrecht bekeken aanleiding tot discussie over wanneer verschillen tussen mensen van belang zijn en wanneer juist gelijkheid vereist is. Rechtspositivisten voelen hier niets voor, maar pronken wel met de term ‘democratische rechtsstaat’, wat we in het licht van ons eerste grondwetsartikel feitelijk niet zijn, zo blijkt. Schokkend?

B. Implementatie versus norm. Hoewel de grondwet vergeleken met veel andere landen een sterke norm stelt, blijft de daadwerkelijke bescherming in de praktijk afhankelijk van de juridische interpretatie door rechters en de uitvoering en handhaving door overheidsinstanties. Er bestaat momenteel een sterk spanningsveld tussen de normatieve wetteksten en de concrete beleids- of rechtspraktijken (de rechtspraak), die zich maar weinig aantrekt van het begrip democratie en het mensrecht. De Algemene Wet Bestuursrecht is immers sinds 1993 leidend geworden. En de reeds eerder genoemde onderdelen die willekeurig mogelijk maken, zorgen allemaal voor een vermindering van de rechtsbescherming van ‘de burger’.

C. Discriminatie of scheiding aanbrengen vanuit vooringenomenheid, op welke grond dan ook, is niet toegestaan. Dit is in feite al genoeg tekst als je recht wilt doen aan het **gelijkheidsbeginsel** als zijnde de algemene menselijke waarde en waardigheid, aldus Tak. Hij betoogt: “Het verbod op discriminatie is absoluut. Je kunt niet ‘een beetje discrimineren’, zoals je ook niet een beetje zwanger kunt zijn. En waarom de begrippen *godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht* expliciet benoemen? Juist deze genoemde begrippen zijn categorieën die vragen om onderscheid en een bijzondere behandeling.” En zo begint onze grondwet. Dat is een voedingsbodem voor argwaan. Volgens ons is het eerste wetsartikel

van de Nederlandse Grondwet dan ook een fundamentele weeffout van het Nederlandse rechtsbestel. De Duitsers hebben dat beter geregeld in hun Grundgesetz, daar zegt dit gelijkwaardige Artikel 1 het volgende:

"Die Würde des Menschen ist unantastbar. Sie zu achten und zu schützen ist Verpflichtung aller staatlichen Gewalt." >> (De waardigheid van de mens is onaantastbaar. Deze te achten en te beschermen is de verplichting van alle staatsmacht.)

En dat is precies zoals de Internationale Verklaringen en Verdragen (zoals UVRM, IVRK, EVRM & IVBPR) het bogen in hun documenten. Waarom staat het er in Nederland dan zo krom in? Dat lijkt te maken te hebben met onze culturele vorming. Kijk eens naar het gedoogbeleid. Geen enkel land in de wereld past dat toe. De Angelsaksische landen kunnen hier niet mee uit de voeten, maar wij op de één of andere manier juist heel goed. Ons opportunisme is blijkaar nogal groot geschapen. Rechters mogen in Nederland niet toetsen aan de grondwet. Dat is bij wet geregeld via Artikel 120 van de Grondwet. Om het artikel te toetsen dient men alsnog de Grondwet te lezen om het artikel daarna toe te passen; een onhoudbare tegenspraak in zichzelf. Als de wetgevende macht (het parlement) wetten maakt die de mensenrechten eert, dan is een extra toetsing van de rechter niet nodig. Maar als er wetten worden gemaakt die de democratische waarden schenden, dan is er sprake van onrecht. De coronawet, de censuurwet en de nieuwe onderwijswet zijn voorbeelden van schending van die soevereine mensenrechten. Het is onrecht en dus onrechtmatig. In zo'n geval kan de rechter toetsen aan de **internationale verdragen**, maar doordat in Nederland de Algemene wet bestuursrecht als een soort eerste rechtskolom tussen de 'burger' en 'de overheid' is opgetuigd, worden mensen als 'burger' veelal misleid en bedrogen en snappen zij niet wat hen overkomt. Het procesrecht wordt dan leidend, waardoor het zo vijf jaar duurt voordat het gelijk bij het Europese Hof kan worden gehaald. Dan ben je vijf jaar verder en heb je heel veel geld uit moeten geven. In plaats van direct te toetsen aan de internationale verdragen, wordt de naar recht zoekende 'burger', het bestuursrecht ingeloodst met alle gevolgen van dien. Hoe toegankelijk is het recht dan eigenlijk?

De staatsmacht dient inperkingen van de menselijke vrijheid zorgvuldig af te wegen in Nederland. Zij moet aantonen op welke gronden zij vrijheden inperkt. In algemene zin gaat het om deze vier afwegingsgronden:

- Rechtsgrond/grondslag: Welke wet de beperking rechtvaardigt.
- Feitelijke noodzaak: Bijv. concrete dreiging voor de openbare veiligheid/orde.
- Afweging van belangen: Waarom het algemeen belang zwaarder weegt dan het grondrecht.
- Afwezigheid van alternatieven: Dat er geen minder ingrijpende maatregelen mogelijk zijn.

Vooraf bij de onderbouwing van de proportionaliteit en subsidiariteit (feitelijke noodzaak en de afweging van belangen) van vrijheid beperkende maatregelen door de staatsmacht, gaat het nogal eens fout. De opgelegde vrijheidsbeperking moet namelijk aantoonbaar: 1.) noodzakelijk zijn, 2.) evenredig zijn (de last voor de burger weegt niet zwaarder dan het nagestreefde doel) en 3.) de kern van het grondrecht moet onaangetast blijven (bijv. een demonstratie verbieden mag niet leiden tot een algemeen verbod op meningsuiting).

Wat je de staatsmacht in Nederland dus vooral ziet doen is vrijheidsbeperkingen voor het volk organiseren op basis van de **1.) nationale veiligheid, 2.) openbare orde, 3.) bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden en 4.) de rechten en vrijheden van anderen**. De Staatsmacht heeft de plicht om dat uiterst zorgvuldig te doen en transparant te zijn over haar besluitvorming. En met name dit laatste laat de staatsmacht en haar uitvoeringsorganen na om te doen. Als je daarover WOO-verzoeken indient, dan krijg

Je nogal eens zwart gelakte documenten terug met de onderbouwing. Je raadt het al: in het belang van de nationale veiligheid kunnen we niet transparant zijn. En zo blijven de daden van de mensen die werken binnen de staatsmacht, het landsbestuur en diens uitvoeringsinstanties in nevelen gehuld. Het zorgvuldig handelen van de (Rijks-)ambtenaren kan niet worden gecontroleerd, waardoor de nationale moraal en de democratische waarden worden uitgehold. De geloofwaardigheid en het vertrouwen van en in het gezag en de rechtspraak nemen daardoor in rap tempo af. De staatsmacht moet zich daardoor steeds vaker beroepen op het geweldsmonopolie, wat ze dan ook gretig doet.

En dat is wat we vooral de afgelopen plusminus vijf jaar hebben kunnen zien en ervaren, maar het is al gaande vanaf begin jaren tachtig van de vorige eeuw, met toen de invoering van de Pikmeerarresten, die ervoor zorgden dat de ambtenaren niet meer persoonlijk aansprakelijk konden worden gesteld. Tien jaar later werd de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingevoerd.

De Awb centraliseerde procedures en stelde eisen aan de formele correctheid van overheidsbesluiten, zoals motivering en hoorplicht. Hoewel de wet destijds werd geprezen om zijn uniformiteit, werd ook gewezen op mogelijke nadelen, zoals een verhoogde bureaucratie en een focus op formaliteiten in plaats van inhoudelijke rechtvaardigheid. En juist met dat laatste ging en gaat het fout. Ambtenaren verschuilen zich graag achter protocollen, procedures en formaliteiten en vinden feiten, de inhoudelijke rechtvaardigheid veelal maar lastig en vooral confronterend, ze ontdekten we. En dus wordt het toetsen op feiten/ inhoudelijke rechtvaardigheid vermeden door mensen die nota bene de ambtseed hebben afgelegd en zorgvuldig en transparant dienen te handelen.

De Awb is als een beschermende schil voor de ambtenaren gaan functioneren, die de 'burger' diskwalificeert op basis van formulieren en procedures, in plaats van naar de inhoud en de feiten te kijken. Dit leidt ertoe dat rechters zich beperken tot een rechtmatigheidstoets en geen doelmatigheidstoets uitvoeren, wat de burger benadeelt. Tak zag dit risico al voordat de Awb werd ingevoerd en sloeg in 2005 op de grote trom. Hij concludeerde onder andere dat de wet de rechtsbescherming van de burger verzwakt, met name door de rol van de Raad van State, die volgens hem belangen verstrengeld en niet integer is. Hij kon het weten, want hij werkte er zelf als raadsheer (bij de Centrale Raad van Beroep). Hij zag dat er niet werd voldaan aan de inhoudelijke gelijkstelling (tussen 'overheid' en 'burger') sinds de in werking treding van de Awb in 1994 en hij waarschuwde in 2011 (al) voor een "totalitair systeem", waarbij de overheid steeds meer controle uitoefent, wat hij deels toeschreef aan de gevolgen van de Awb.

Sindsdien zijn er steeds meer mensen, die immers zelf de belijving van recht zijn, dat langzaam maar zeker gaan bemerken en beseffen. Onze vrijheden worden steeds verder beknot. Wat denk je dat er zich dan in een samenleving manifesteert? Want voorgaande stelt keihard dat 'burgers' hun recht niet meer kunnen halen. De conclusie is dan simpel: je bent dan geen democratische rechtsstaat meer, maar een dictatuur.

Een saignant detail is dat Twan Tak rond 2010 een uitnodiging kreeg van de Universiteit Leiden om een voorstel te maken voor een nieuw rechtsbestel. Hij voelde zich uitgedaagd door de wetenschappelijke gemeenschap om een alternatief te bieden voor het bestaande systeem, vooral vanwege zijn kritiek op de Awb en de Raad van State. Tak ontwikkelde dit voorstel en diende het in bij de regering en het parlement, zoals gevraagd, maar hij ontving nooit een ontvangstbevestiging of ook maar enige reactie. Zijn voorstel draaide om twee kernpunten:

1. Het centraler stellen van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met focus op de rechtspositie van de burger.

2. Het overdragen van de rechtspraak aan de gewone rechterlijke macht, in plaats van de Raad van State, wat efficiënter en goedkoper zou zijn.

De invoering van deze twee verbeterpunten zou een beter functioneren van de democratische rechtsstaat tot gevolg kunnen hebben. Daar zijn wij het mee eens. Of dat voldoende zou zijn geweest om de mens als de belijving van recht - tot z'n recht te laten komen, is maar de vraag.

Wij vroegen ons af waar de essentie van recht en de menselijke waardigheid is gebleven in al dat bestuurlijke hervormingsgeweld. Want dit laat een duidelijke beweging zien van het vrijheidsperspectief, met de mens als de belijving en bekliving van het recht vanuit het leven of het onvervreembare recht op leven, **naar** steeds meer het beheersbaarheidsperspectief waar mensen van economisch nut moeten zijn en als rechtssubject of ingezetene worden bejegend, in plaats van met respect en menswaardig worden behandeld conform het gelijkheidsbeginsel. Zo wordt de mens aan de beheersbaarheidswaanin onderworpen door middel van het moralistische vingertje van 'goed burgerschap'. Er is immers geen expliciete definitie van het woord '**burger**' in de wet opgenomen, terwijl er maar liefst tien Burgerlijke Wetboeken zijn en er een Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is. We hebben in het najaar van 2023 daar enige WOO-verzoeken voor ingediend (zie het boek "De Biecht"²⁷ van Wilfred-Leonard). Het antwoord daarop was dat er inderdaad geen juridische definitie van het begrip '**burger**' bestaat en dus geen grondslag bestaat om plichten aan deze term 'op te mogen hangen'.

En toch worden we dagelijks aangesproken met het begrip 'burger' door mensen die werken voor allerlei overheidsinstanties, de regering en zelfs de media, waardoor we elkaar naast mens ook als burger gaan zien en dat de normaalste zaak van de wereld vinden. Terwijl dat niet zo is. Hierdoor wordt zichtbaar dat taal een belangrijke rol speelt in de uitoefening van macht. We zijn van nature immers mensen en **geen** burgers van onze eigen burcht, ingezetenen, natuurlijke personen en rechtssubjecten. Heb je wel eens gehoord van burgerwaardigheid? Of ingezetene-waardigheid? Rechtssubject-waardigheid? Door dit in een dergelijke taalvorm te gieten ga je de absurditeit ervan inzien. Er zit iets goed scheef in het Nederlandse rechtssysteem en de manier waarop het Koninkrijk der Nederlanden, specifiek de Staat der Nederlanden, omgaat met de begrippen democratie en recht. Het beheersbaarheidsperspectief wordt in al z'n glorie zichtbaar en dat ziet er alles behalve fraai uit. De bestuurlijke macht verliest haar gezag en dat is overeenkomstig de al eerder genoemde redenen. Maar er is meer aan de hand.

De geboorteaangifte als onrechtmatige daad; een verdere verdieping van het onrecht

Door middel van de wettelijke plicht (dwang) van de **geboorteaangifte**, wordt de in vrijheid en gelijkheid van rechten (pas)geboren mens gekoppeld aan het 'burgersysteem' middels een **eenzijdige verbintenis**. waardoor je dus, mede volgens het Karolingische systeem, tot niet opgeroepen soldaat (weerman/ burger) wordt bij je 17e en een halve levensjaar. Dat is wat er letterlijk gebeurt. Hierdoor word je in dienstbaarheid van de Staat der Nederlanden gebracht en ben je horige, ingezetene, burger en rechtssubject, natuurlijk persoon, maar feitelijk geen mens meer. Je bent een juridisch-economisch (rechts)subject geworden met een BSN, die moet gehoorzamen aan de staatsmacht. Immers daar waar rechten over wordt uitgeoefend, is een zaak. De levende mens die kan denken en bewust kan handelen (bijvoorbeeld in de vorm van arbeid) wordt deels gevormd door de opgetuigde structuur die men 'maatschappij' noemt. Een meer origineel woord voor samenleving was vroeger '**cultuur**'. De cultuur van een borgt met de emoties en herinneringen (overleveringen) vanuit het verleden van een volk of grote groep mensen die een gezamenlijke geschiedenis delen. Daaruit wordt de beschaving als woordkeuze genoemd die later werd omgezet in welvaart.

²⁷ Boek: "De Biecht" door Wilfred-Leonard. ISBN 9781304782250.

Als het over welvaart gaat, dan gaat het over economie, over efficiëntie en dus over maatwerk. De overheid spreekt echter niet over een individueel maatwerk, maar over een collectieve versie daarvan; de staat als machthebber zoals te begrijpen is vanuit het communisme. Met de geboorteaangifte treed je dus toe tot een organisatie (vereniging) die een economisch doel heeft en zijn deelgenoten tot economisch nut probeert te maken; gericht op maatwerk in een maatschap(-pij) waarbij het economische nut het primaire speerpunt is van dit 'maatschap' of **vereniging**. "Een ieder de maat nemen" als een Nederlands gezegde lukt aardig, omdat er incentives voor de deelnemers zijn geregeld, die in gradaties kunnen worden bereikt als men het juridisch-economisch pad volgt, waar 'onderwijs' een belangrijk onderdeel vanuit maakt; lees het boek "In School we Trust"²⁸ door Philip Bakker. Zelfs het woord 'Gemeente' kent haar oorsprong vanuit het geloof als een kerkelijk instituut. Waarbij de leden van een **gemeente** vanuit vrede en liefde zonder welk oordeel dan ook kunnen en mogen samenkomen. Dat is volgens ons bewust zo ingeregeld.

²⁸ Boek: "In School We Trust" door Philip Bakker. ISBN 9789083325606.

Sociale Controle of Sociale Betrokkenheid

De geboorteaangifte is een eenzijdige verbintenis die onder dwang tot stand komt als wel de dwang tot het doen van een daad waarbij een valse identiteit wordt gemaakt. De argumentatie dat de geboorteaangifte primair een administratieve handeling is om rechtszekerheid te bieden (zoals identiteit, nationaliteit en burgerrechten), wijzen wij van de hand. De correctheid ontbreekt en dergelijke administratieve handelingen kun je namelijk anders organiseren. De voorwaarden en werkelijke implicaties van de eenzijdige verbintenis (door de geboorteaangifte) met de Staat der Nederlanden behoren in transparantie te worden overlegd, alvorens je die geboorteaangifte aangaat. Zo denken wij er vanuit correctheid over.

Het is niet de bedoeling dat je zelf een alternatieve staat gaat oprichten, terwijl je daar als mens in vrijheid en gelijkheid geboren, al het recht toe hebt. Als AI/ChatGTP wordt bevraagd of een éénmansstaat mogelijk is, wordt dat erkend, en dat is correct. Een staat wordt immers niet gebaseerd op een minimaal verplicht aantal 'inwonenden' en daarmee is het aantal van één volledig legitiem, zolang de staat voldoet aan de criteria zoals deze zijn vastgelegd in 1933 in Montevideo te Uruguay. Redeneringen als: "Zonder erkenning blijft een zelfverklaarde staat een **micronatie** zonder juridische status in het internationale recht -en- Individuele autonomie. Dat betekent niet automatisch dat iemand soevereiniteit kan claimen op staatsniveau". Dat klinkt plausibel, maar is in feite niet correct, omdat er weer wordt uitgegaan van het beheersbaarheidsperspectief van een bovenliggend vermeend gezag. In Nederland is dat de staatsmacht en het rechtspositivisme, waardoor de mens als 'burger' onheus bejegend wordt. De menselijke wil om het anders te mogen doen wordt niet getolereerd of men is er simpelweg niet toe in staat om het anders te kunnen zien. Wat Trump momenteel in Amerika uitvoert, wordt door velen gezien als "ondenkbaar", maar het gebeurt wel, omdat de uitvoerder zelf de hoogste **erkende macht** vertegenwoordigt. Daar de mens in zijn belijving van recht precies dat is, mag zij dat ook voor zichzelf doen. Vanuit correctheid bekeken hebben we geen erkenning van wie dan ook nodig. Vrijheid is ons immers van nature gegeven. Waarom laten we ons dan zo beperken?

Als de grondbeginselen van democratisch handelen, gelijkheid, gelijkwaardigheid en respect voor elkaar maar overeind blijven, dan kun je heel veel anders doen. Als mensen met verkregen gezag daarentegen corrupt zijn, liegen, bedriegen, stelen en dwingen, dan heb je te maken met onrechtmatige handelingen en moet je als volk opstaan. Het meest belangrijke woord is en blijft 'soevereiniteit', want dat betekent een mens met het hoogste gezag, zo hebben we hiervoor vastgesteld. Wist je dat er tijdens dat proces van de geboorteaangifte negen wilsgebreken plaatsvinden? Hier de **negen aantoonbare wilsgebreken**:

1. Naast dwang (Artikel 448 Wetboek van Strafrecht, via Artikel 19e BW1),
2. Is er sprake van valsheid in geschrifte (tenaamstelling),
3. Dwaling (door een onjuiste voorstelling van zaken),
4. Misleiding (verkeerde of onvolledige informatieverstrekking),
5. Bedrog (opzettelijke contractvalsheid),
6. Gebrek aan bevoegdheid om iemand aan jezelf te onderwerpen,
7. Gebrek aan bevoegdheid om jezelf aan een ander te onderwerpen,
8. Ouders die niet correct en volledig worden geïnformeerd en dus niet correct kunnen instemmen met de voorwaarden van de geboorteaangifte als een rechtshandeling,
9. En tot slot, misbruik van de omstandigheden (bijvoorbeeld "de emotionele roze wolk" van blijdschap en anderzijds de fysiek-emotionele uitputting door de moeder die het kind ter wereld bracht).

Daarmee is de geboorteaangifte feitelijk een onrechtmatige daad, want het is een schending van de mensrechten en daardoor buitengerechtelijk (zonder tussenkomst van wie ook) vernietigbaar.

Belangrijker nog, in hoeverre is een bestuurlijk systeem dat zichzelf democratisch en rechtsstatelijk noemt nog houdbaar, als zij dat bestuurlijke systeem op valse gronden tot stand laat komen en de valsheid en het bedrog van de geboorteaangifte blijft handhaven? Het sociaal contract, dat als een normatieve basis (lijm) fungeert voor de elementen van de ‘democratische rechtsstaat’, verliest hiermee haar geloofwaardigheid. Mensen worden immers **in vrijheid en gelijkheid van rechten** geboren. Vanwaar dan die dwang? Krijgt men het echt niet op een andere manier voor elkaar? Zijn de mensen die in het systeem werken dan werkelijk zo kortzichtig? Wij hebben zelf veel vragen gesteld en ervaringen opgedaan met mensen die binnen het bestuurlijke systeem werken aangaande hun inzichten van rechten en wetten gecombineerd met strafrecht als het gaat om de legitimiteit van de geboorteaangifte.

Daarnaast hebben we vele anderen gesproken die op onderdelen nog veel meer kennis en ervaring bezitten over de omgang met de vele juridische haken en ogen vanuit het juridische oogpunt van de ‘Staat der Nederlanden’ als onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden. Het contact tussen de **‘burger’** en de verschillende bestuurlijke lagen in de verschillende bestuurlijke machten (Trias Politica) geeft een verontrustend beeld. Hoe hoger in de bestuurlijke lagen van de verschillende machtsstructuren hoe geslotener en hoe vager men wordt. Soms is men duidelijk, als het een WOO-verzoek betreft of een directe e-mail naar iemand binnen een uitvoerend orgaan van de machtsstructuren. Echter, die duidelijkheid bevestigt onze stellingen in dit position paper. Zo bestaat het begrip ‘burger’ juridisch niet en zo worden we gezien en behandeld als een rechtssubject – een ‘zaak’ – en daar hebben we ons aan te conformeren. Punt. Dat staat zwart op wit en past in het geschetste beeld van de geboorteaangifte hiervoor uitgeschreven.

Conclusie: Dit handelen heeft niets met het uitgangspunt van recht en het filosofisch kader van het sociaal contract te maken waar onder andere Hume en Locke op doelden, zoals we al in beginsel al even hebben aangetipt en waar we hierna nog wat uitgebreider en dieper op in zullen gaan. Het staat er zelfs haaks op vanuit de negen wilsgebreken van de geboorteaangifte bekeken. Dit is gewoon een brute uitoefening van overheidsmacht. En zo zitten we nog steeds in een slavernijsysteem, waar het respect en de gelijkwaardigheid meteen te grabbel worden gegooid als het er op aan komt. De erkenning die nodig is om van deze bestuurlijke tirannie los te komen zullen we gezamenlijk moeten afdwingen, zoals de zeven provinciën dat in 1581 deden met het Plakkaat van Verlatinghe.

Het sociaal contract: je gaat het zien als je het door hebt

Eerder stelden we dat het sociaal contract de basis vormt, als lijm fungeert, voor een democratische rechtsstaat. Hoe dan ook is het eigenlijk een vaag begrip; het gaat om de samenkomst en interactie van sociale gewoonten. Een contract wijst echter op afdwingbare rechtsgevolgen en die bestaan niet binnen de context van de sociale gewoonten. Een daadwerkelijk dergelijk contract houdt in dat de overheid alleen gezag mag uitoefenen voor zover zij handelt in overeenstemming met de wil en het belang van ‘haar burgers’ die daartoe toestemmen en instemmen. Dit principe voorkomt willekeur en machtsmisbruik.

Het idee achter het sociaal contract onderstreept dat staatsmacht altijd binnen wettelijke kaders moet blijven, waarbij de rechten en vrijheden van individuen centraal staan. Dit is een essentieel principe van de democratische rechtsstaat: wetten gelden voor iedereen en onafhankelijke rechtspraak beschermt burgers tegen machtsmisbruik. In de praktijk blijkt dat dit principe niet wordt nageleefd en er worden wetten gemaakt die onze mensrechten schenden en tevens niet correct tot stand komen. Als de staat haar macht uitoefent op een manier die niet in lijn is met de fundamentele rechten en vrijheden van burgers, dan is er

sprake van een onrechtmatig handelen door de staat. Dat is een directe aantasting van de kernwaarden van een democratie.

Onderdrukking gaat vaak geleidelijk. Het administratienummer dat we nu kennen als ‘BSN’, kent zijn oorsprong in de Tweede Wereldoorlog toen het bevolkingsregister sterk werd gecentraliseerd door de Duitse bezetter, wat later een basis vormde voor het ontwikkelen van een uniek identificatiesysteem. In 1947 werd het Sociaal-Fiscaal Nummer (SoFi Nummer) voor belastingdoeleinden ingevoerd. Dit nummer werd uitsluitend gebruikt voor belastingheffing en sociale premies. In 1988 werd het SFN breder ingezet voor sociale zekerheidsdoeleinden. In 2001 kwam de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) in beeld en de discussie over een algemeen persoonsnummer voor breder gebruik laaide op en bleef, zodat in 2007 het SoFi Nummer officieel werd vervangen door het Burgerservicenummer (BSN) via de Wet algemene bepalingen BurgerServiceNummer (Wabb). Vanaf dat moment werd het BSN niet alleen door de Belastingdienst gebruikt, maar ook door alle overheidsinstanties, zoals de gemeenten, de zorgsector en de sociale zekerheid. Sinds 2014 is het BSN ook verplicht in de zorgsector, wat betekent dat zorginstellingen zoals huisartsen en ziekenhuizen dit nummer moeten gebruiken voor hun patiëntregistratie.

De invoering van het BSN markeert een fundamentele verschuiving van gedecentraliseerde persoonsregistratie door gemeenten (Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens = GBA welke publiekelijk gerelateerd was) naar een gecentraliseerd administratiesysteem (Basisregistratie Personen = BRP welke privaat gerelateerd is), waarin de identiteit en gegevens direct aan elkaar zijn gekoppeld. Dat zeggen we er maar even bij. **Is het uitgangspunt maximale vrijheid met verantwoordelijkheid van het volk of beheersbaarheid?**

Het begint je vast al duidelijk te worden. Als we naar de genoemde internationale verdragen (UVRM, EVRM, IVBPR/BuPo) kijken dan is het perspectief van de maximale vrijheid met verantwoordelijkheid als enige correct. Maar wie handhaaft daarop? Dat is het volk zelf. Daarom is het ook zo schrijnend dat het Rutte zelf was die op 24 februari 2024 in de Tweede Kamer het volgende zei:

“Bij elke wel gelukte aanslag op de vrijheid kan de staat nooit meer dan medeplichtige zijn. Hoofdschuldige blijft een plicht vergeten burger zelf die in zonde zingenot zijn zedelijke spierkracht verslappend, de kracht tot eigen initiatief verloor.”

Rutte citeerde Abraham Kuyper uit zijn rede ter inwijding van de vrije universiteit. Rutte bracht dit citaat in op 24-02-2021 in een debat met Van der Staaij (SGP) in de Tweede Kamer over de ‘prikplicht’. Maar lees vooral het eerste deel van dat citaat nog eens goed: **“Bij elke wel gelukte aanslag op de vrijheid...”**. Hieraan zien we een bewijs van de intentie van de Staat der Nederland zichtbaar worden.

“WARE ERKENNING VAN DE MAATSTAF VAN EEN GELIJKWAARDIGE AANSPRAAK IS ZOWEL VRUCHT VAN HET BEGRIP VAN DE MENSELIJKE GELIJKWAARDIGHEID ALS VAN HET BESEF ERVAN; DE BEIDE ASPECTEN WAARBORGEN ENKEL OP BASIS VAN DIE ERKENNING EEN DUURZAME SAMENLEVING.” Rutte. En daarmee het landsbestuur, de Trias Politica lappen dit aan hun laars. Niemand greep in. En zij die er wat aan wilden doen, kregen een functie elders. Denk in dit verband even terug aan de hoofdvraag van deze alinea: *welk gezichtspunt mag werkelijkheid worden?*

Wat hier zichtbaar wordt is natuurlijk het perspectief van de bestuurlijke macht op basis van internationale afspraken en geopolitieke belangen. De wijze waarop de wetten in Nederland tot stand komen of worden aangepast, geschiedt door de creatie en het beoordelingsproces van de zittende regering; de Tweede en

Eerste Kamer. Het is de plaats waar vooral de partijdiscipline²⁹ heersend is en er beïnvloeding plaatsvindt door een sterke lobby van allerlei organisaties (NGO's) die de sponsors van de verschillende politieke partijen zijn, afhankelijk van het partijprogramma. In Nederland is er daarnaast iets vreemds aan de hand als we naar dit proces kijken. De uitkomsten van recente WOO-verzoeken en de uitspraken van de minister van VWS, Fleur Agema op de nationale tv vertellen ons, het volk, dat de Staat der Nederlanden gebonden is aan contracten die gesloten zijn met buitenlandse entiteiten als de EU en de NAVO, maar ook aan dat wat de NCTV hen voorschrijft. Met andere woorden, deze regering voert beleid uit van anderen dan de eigen politieke programma's, waar het volk geen weet van had en ook niet voor heeft gestemd (referte aan: Artikel 93 & 96 Strafrecht – buitenlandse mogendheid).

In dit verband is het gesprek tussen Elon Musk en Joe Rogan in de Joe Rogan podcast op 28 februari 2025 interessant en onthullend. Musk vertelde daar openhartig over het Amerikaanse DOGE-project, dat wordt uitgevoerd onder directe leiding van Musk. Hier volgt een samenvatting van een belangrijk stukje van dat gesprek:

“Het omvangrijke misbruik van NGO's (niet-gouvernementele organisaties) is een manier om belastinggeld zonder toestemming van het volk en buiten elk partij programma qua doelstellingen door te sluiten naar particuliere belangen (van publiek geld privaat geld maken). Sommige NGO's worden opgericht zonder relevante voorgeschiedenis, maar ontvangen binnen korte tijd miljarden dollars aan overheidsgeld. Dit systeem functioneert als een "legale" omzeiling van regelgeving: de overheid mag bepaalde dingen niet direct doen, maar kan wel via NGO's geld verdelen zonder enig toezicht.

Vooraf rijke individuen, zoals George Soros, hebben deze "systeemhack" geperfectioneerd door kleine investeringen in NGO's om te zetten in enorme geldstromen via politieke lobby. Veel van deze NGO's voeren weinig tot geen nuttige activiteiten uit en dienen vooral om hun oprichters te verrijken (of idealistische standpunten te financieren). Ze hebben doorgaans vage doelen zoals "vrede bevorderen" of "gezondheidszorg ondersteunen," maar worden nauwelijks gecontroleerd op effectiviteit. Zelfs bij duidelijk omschreven projecten zoals 'Ebola-preventie' kan het zijn dat het geld uiteindelijk verkeerd terecht komt, zo is gebleken.

De overheidsuitgaven in de VS zijn problematisch omdat er al een gigantisch begrotingstekort ligt, waarbij de rentelasten op de staatsschuld hoger zijn dan het hele defensiebudget. Toch blijft er ondoordacht geld vloeien naar onduidelijke internationale initiatieven. De kernvraag is waarom dit gebeurt: is het een geopolitieke strategie tegen China en Rusland, of simpelweg een gelegaliseerde vorm van corruptie zonder controle? De oplossing zou een zakelijkere aanpak van de overheid zijn, waarbij alle uitgaven grondig worden doorgelicht. Maar met de enorme omvang van de bureaucratie en het gebrek aan controlemechanismen is dat een complexe en tijdrovende uitdaging.

Terug naar ons eigen land. En bedenk ondertussen even dat er wereldwijd meer dan 40.000 NGO's bestaan, waar de EU, de UN, de NATO of NAVO ook toebehoren en constructies als deze, wereldwijd en universeel worden toegepast. Het zijn de belastingbetalende 'burgers' die al die mensen en activiteiten financieren. Plat gezegd hebben we in ons eigen land te maken met **volksbedrog** en **volksverraad** als we de logische lijn volgen, met tevens de WOO-uitkomsten als bewijs en wat Agema ons vertelde. We zien nu heel objectief hoe het spel wordt gespeeld en wat de motiverende incentives zijn. Beide Strafrecht artikelen ((93, 96) zijn

²⁹ Boek: "Een jeugdig Kiessysteem" (2011) door Wilfred-Leonard & S'Ace de Groot. ISBN 9781446601457.

van toepassing, zij het dat volksverraad door de zittende macht zal worden ontkend door de ondertekening van het Verdrag van Lissabon.

Het Verdrag van Lissabon vormt de basis voor de Europese Burger: i.e. de EU-grondwet! Echter, het referendum was consultatief en niet correctief. Hierdoor is het verdrag zonder instemming van het volk tot stand gekomen en op een listige wijze, parlementair, afgetikt. Het referendum is eerst ook nog even snel afgeschaft. Dat was 2017 als eerste regeringsdaad van de coalitie van D66 met VVD. D66 gaf daarmee haar kroonjuwelen op. Toen kon men verder. Het zijn grote en harde woorden, maar volgens ons correct als je naar de feiten wilt kijken. Het is **de facto** geregeld en **de jure** omzeilt en daarmee niet volgens een correct democratisch proces tot stand gekomen. Dan zijn zaken als belastingvorderingen op die gronden nietig; het mag niet. Ronduit verboden en toch gebeurt het. Zolang wij het als volk toelaten, zal het zich steeds weer opnieuw voltrekken. Hoe heeft het zo ver kunnen komen en in wiens belang is dit? Op het eerste deel van de vraag kunnen we duidelijk zijn: mensen werden en worden niet correct en volledig geïnformeerd (het volksbedrog).

Er is geen transparantie in het bestuurlijke handelen van de zittende macht. Het huishoudboekje is niet op orde. Op veel fronten doet men maar wat, zo lijkt het ons. Waar zijn bijvoorbeeld die missende miljarden aan belastinginkomsten aan uitgegeven? De verantwoordelijke ministers weten het niet en men wil ook de moeite niet doen om het op tafel te krijgen (het bonnetje van Ivo Opstelten). En dat zijn dan de dienaren van het volk? De media, die zou moeten dienen als de waakhond van het volk inzake het politieke handelen, laat het veelal ook afweten met een climax in de afgelopen vijf jaar. De journalistiek 'Code van Bordeaux' is aan alle kanten geschonden. Aan waarheidsvinding werd en wordt nauwelijks nog gedaan, opinie en oorzakelijke-blindheid zijn leidend, waardoor we nu in een gigantische gezagscrisis zitten om maar te spreken met de boektitel van Ad Verbruggen, filosoof en hoogleraar cultuurfilosofie aan de Vrije Universiteit Amsterdam en mede eigenaar van De Nieuwe Wereld Media.

Het is inmiddels wijd verspreid bekend dat er sinds april-mei 2020 bewust is gestuurd op een samenwerking met partijen als de EU, de NAVO/NATO, en de NCTV in eigen land, die de belangen van de bevolking ondermijnden en nog steeds ondermijnen, doordat politieke leiders handelen in eigen belang (het volksverraad, denk aan Rutte en zijn NAVO positie) of geo-politiek belang, bijvoorbeeld op basis van juridisch bindende contracten die ze persoonlijk met vreemde machten gesloten hebben, zoals het WEF. Op basis van alle verzamelde feiten stellen we vast dat de bestuurlijke macht tijdens de 'corona pandemie' de fundamentele rechten van haar 'burgers' heeft geschonden. De genoemde externe machten en krachten plus de Nederlandse 'geheime diensten' bepaalden wat het Nederlandse volk moest denken en vooral onder oplegging van dwang moest doen en laten. Zo blijkt immers uit de uitkomsten van de WOO-zoeken en het optreden van Agema in de Tweede Kamer. Wij denken niet dat dat is gestopt, maar juist is versterkt. Kijk alleen maar naar de nieuw in behandeling zijnde censuurwet (als gevolg van de Digital Services Act (DSA), een Europese verordening die sinds 25 augustus 2023 van kracht is voor de grootste online platforms en zoekmachines, vertaald naar de 'Uitvoeringswet digitale dienstenverordening' in Nederland) en de recent ingevoerde onderwijswetwet. Dat zijn maar twee voorbeelden.

Van pandemische paraatheid naar weerbaarheidsdoelen van de NAVO

We moeten er wat aandacht aan besteden. Op het moment van schrijven van dit position paper is de genoemde transitie van "pandemische paraatheid" naar "weerbaarheidsdoelen" van de NAVO gaande, zo hebben we van Fleur Agema in de Tweede Kamer en in een interview met haar voor Blckbx.tv kunnen zien en horen. De uitkomsten van een aantal WOO-verzoeken gaven hier al eerder een inkijkje in. Eric van de Beek, onderzoeksjournalist (ex Elsevier) en schrijver van het boek "Het MH17 bedrog", dook er in. Hij deed

dat voor de Andere Krant. Zo heeft de NAVO in 2023 tijdens een top in Vilnius (hoofdstad van Litouwen) de zogenaamde "resilience objectives" (weerbaarheidsdoelen) geformuleerd, welke door toenmalig DEMISSIONAIR premier Rutte zijn ondertekend. Transparantie over de getekende afspraken was er niet en is er nog steeds niet. Maar welke belangen werden hier gediend door de naar NATO vertrekkende demissionaire premier zelf terwijl hij bekende: "Ze zijn wel juridisch bindend"?

In Nederland is de Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en Veiligheid (NCTV) – destijds en nu de huidige ongekozen minister-president van Nederland; Dick Schoof – verantwoordelijk gemaakt voor het "vertalen" van deze NAVO-doelen naar de verschillende ministeries. Minister Agema van het ministerie van VWS heeft bevestigd dat het kabinet Schoof twee weken na haar beëdiging is in kennis gesteld over deze NAVO-weerbaarheidsdoelen (najaar 2024). De inhoud van deze kennisgeving is echter niet openbaar gemaakt. Hoewel Agema beweerde dat de NAVO-verplichtingen openbaar zijn, heeft de NAVO zelf verklaard dat de specifieke weerbaarheidsdoelen "geheim" (classified) zijn en moeten blijven. Kortom waar is nu die democratie en de transparantie? Transparantie tast de persoonlijke reputatie aan van een minister of ambtenaar³⁰ of zelfs die van een gehele afdeling.

Alleen Ralph Dekker van de FvD heeft Kamervragen gesteld, waar niemand op wilde reageren. We kennen de weerbaarheidsdoelen niet. 'De burger' heeft er niet op kunnen stemmen en toch spelen die weerbaarheidsdoelen een belangrijke rol in de voorjaarsbegroting van een aantal ministeries in Nederland en daarbuiten. Zo worden we als volk nu gemanaged. Daarmee is nogmaals aangetoond dat we hier te maken hebben met volksbedrog en volksverraad. De feiten liggen al op tafel, maar in Den Haag is men niet in beweging te krijgen. Onkunde en politieke partij discipline lijken de veroorzakers daarvan te zijn. Hieruit blijkt het belang van het handelen vanuit correctheid en transparantie, bij gebreke waarvan er onrust, turbulentie en spanningen ontstaan tussen de staat en 'haar burgers'. Doe je dat niet dan krijg je onrust, turbulentie en spanningen tussen de staat en 'haar burgers'. Die staat van ontbinding neemt alleen nog maar toe, omdat van binnenuit niet wordt gecorrigeerd, zoals we dat nu kunnen zien plaatsvinden in de Verenigde Staten. Wie is de staat dan aan het ondermijnen?

Wiens gezamenlijke belang?

Belangen spelen altijd een wezenlijke rol in het maken van beslissingen door mensen. Het is redelijk te overzien in ons eigen sociaal-economische kader. Wanneer dit vergroot wordt, bijvoorbeeld: Nederland breed, dan wordt het ingewikkelder. De waaier aan belangen op EU-niveau lijkt dan steeds meer op een mierenhoop van door elkaar heen krioelende belangen. Democratische legitimatie op basis van recht is dan onmisbaar. Dat wordt beseft en desondanks laat men dit democratische deficiet of tekortkoming, zoals men dat noemt, lekker intact. Sterker nog, het wordt vergroot. Zo heeft het Verdrag van Lissabon (2009) ervoor gezorgd dat de 'NEE-stem' van het EU-volk (2005) omgezet werd naar een 'JA-mandaat' van het EU handelen. Het referendum is destijds ook meteen afgeschaft, want dat werkte niet in het belang van de zittende macht met hun EU-eenheids-plannen.

Het Verdrag van Lissabon speelt een sleutelrol in de economische bestuur van de EU met de catchy name: governmentalisme – wat direct verband houdt met de sociaal-economische dimensie van het 'sociaal contract' in Nederland en perfect past in de *New Public Management* (NPM) filosofie, de nieuwe bestuurlijke stroming sinds de jaren '90 van de vorige eeuw. Laten we ons eens verder verdiepen in het sociaal contract zonder het feit dat wij van Veilig & Vrij hiervan een overtuigd voorstander van zijn. Het is

³⁰ Hans Siepel: voormalig Crisis Management Communicator. <https://www.youtube.com/watch?v=AZXk-rPZY8A>.

immers een perspectief of gezichtspunt dat verhelderend werkt binnen dit position paper hoe tegenstrijdig de werkelijkheid ondanks alle goede bedoelingen; *“De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens”*.

De rol van het sociaal contract in Nederland

Het sociaal contract biedt een theoretisch kader om te begrijpen hoe individuele en collectieve belangen worden beheerst en verzoend in een sociaal-economische context. Het fungeert als een mechanisme om:

1. **Orde en veiligheid** te waarborgen, door het instellen van een autoriteit die de regels handhaaft,
2. **Belangen te balanceren**, door afspraken te maken over herverdeling, eigendomsrechten en sociale verantwoordelijkheid,
3. **Conflicten te beheersen**, door een raamwerk te bieden waarin geschillen vreedzaam kunnen worden opgelost.

Feitelijk bestaat er geen ‘sociaal contract’. Het is een **filosofisch idee** dat stelt dat individuen impliciet akkoord gaan met het opgeven van een deel van hun vrijheid en rechten aan een overheid of samenleving in ruil voor bescherming en orde; “een burger die binnen een burcht geborgenheid wenst” maar dan in de omgekeerde intentie als er financiën in het spel zijn; betaling voor overbodige en niet in noodzaak bestaande bescherming (Protection Racket).

Hier zien we de rol van taal uitzonderlijk goed tot uiting komen in een vorm die tot doel heeft te beïnvloeden om te komen tot economische vooruitgang, bescherming en orde. Over welke orde hebben we het dan? En wat wordt er nu feitelijk beschermd? Wij kunnen met zekerheid stellen dat het niet de in vrijheid en de in gelijkwaardigheid geboren mens is die zijn geluk wil najagen. Door de belangen van Nederland ten behoeve van het **soevereine volk** in verband te brengen met de sociaal-economische context en het sociaal contract, zien we het economisch beheersbaarheidsperspectief bij uitstek dominant zijn, omwille van economische vooruitgang, externe belangen en dus vooral de belangen van de bestuurlijke elite dienend. Zij bepalen.

Dit is wereldwijd het geval. Het vrijheidsperspectief komt altijd op de tweede of lagere plaats. Het volk wordt nog steeds onderdrukt omwille van het in stand houden van het economisch model met een rechtssysteem dat in dienst staat van de bestuurlijke elite. Normen (wet- en regelgeving) die voortkomen uit technocratische regelgeving krijgen voorrang op morele waarden, terwijl het in plaats daarvan juist wenselijk zou zijn dat waarde-gebaseerde wetgeving – lees: ‘moraliteit’ – als uitgangspunt dient voor de vaststelling van normen, wetten en regelingen.^{31 32} Dat doet recht aan democratie en het menswaardige recht. Dan beweeg je als staat vanuit het vrijheidsperspectief, wat ons de bedoeling lijkt. De mens is immers de essentie; hij/zij is het startpunt en het eindpunt.

³¹ Boek: “Paths of Changes” door Will McWhinney. ISBN 9780761910176.

³² Boek: “De 4 Wereldbeelden” door Wilfred-Leonard. ISBN 9781446119457.

Democratische Rechtsstaat

Hier staan we dan

De rechtsstaat en democratie ontbreken en de samenleving wordt verder ondermijnd. Deze toestand is ontstaan uit de ideeën/gedachten en ervaringen, zoals die nu eenmaal bij onze soort horen. Dat betekent dat het ook anders kan. Je kunt andere ideeën of gedachten omzetten naar handelen, waardoor er bijvoorbeeld veel meer vanuit het vrijheidsperspectief wordt gedacht en gehandeld dan vanuit het sociaal-economisch perspectief. Wij vinden dat die ruimte er moet zijn, omdat de mens zelf de basis is met het onvervreembare recht om vanuit vrijheid, gelijkwaardigheid en gelijkheid van rechten zijn geluk na te jagen, zonder anderen daarbij te schaden. Het idee en begrip ‘Nederland’, uitgedrukt in de woorden “de Staat der Nederlanden” onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden, wordt formeel beschouwd als een **parlementaire democratische rechtsstaat**.

Dit houdt in dat het land een democratisch gekozen parlement zou moeten hebben, waarin volksvertegenwoordigers wetten en de uitvoering daarvan maken, binnen de grenzen van de rechtsstaat. Als dat optimaal functioneert, dan heeft dat bestuursmodel elementen in zich waardoor mensen zich vrijwillig kunnen laten leiden door betrouwbare en vertrouwde bestuurders. Het probleem is natuurlijk dat het bestuursmodel ‘de parlementaire democratische rechtsstaat Nederland’ slecht functioneert wat eigenlijk niet kan, daar zij niet als rechtsstaat bestaat maar een wetsstaat is. Zoals hoogleraar Twan Tak het al treffend aankaartte in zijn boeken: “‘de burger’ heeft sinds de invoering van de Algemene Wet Bestuursrecht (AWB) in 1993, zijn rechten verloren. De staat is almachtig, de burger kan zijn gelijk niet meer halen en heeft het nakijken.”

De kern van soevereiniteit

Soevereiniteit, in haar kern, staat geheel los van staten of bestuurlijke systemen. Het is een neutraal begrip dat begint bij de mens zelf en in een gezamenlijkheid; een volk. De mens als een levend en bezielde wezen dat in vrijheid is geboren en dat de capaciteit heeft om zelfstandig te kiezen, te creëren en te organiseren. De overdracht van een deel van die individuele soevereiniteit aan een collectief – zoals een staat of een internationaal orgaan – is een onmogelijke keuze die mensen dus nooit kunnen maken om hun leven te structureren. De status van soevereiniteit behoort bij het levende wezen als een individu of als een volk. Elke overdracht aan een fictie of papieren entiteit betekent in feite dat de oorspronkelijke soevereiniteit van het individu uit beeld wordt gebracht of zelfs geheel verdwijnt. En terwijl soevereiniteit **de basis blijft van alle structuren** waar mensen hun leven op voortbouwen.

De vraag is dus niet *of* alleen een land soeverein kan zijn, maar eerder *hóe* we het begrip ‘soevereiniteit’ definiëren, beschrijven dan wel in de praktijk kunnen toepassen. Als we erkennen dat de mens de schepper en ontwerper is van alle bestuurlijke systemen, dan is het logisch dat de menselijke soevereiniteit ten grondslag ligt aan elke vorm van collectieve soevereiniteit; een zogezegde soevereine staat. Dit opent ook de mogelijkheid om bestaande systemen te herzien of nieuwe afspraken te maken. Soevereiniteit is daarmee geen statisch concept, maar een dynamisch proces waarin mensen – individueel en collectief – voortdurend zoeken naar evenwicht tussen vrijheid, verantwoordelijkheid en het algemene welzijn van de samenleving. De staat vanuit de gedachte van een ‘statue’ (Engels) of een beeld is statisch. Een staat (van zijn) als een reputatie of een psychische gemoedstoestand of mentale gesteldheid wijzen op een breder perspectief dan alleen het ‘statische ergens voor staan’. In zijn geheel bezien is een staat de ultieme uitdrukking van menselijke autonomie en het vermogen en de kunst om samen te werken aan een

rechtvaardige en duurzame wereld, waar men vanuit de hoogste status; die van moraliteit en geweten, handelt. Het uitgangspunt van soevereiniteit, wederom, is dat het begint en eindigt bij de mens zelf.

Taal als spiegel van welvaart

Doordat wij als mensen voortdurend in beweging zijn, uitvindingen doen, nieuwe zaken ontdekken, de manier van samen leven tegen het licht houden, gaat de taal daarin mee. Door die altijd aanwezige dynamiek voeren we nieuwe woorden en begrippen in die vaak ontleend worden aan talen waarin de nieuwe ontwikkelingen hoogtij vieren, zoals “crypto-currency” of “cloud computing” dat op sociaal-economisch gebied zijn. Sociolinguïstische studies tonen aan dat welvarende samenlevingen complexere, meervoudiger, daardoor vaak lastiger en meer diverse taalpatronen vertonen. Je kunt daardoor stellen dat taal als een spiegel van de welvaart functioneert, omdat het zowel de materiële als de immateriële aspecten van een samenleving weerspiegelt. Het toont de economische vooruitgang, sociale intenties, en ongelijkheid aan.

De bedoeling van iemands handelen speelt hierbij tevens een doorslaggevende rol, doordat taal niet alleen een gevolg is van externe omstandigheden, maar ook als een actief middel gebruikt en ingezet wordt, waarmee mensen betekenis geven aan hun leven en leefwereld. Met taal geeft de mens uiting aan zijn persoonlijkheid en kan men de meest innige momenten verwoorden waardoor bijvoorbeeld het levensgeluk of het gebrek eraan, tot uiting kan komen. Het gesproken woord is de meest duidelijke uiting van iemands vrije wil. Immers, er is ook lijf-houding, gezichtsuitdrukking, welke direct zijn, doch te duiden zijn, en gemist kunnen worden. Een ‘ja’ of een ‘nee’ als gesproken woord is duidelijk en kan middelijk of onmiddelijk zijn, waarbij ‘nee’ een fundamenteel en onvervreemdbaar recht is om een aanbod of ongewenste behandeling door een ander te weigeren.

Taal en intenties in relatie tot onvervreemdbaar recht

Taal is communicatie dat veronderstelt: eenwording door beïnvloeding. Het is een krachtig instrument dat onze werkelijkheid vorm geeft. Het weerspiegelt naast onze gedachten en emoties, ook de structuren van macht, recht en ethiek die in onze samenleving bestaan. Kun je woorden geven aan je gedachten, dan impliceert dit dat je jouw innerlijke beleving in de realiteit kunt brengen. "Taal maakt het mogelijk om iemands intentie te begrijpen en te beoordelen. De filosoof Franz Brentano³³ heeft het concept van ‘intentie’ (intentionality) uitgebreid onderzocht. Dit principe is ook relevant voor wetsontwerpers en rechters, die rekening moeten houden met intentie, motivatie en belangen (Haviltex principe³⁴ binnen verbintenissen) in relatie tot het absolute en onvervreembare recht op individuele vrijheid.

Het Onvervreembare Recht

Het concept van onvervreembare rechten is diep geworteld in zowel de juridische als filosofische tradities. In juridische zin verwijst een onvervreemdbaar recht naar een recht dat niet kan worden opgegeven, overgedragen of ontnomen, ongeacht de omstandigheden. Dit kan bijvoorbeeld betrekking hebben op fundamentele mensenrechten zoals het recht tot leven, vrijheid en persoonlijke veiligheid. Deze rechten worden vaak erkend in nationale grondwetten en internationale verdragen, zoals het Internationale Verdrag voor Burger en Publieke Rechten (IVBPR) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Helaas zijn ze niet correct geïmplementeerd. Filosofisch gezien wordt het idee van onvervreembare rechten vaak geassocieerd met het werk van de filosoof John Locke (1632–1704), die stelde dat mensen bepaalde rechten bezitten die hen door de natuur of door een hogere macht zijn gegeven en die niet kunnen

³³ <https://plato.stanford.edu/entries/brentano/>

³⁴ <https://www.njb.nl/blogs/de-historie-van-haviltex/>

worden opgegeven; lees Karen Armstrong³⁵. In zijn visie zijn deze rechten inherent aan de menselijke natuur en dienen ze als de basis voor een ‘sociaal contract’ tussen de staat en haar burgers. Locke’s idee van ‘leven, vrijheid en eigendom’ wordt als fundament van onvervreembare rechten beschouwd.

De verschuiving van Locke’s universele rechten zoals leven, vrijheid en eigendom naar de juridische en sociaal-construeerde benaderingen van Hume en Kant, weerspiegelt een bredere verschuivende visie op rechten, van onvervreembare natuurrechten naar politiek en cultureel gedefinieerde rechten. Waar Locke de nadruk legde op de inherente, onvervreembare rechten van het individu, reflecteren Hume en Kant een flexibeler, dynamischer model van rechten, dat afhangt van de interactie tussen maatschappij, taal en politiek, en dat daardoor voortdurend geherdefinieerd en aangepast kan worden aan de tijdgeest.

Ook de denkbeelden van **Leszek Kołakowski** (1927–2009), een Poolse filosoof, historicus van de filosofie en schrijver, één van de belangrijkste denkers van de 20ste eeuw, vooral in de context van Oost-Europa en de **kritiek op totalitarisme** liggen in lijn met die van Locke. Kołakowski’s werk en Locke’s filosofie komen samen op het punt van bescherming van het individu tegen onterechte macht. Waar Locke vooral focust op het beschermen van natuurlijke rechten tegen de tirannie van de overheid, is Kołakowski’s werk meer gericht op het kritiseren van ideologische systemen die de vrijheid van het individu ondermijnen, zoals in het geval van het internationaal socialisme. Beide denkers onderkennen het belang van het soevereine individu en de bescherming van persoonlijke vrijheid. Kołakowski voegt hier nog aan toe dat elke ideologie, zelfs die welke zich als bevrijdend voordoet, gevaarlijk kan zijn voor de individuele vrijheid als deze de pluraliteit en autonomie niet eert. betogen, bewijsvoeringen, gedachtesgangen en uiteenzettingen komen dus niet uit de lucht vallen. Wij van Veilig & Vrij, hebben hier al jarenlang uitvoerig onderzoek naar gedaan.

Zoals we hiervoor al schreven, zijn we de regering en diens uitvoeringsorganen middels WOO-verzoeken gaan bevragen wat nu de juridische betekenis van het begrip ‘burger’ is. Die blijkt er niet te zijn. Het is daarmee een verzonnen begrip – niet zo zeer vanuit de neutrale betekenis volgens de Dikke Van Dale – maar wel in de hoedanigheid van de juridische context (plichten), die taal-technisch wordt gebruikt om de binding tussen de **in vrijheid en gelijkheid van rechten geboren mens** en het sociaal contract te bewerkstelligen. Iets dergelijks hebben we al eerder in dit position paper, zij het op een iets andere manier, vastgesteld (Kopje: De normatieve aard en juridische ongrijpbaarheid van het begrip ‘burger’, pag. 12 en verder). We zien het liever als volgt.

De Dikke Van Dale erkent vanuit zijn taalneutraliteit dat het woord ‘mens’ een synoniem heeft, namelijk ‘persoon’. Dat is dus niet de ‘burger’. We zijn mens en geen burger. Binnen de kaders van het woordenboek worden de begrippen ‘mens’ en ‘persoon’ op een objectieve en neutrale manier gepresenteerd, zonder enig onderling betekenisverschil en worden ze gebruikt om duidelijkheid en begrip te creëren voor de lezer. Zo hoort dat ook in de juridische context te gebeuren.

Wanneer de Wet over ‘de mens’ spreekt, dus vanuit de juridische context bekeken, doet deze dat in de staat van de in rechte handelende, die middels zijn klank, zijn ja-woord of nee-woord, zijn wilsbeschikking kenbaar maakt. Een ‘persoon’ in juridische zin is in plaats van een zuiver natuurlijk rechtspersoon een wetspersoon die op papier wordt opgetekend, gelabeld, vergelijkbaar met een nummer of een registratie.

Vanuit juridisch perspectief ben je als ‘persoon’ onderworpen aan de staat door de staatsregistratie (geboorteaangifte) en wordt je behandeld als wetspersoon. Zonder dat je je er van bewust bent, wordt de

³⁵ Boek: “The Great Transformation” door Karen Armstrong. ISBN 9781843540564.

echte, levende mens als zuiver en natuurlijk rechtspersoon met diens **belijving van dat recht**, vervormd. Dit betekent dat de rechten die je hebt als levend mens anders zijn dan de rechten die je hebt als 'persoon' in de wet. Het verschil zit hem dus in hoe je wordt gezien: als echt levend mens met de absolute van de belijving van recht, als creatie van God en natuur, of als een naam op papier. Hierdoor krijg je als mens in de juridische context te maken met:

1. Verminderde menselijke waardigheid: Wanneer de wet een individu als 'persoon' beschouwt en niet als een levend mens, wordt de hogere mate van de samenstelling, de ingewikkeldheid en intrinsieke waarde van het individu met al haar talenten, genegeerd. Het resulteert in een afname van de erkenning van de menselijke waardigheid en persoonlijke kwaliteiten. Iemands nadruk (geduplicateerde) wezen wordt verkleind tot een juridisch label zonder aandacht voor de persoon als geheel.
2. Beperkingen in rechten en bescherming: Als 'de mens' wordt vervangen door een juridische 'persoon', kunnen de fundamentele, onvervreembare rechten van het individu niet in hun volle omvang gegarandeerd worden! De wet kent dan aanspraken toe die, of of die uitgevonden worden ten behoeve van de politieke ideologie onder het mom van bescherming van de kwetsbaren. die de echte behoeften van de mens niet volledig dekken, omdat de menselijke dimensie van leven, ervaring, en emoties buiten beschouwing wordt gelaten.
3. Verlies van soevereiniteit: Het idee dat de wet een 'persoon' registreert, kan het concept van individuele soevereiniteit ondermijnen. In plaats van als een autonome, vrije agent te worden behandeld – een mens die zelf keuzes maakt, initiatieven neemt en verantwoordelijkheid draagt – wordt de 'persoon' eerder gezien als een object dat onderworpen is aan regels en controle die van buitenaf worden opgelegd. Deze regels zijn niet altijd in overeenstemming met de werkelijke belangen en rechten van het individu."

Kortom, het concept van 'persoon' in plaats van 'mens' leidt tot een verminderde erkenning van iemands rechten en vrijheden, waardoor mensen minder beschikking hebben over hun eigen leven en een grotere afstand ervaren tussen hun werkelijke identiteit en hoe ze in rechte worden behandeld.

Het onbewust afnemen van vrijheid door taal en context onwetendheid

Je hebt in het voorgaande deel kunnen lezen, dat het sociaal contract een **theoretisch kader** biedt om te kunnen begrijpen hoe individuele en collectieve belangen worden beheerst en verzoend in een sociaal-economische context. Het sociaal contract is niets meer dan een filosofisch idee dat stelt dat individuen, 'burgers' dus, het vanuit een aanname afgeleid akkoord gaan met het opgeven van een deel van hun vrijheid en rechten aan een overheid of samenleving in ruil voor **bescherming en orde**. Het begrip 'burger' lijkt ervoor te zorgen dat men dat vooral moet blijven geloven. Wanneer men echter deze begrippen onderwerpt aan de zuiverheid van de woorden, dan blijkt de chaos en de misleiding pas volledig. Het ervan weten is daarmee iemands geweten geworden als het gaat om het bewust blijven toepassen van incorrect en misleidend taalgebruik. Een ieder houdt zich het recht voor vergissingen en fouten uit het verleden te herstellen. Dat is uiteindelijk **zelfs** vanuit het sociale contract een plicht om na te komen ten aanzien van een gedupeerde met het recht op heel-making als gevolg van de breuk of beschadiging van het eigendom of de eigenheid.

Rechterlijke Macht

Welke orde en wat wordt er beschermd?

In het vorige hoofdstuk kwam deze vraag al aan bod. Hier gaan we daar verder op in, omdat het de intentie van handelen van de bestuurlijke elite bloot legt. Het was waarschijnlijk al wel ‘aan je water’ te voelen. In dit deel geven we de verdere feitelijke onderbouwing aan dat innerlijke gevoel.

Het is een algemeen en bekend gegeven dat mensen de neiging hebben om snel te oordelen vanuit het gezichtspunt dat ze (onwetend/onbewust) steunen. Daar willen we omwille van ieders vrijheid om een standpunt in te nemen, graag even bij stilstaan. Position Papers zijn van hun natuur uit activistisch. Mocht dat een argument zijn, dan kan je de hele lobby, recht van petitie, participatie in het politieke proces en dergelijke op de helling zetten. Het gaat namelijk om het volgende:

1. Kwesties rijp maken voor interne besluitvorming en om interne en/of externe partijen op één lijn te krijgen,
2. Het maatschappelijk karakter van voorgenomen beleid dat een organisatie kan raken,
3. Het bepleiten van standpunten in de media,
4. Issue management: Een issue is een controversieel (tegenspraak oproepend) onderwerp dat de gemoederen bezighoudt en dat de samenleving raakt.

Dit position paper geeft daarnaast inzicht in de grondslagen van handelen van mensen die besluiten zich soeverein of autonoom te (willen) verklaren. De bestuurlijke elite en diens uitvoeringsinstituten laten dit namelijk compleet na te doen. Hierdoor wordt er een **spanningsveld** gecreëerd en in stand gehouden, die vanuit een correct democratische gedachte en rechtsstatelijk handelen, geen enkele rechtsbasis heeft. Het wordt duidelijk dat ‘de burger’ te maken heeft met verborgen belangen die haaks staan op zijn onvervreembare rechten.

Het gecreëerde spanningsveld tussen de bestuurlijke elite en de burger: concrete gevolgen

Het spanningsveld tussen de bestuurlijke elite en de burger wordt zichtbaar in de wijze waarop beleidsbeslissingen en wetgeving worden gemaakt, vaak vanuit een sociaal-economisch beheersbaarheidsperspectief. Dit perspectief wordt gedreven door de belangen van de bestuurlijke elite, die in veel gevallen economische, politieke en strategische voordelen nastreven. Het sociale aspect wordt hierdoor verwaarloosd, terwijl dat de kern van mens-zijn is. Het gevolg is dat ‘de burger’ – als individu of als collectief – geconfronteerd wordt met beleid dat in zijn of haar belang zou moeten zijn, maar dat in de praktijk de fundamentele rechten en vrijheden van de mens aantast.

- A. Zodoende komen de onvervreembare rechten van ‘de burger’, zoals het recht op **lichamelijke integriteit** (‘coronawet’), **privacy**, **onderwijs** en de **vrijheid van meningsuiting**, ter sprake inzake de vernietiging van het genot van die rechten. Deze vernietiging ontstaat wanneer beleid van het landsbestuur, de regering, niet in overeenstemming is met de fundamentele principes van de rechtsstaat.

Een **voorbeeld** hiervan is dat de overheid de lichamelijke integriteit van burgers in gevaar heeft gebracht door een vaccinatieplicht in te voeren zonder voldoende wetenschappelijke en ethische onderbouwing en daarnaast heeft zij de grondwet genegeerd. Dit leidt tot een grove schending van het recht op zelfbeschikking en lichamelijke/lijfelijke autonomie. Het recht tot onderwijs wordt

eveneens aangetast daar het (mens-)recht op educatie is omgezet in een plicht tot het volgen van onderwijs. Daarnaast is het systeem zo ingericht dat het nauwelijks ruimte biedt voor alternatieve onderwijsvormen of voor de keuze van ouders en kinderen om zelf te bepalen hoe en waar zij onderwijs willen volgen.

Concrete gevolgen van dergelijke schendingen zijn onder andere:

- **Verlies van vertrouwen in de overheid:** Wanneer ‘de burger’ voelt dat zijn fundamentele rechten worden aangetast, kan dit leiden tot een verlies van vertrouwen in de instituties van de staat. Dit kan zich uiten in protesten, demonstraties, of zelfs radicalisering van bepaalde groepen die zich niet gehoord of vertegenwoordigd voelen.
- **Psychosociale gevolgen:** ‘De burger’ kan zich machteloos of onveilig voelen, wat kan leiden tot stress, angst, en geestelijke gezondheidsproblemen. Het gevoel dat men geen controle heeft over eigen leven of lijf kan leiden tot verhoogde maatschappelijke spanning en een afname van het gevoel van gemeenschapszin.

- B. Een ander **concreet gevolg** van het genoemde spanningsveld is dat de beleidskeuzes van de zittende macht vaak de sociale ongelijkheid versterken. Beleidsmaatregelen die zijn ontworpen om het economisch beheersbaarheidsperspectief te waarborgen, leiden tot grotere ongelijkheid tussen verschillende sociaal-economische groepen. De bestuurlijke elite, die vaak profiteert van het huidige systeem, heeft de neiging om beleid te ondersteunen dat de status quo in stand houdt, of voor positieverbetering zorgt, ten koste van de lagere en middenklasse in onze samenleving.
- C. Het onrechtmatig handelen van de zittende macht heeft ook verstrekkende gevolgen voor de **democratie** en de **rechtsstaat**. Wanneer de zittende macht beleid maakt dat in strijd is met de fundamentele rechten van ‘de burger’, dan wordt de **legitimiteit** van het bestuurlijke systeem ondermijnd. Dat is een fundamentele schending van het internationaal recht en de onvervreembare mensenrechten. Het vertrouwen in de democratische instituties wordt daardoor aangetast, wat leidt tot **politieke apathie** en een afname van de **burgerparticipatie**.

Voorbeelden hiervan zijn:

- **Verlies van legitimiteit:** Als ‘de burger’ het gevoel heeft dat de overheid handelt in het belang van een kleine elite, internationale grootmachten (de ongekozen EU en het WEF) dan leidt dit tot politieke ontgoocheling. Dit kan zich uiten in afname van stemgedrag, toename van protestbewegingen en zelfs het ontstaan van anti-establishment sentimenten.
 - **Verzwakking van de rechtsstaat:** De rechtsstaat wordt gegrondvest op de principes van **gelijkheid voor de wet** en de bescherming van de fundamentele en onvervreembare mensenrechten vanuit gelijkwaardigheid. Wanneer de overheid de rechten van mensen in een samenleving schendt zonder verantwoording af te leggen, wordt het idee van een rechtvaardige rechtsstaat ondermijnd. Dit zal leiden tot wetteloosheid of autoritaire tendensen.
- D. Op een bredere schaal kan het spanningsveld tussen de bestuurlijke elite en ‘de burger’ leiden tot **maatschappelijke polarisatie**. Wanneer bepaalde groepen zich niet vertegenwoordigd voelen of het gevoel hebben dat hun rechten worden geschonden, kan dit leiden tot **maatschappelijke verdeeldheid** en **onrust**. Het tast het saamhorigheidsgevoel binnen de samenleving aan en ondermijnt de **sociale stabiliteit**.

Voorbeelden hiervan zijn:

- **Maatschappelijke verdeeldheid:** Het gevoel van onrechtvaardigheid kan leiden tot scheidslijnen tussen verschillende bevolkingsgroepen. Groepen die zich benadeeld voelen door het beleid van de elite kunnen zich van de rest van de samenleving afzonderen, wat leidt tot afname van solidariteit en het vergroten van een sociale kloof.
- **Verhoogde sociale spanningen:** Wanneer mensen zich niet gehoord of vertegenwoordigd voelen, zullen de sociale spanningen toenemen. Dit kan zich uiten in demonstraties, burgerlijke ongehoorzaamheid of zelfs gewelddadige confrontaties met de autoriteiten, al dan niet legitiem.

Zo wordt zichtbaar dat het gecreëerde spanningsveld tussen de bestuurlijke elite en ‘de burger’ niet slechts een gedachtespinsel of wiskundige hypothese is, maar concrete gevolgen heeft voor de individuele, onvervreembare rechten, de sociale ongelijkheid en de democratische legitimiteit, en dus het welbevinden van het volk met een negatief effect op de gezonde welvaart van een samenleving.

Wanneer de bestuurlijke elite onrechtmatig handelt, dan leidt dit tot ernstige schendingen van de onvervreembare rechten van ‘de burger’ met alle gevolgen van dien. Er is dan sprake van de ondermijning van de rechtsstaat; niet door de rebellerende burgers, **maar door ‘de overheid’ zelf**.

Met deze correct logische redeneringen kun je nu het volgende experiment met jezelf aangaan (zie de bijlagen hiervoor); lees bijvoorbeeld het door de AIVD, NCTV en de Nationale Politie gezamenlijk geschreven document: **“Fenomeenanalyse van de soevereinenbeweging in Nederland: Met de rug naar de samenleving”**³⁶. Of het onderzoeksrapport **“Omgang met mensen die zich soeverein verklaren”**, door het Centre of Expertise van Avans Hogeschool, waarbij de leden van Veilig & Vrij een contra rapport³⁷ hebben opgesteld, die op 28 januari 2025 aan Avans Hogeschool zelf als ook naar de betrokkenen in de Eerste en Tweede kamer en naar de vaste Commissie van Binnenlandse Zaken is verzonden.

Lees **“Soevereinen en autonomen in recht en rechtspraak”**³⁸ uit 2024 door Luuk de Boer van de Rijksuniversiteit Groningen, geschreven en gepubliceerd in het ‘Nederlands Juristenblad’ – NJB. Of lees het rapport in opdracht van de Tweede Kamer der Staten Generaal: **“Blind voor mens en recht”**. Dit is opgesteld door de parlementaire enquêtecommissie “Fraudebeleid en Dienstverlening” en is uitgebracht op 26 februari 2024. En de laatste, maar zeker niet minder noemenswaardig, de kennisnotitie: **“De gebroken belofte van de rechtsstaat; Achtergronddocument behorend bij de rapportage van de Staatscommissie rechtsstaat”**, door het Sociaal en Cultureel Planbureau.

Kies er één uit die jou het meest aanspreekt en lees dat eens met de stellingname van dit position paper in je achterhoofd door. Welke bevindingen doe je dan zelf? Kortom, wat vind je van het handelen van de huidige bestuurlijke elite, de zittende macht, als je alles op een rijtje zet en in de huidige tijdgeest plaatst? Wij zijn daar benieuwd naar en zien graag een reactie tegemoet. Dat kan via contact@veiligenvrij.nl. Dat terzijde.

Historische context: de invloed van het Plakkaat van Verlatinghe

Dit Plakkaat staat ook wel bekend als de Nederlandse onafhankelijkheidsverklaring. Het is een vitaal document in de geschiedenis van Nederland. Het wordt vaak gezien als een vroeg voorbeeld van een volk dat zich verzet tegen de Spaanse tirannie, door de overtuiging dat de soevereiniteit bij het volk ligt. Die

³⁶ <https://open.overheid.nl/documenten/dpc-0051db748a411689e7e85347368ce49f63d8368b/pdf>

³⁷ https://www.universityforlife.info/uploads/2/3/2/0/23207212/contra_rapport_avans_juni2024.pdf

³⁸ https://www.universityforlife.info/uploads/2/3/2/0/23207212/2025-01-20_luuk_de_boer.pdf

gedachte komt later terug in documenten zoals de '**Declaration of Independence**' (1776) van de Verenigde Staten en de '**Franse Verklaring van de Rechten van de Mens en de Burger**' (1789). Het bijzondere aan het Nederlandse Plakkaat is dat het verzet tegen een tirannieke macht rechtvaardigt, wanneer deze macht aanhoudend **verzaakt te handelen in het belang van het volk**. Een citaat uit het Plakkaat van verlatingshe:

“Als een vorst zijn plichten niet nakomt, maar, in plaats van zijn onderdanen te beschermen, hen probeert te onderdrukken als slaven, dan is hij geen vorst, maar een tiran. In dat geval mogen zijn onderdanen, na beraadslaging in de Staten-Generaal, hem afzweren en een andere leider kiezen. Dit recht hebben zij te meer als ze hun vorst niet met vreedzame middelen van zijn tirannieke neigingen hebben kunnen genezen. In dat geval hebben ze geen andere middelen om hun natuurlijke vrijheid, waarvoor men zich met hart en ziel dient in te zetten, veilig te stellen”.

Als blijkt dat een vredelievende rede de heersende machthebber niet geneest van zijn 'tirannieke ziekte' mogen andere middelen dan louter vredelievende ingezet worden. Dit principe is van toepassing op andere historische situaties, zoals de Amerikaanse Revolutie en de val van autoritaire regimes in de twintigste eeuw. We hebben ooit grootse dingen gedaan. De vraag is of we die grootsheid en heldhaftigheid nog ergens in ons hebben als het om onze eigen vrijheid gaat die in het geding is. Is dat misschien de leeuw in ons, die we zijn vergeten te voeden vanuit een correct en moreel kader?

Van Complexiteit (wetten en regels) naar Simpliciteit

Dit position paper gaat over de transformatie van een naar vrijheid zoekende en ploeterende mens die in een staat van serene soevereiniteit wil leven. De essentie van die transformatie is de zoektocht naar correctheid in relatie tot maximale vrijheid voor de mens als individu in een samenleving. Het brengt ons bij de oorsprong van een bewust levend mens met de vraag: **“Hoe wil je leven?”**

Uiteraard zijn er allemaal vervolgvragen te bedenken op die essentiële levensvraag. Er zijn genoeg studies gedaan en er is genoeg bewijs geleverd over hoe mensen een vervuld leven kunnen leiden. De algemeen geldende universele voorwaarde is dat mensen vrijheid nodig hebben om hun persoonlijke levensdoel te kunnen ontdekken en uit te kunnen leven. Het “kunnen leven zoals je bedoeld bent te zijn” is een menselijk ideaal en het verlangen in één. Ieder mens heeft daar recht op dat uit te leven. Het is tenslotte wat mens zijn is. Het is de natuur en daarmee een natuurlijk recht.

Een **gezond moreel kompas** is daarbij van essentieel belang. De oude wijsgeren als Socrates, Plato, Aristoteles, Epicurus, Zeno van Citium en Diogenes van Sinope hebben het ons allemaal al lang geleden verteld, maar we vinden het erg lastig om ons daaraan te houden. We eren deze wijsgeren, bouwen er musea omheen, vragen dikke prijzen om er tussen te mogen wandelen, maar we handelen veelal alleen volgens die universele principes als het ons uitkomt. In het onderwijs zijn vakken als ethiek en filosofie weggesaneerd, of alleen nog als keuzevak te volgen. En zo is “onderwijshervorming altijd sociale hervorming”, aldus Prof. Dr. Ulrich Klemm. Niets is toeval.

Het is noodzakelijk om naar de bestuurlijke elite te wijzen, want zij zijn degenen die volmondig “ja” zeggen tegen het beschermen van de democratische rechtsstaat met de Trias Politica. Daar ligt zelfs de belofte. Zij dienen onkreukbaarheid te tonen in hun handelen in die bestuurlijke structuren. Sinds de late jaren tachtig van de vorige eeuw is de voedende geest met het correct morele kompas hard achteruit gehold, zo stelde hoogleraar bestuur- en procesrecht Twan Tak al³⁹. De uitholling van de rechtsstaat en daarmee de universele ethische principes, zijn nauwelijks nog onderdeel van het politieke discours. New Public Management (NPM) heeft zijn intrede gedaan (jaren '90) en is leidend geworden.

Bemoeienis met de burger moet beperkt zijn. Een neutrale staat accepteert en beschermt het maatschappelijke verschil. De **wereld is pluralistisch** en dat neemt ook de vorm aan van conflict, strijd en ondraaglijk verschil. Tolerantie betekent juist het verdragen van dat ondraaglijke verschil. De **democratische rechtstaat** is de enige begrenzing, terwijl deze tegelijkertijd het ondraaglijke vreedzaam houdt. De vrijheid van de burger is de bron van de gebrokenheid van de wereld. Dat is de principiële grens die aan de maakbaarheid is gesteld. De **democratie** is alleen maar te begrijpen vanuit onze wens verschillend te zijn, aldus ervaringsdeskundige, Nederlands politicus, bestuurskundige en hoogleraar Paul Frissen⁴⁰.

Dat brengt risico's met zich mee. Politiek is verworpen tot een arena van managers die de politieke standpunten niet meer als een principieel gegeven zien, maar als onderhandelbare elementen om hun eigen of partijbelangen te verwezenlijken, zonder daar het volk over te informeren. Ook wel ‘achterkamerpolitiek’ genoemd. Het heeft in elk geval weinig tot niets meer met de uitgangspunten van een correct functionerende democratie te maken. Naast dus interne aangelegenheden van onze samenleving en

³⁹ Boek: “Van rechtsbescherming naar machtsbescherming” door Antonius Tak. ISBN 9789462405462.

⁴⁰ Boek: “De integrale staat” door Paul Frissen. ISBN 9789024452040.

maatschappij, blijkt dat we gebonden zijn aan NAVO en EU beleid door geheime afspraken tussen de bestuurlijke elite, de zittende macht en die NGO's (want dat zijn het), zo blijkt uit de WOO-verzoeken en uit het optreden van de minister van VWS Fleur Agema met haar optreden in de Tweede Kamer in oktober en november 2024.

Als soeverein land hebben we nauwelijks nog iets te zeggen over de eigen koers. Het is allemaal NPM (New Public Management) geworden. En dan wordt *“dat wat je voedt, of nalaat te voeden, zul je krijgen”*, realiteit.

In welke realiteit wil je leven?

Iedereen die met soevereiniteit of autonomie bezig is of zich reeds sereen soeverein (autonoom) waant, heeft de transformatie, hoe men ook is, als een persoonlijke reis ervaren. Tijdens die reis ontmoet die naar vrijheid zoekende mens allerlei zaken in zichzelf, maar ook buiten zichzelf. De voorliggende vraag wordt vaak overgeslagen. Die luidt: “Waarvoor en waardoor gaat een mens een dergelijk proces aan?” Het is namelijk nogal een onderneming, zo weten wij uit eigen ervaring en zo zijn de verhalen van ons medereizigers. Als antwoord op die vraag hier de meest voorkomende en genoemde redenen:

- Men ervaart een onrechtvaardige behandeling (door bijvoorbeeld het principe van willekeur),
- Men voelt zich onderdrukt,
- Er is een sterk verlies in vertrouwen in de politiek,
- Er is een sterk verlies in vertrouwen in overheidsinstanties, m.n. de rechtspraak, waardoor men ‘het gelijk’ niet meer kan halen,
- Men heeft aantoonbaar ervaren dat fundamentele rechten worden overschreden door de bestuurlijke elite (en de rechtspraak),
- Er is een sterke drang naar autonomie,
- Men wil zich gewelddoos verzetten tegen corruptie en onrecht,
- Er is een sterke behoefte aan een persoonlijke manier van veiligheid en controle; zelfbeschikking.

Wat opvalt is dat de redenen om de reis naar **serene soevereiniteit** aan te gaan, vooral het gevolg is van het falend functioneren van de ‘parlementaire democratische rechtstaat’. Plat gezegd, men pikt het niet langer en ziet dat er geen andere weg is dan de persoonlijke levenssfeer, gewelddoos veilig te stellen. Dat is de weg die mensen afleggen om tot serene soevereiniteit te komen. Er zijn ook mensen die het anders doen. Ook dat gebeurt en is menselijk. De mensen die zich verdiept hebben in de zogenoemde fenomenen ‘autonomie’ en ‘soevereiniteit’, geven allemaal een zeker startpunt in de tijd aan. Dat startpunt is voor verreweg de meeste mensen de zogenoemde coronacrisis die in maart 2020 werd aangekondigd door de bestuurlijke elite binnen het grondgebied met de naam ‘Nederland’.

We zijn allemaal **getuige** geweest van die periode, maar niet iedereen kon objectief blijven schouwen en handelen. De angst voor het virus was voor veel mensen groot en de oproep om ‘samen te strijden tegen corona’, was een sterk moreel appèl van de bestuurlijke elite jegens het volk, waar veel mensen gehoor aan gaven. De volksgezondheid stond immers op het spel. Nu in februari 2025, bijna vijf jaar na die oproep tot gehoorzaamheid aan het gezondheid appèl en de corona-crisis-maatregelen, kunnen we feitelijk nabeschouwen. Dat kan, maar wordt vooral tegengewerkt en nagelaten. Een schrijnend en zeer recent voorbeeld, is hoe de bestuurlijke elite in samenwerking met ‘de wetenschap’ (in de vorm van het Nivel onderzoeksinstituut) omging en omgaat met het onderzoek naar de oversterfte in relatie tot de voorgeschreven semi-verplichte of vrijwillig verplichte medicatie tegen COVID-19.

De rechtspraak is op het corona- en oversterfte-thema unaniem tegen elke vorm van juridisch verzet door ‘de kritische burger’. Wat de burger ook doet, hij heeft (had) het nakijken. Dat het één keer misging met het avondklokproces, kun je beschouwen als een schoonheidsfoutje van de bestuurlijke elite. Die zag men niet aankomen. Echter, diezelfde dag nog werd de onwelgevallige uitspraak voor de bestuurlijke elite honderdtachtig graden omgebogen door een andere rechter. De blinddoek van Vrouwe Justitia was afgevallen en de rechter die de eerste onwelgevallige uitspraak deed, kreeg een functie elders. Dat en nog veel meer werd zichtbaar in het handelen van mensen die trouw hadden gezworen of die de belofte van trouw hadden gedaan aan de koning. Het zijn mensen waarvan je de hoogst mogelijke vorm van oprechtheid en openheid verwacht en die onkreukbaar en zorgvuldig behoren te handelen. Door onder meer de WOO-verzoeken werd feitelijk duidelijk dat de bestuurlijke elite het volk vooral voorloog en misleidde op vele fronten vanaf maart 2020. Correcties vinden maar mondjesmaat en met veel omzwervingen plaats. Het bedrog is blijkbaar te groot.

Een groot deel van het volk begint dit steeds duidelijker te zien en het vermoeden dat er sprake is van een gecoördineerde actie vanuit de NAVO aangaande corona, de maatregelen, de medicatie en andere domeinen in transitie, werd in zoveel woorden in de Tweede Kamer bevestigd door de minister van VWS, Fleur Agema. De uitkomsten van WOO-verzoeken ondersteunen haar verhaal. En zo geeft dit alles blijk van een bestuursvorm die alles behalve nog iets van democratie in zich draagt. "Tot slot willen we opmerken dat het typisch is voor veel overheden en onderzoeksinstellingen om onderzoek te laten doen door mensen binnen hun eigen organisatie of door mensen die werken binnen dezelfde context. Dit zorgt ervoor dat de werkelijke problemen vaak niet goed in beeld komen, waardoor de complexiteit hoog blijft en de eenvoud uit beeld. Dat is gelegen in het feit dat de bureaucraten primair de belangen van hun opdrachtgever dienen en doen overkomen dat het allemaal zo ingewikkeld is.

Het uitgangspunt inzake aanhoudende verwarring en vermeende hoge mate van complexiteit maakt dat daardoor ‘normale’ mensen hier niet in zouden kunnen meedenken. Terwijl soevereiniteit in zichzelf zeer eenvoudig⁴¹ is, zolang je de bijzaken en de daarop volgende gedragingen maar buiten beeld laat. Externe input wordt vaak afgewezen. De verschillende ministeries zijn al jaren op de hoogte van onze inzichten en aanbevelingen, maar blijven open gesprekken uit de weg gaan. In veel rapporten wordt zelfs beweerd dat de 'soevereine mensen' onbereikbaar zijn, terwijl we juist proberen met hen in gesprek te komen. Deze houding van geslotenheid wordt in de filosofie van Henri Bergson aangeduid als 'Closed Morality'. Voor de soevereine mens blijft de basis de fundamentele rechten op leven en vrijheid",

Een ‘Closed Morality’-omgeving heeft als doel haar eigen waarden te beschermen tegen nieuwe inzichten van buitenaf. Dit sluit de mogelijkheid uit om het eigen lerend vermogen⁴² aan te spreken. Echte innovatie ontstaat echter uit het verschil in perspectieven tussen verschillende disciplines. Zoals Albert Einstein zei: “Als je steeds hetzelfde doet, over hetzelfde praat, en met mensen spreekt die dezelfde overtuigingen en spraakpatronen^{43 44} hebben, krijg je steeds dezelfde resultaten”. Het ontbreekt aan vernieuwende inzichten omdat er geen ruimte is voor verschillende perspectieven. De vele rapporten van de afgelopen jaren tonen de eenzijdigheid en beperkte wijsheid die buiten de overheid bestaat, maar die volledig wordt genegeerd in onderzoeksprocessen.

⁴¹ Boek: “Eenvoud” door Edward de Bono. ISBN 9057120550.

⁴² Boek: “De vijfde Discipline” (praktijkboek: blz. 357) door Peter Senge. ISBN 9052611610.

⁴³ Boek: “5 Spraakpatronen” (Human Dynamics) door University for Life. ISBN 9781471675072.

⁴⁴ Boek: “WORDS” door University for Life. ISBN 9781471077784.

En daarmee komen we aan het einde van de inhoudelijke uiteenzettingen en beschouwingen van dit position paper. We claimen niet dat we de absolute waarheid in pacht hebben, echter onze onderzoeken en inspanningen wijzen wel naar de geldigheid van de boodschap die we willen overbrengen. Het zijn allen toetsbare, logische redeneringen die de staat van de staat zichtbaar maken. We wijzen in dit position paper vooral op het ondermijnen van de menselijke waardigheid, de knechting van de individuele vrijheid en de verschuiving van de menselijke waarden naar economische doelstellingen door de staat. Hiervoor worden wet- en regelgeving, controle en ondemocratische maatregelen ingezet om individuen te kunnen sturen en knechten ten gunste van hun economische nut voor de staat als maatschappij en niet als samenleving. In deze maatschappij wordt de waarde van een persoon gemeten aan zijn of haar economische bijdrage aan de Staat der Nederlanden. Deze situatie legt de nadruk op de dienstbaarheid van de burger aan de overheid in plaats van dienstbaar te zijn aan dat wat de samenleving wil en nodig heeft.

Aanbevelingen

We hebben voor nu enige aanbevelingen aan iedereen in de samenleving, maar vooral voor de Staat der Nederlanden. Er zijn er vast meerdere waar we in andere documenten nog op zullen terugkomen.

1. Hanteer als uitgangspunt dat de **mens de belijving van het recht is**; hij/zij is altijd de van nature rechtspersoon vanuit diens staat van mens-zijn. Dat dient te allen tijden het uitgangspunt te zijn. Deze status van belijving door de mens is wat soevereiniteit behelst; de waarborg en de onschendbaarheid als juridische term van dit recht middels de belijving door elk mens. Het is daarmee dat de mens een soeverein wezen is vanaf het eerste moment van het leven van die mens ongeacht de omgeving of locatie. In dat opzicht is elk mens gelijkwaardig aan een ander mens; het recht van leven en als de belijving van dat **natuur-recht**.

2. Beschouw en beargumenteer de democratische waarden en de mensenrechten opnieuw serieus en laat het zien, leef het uit. Politieke principes zijn pas dan van nut als aan de moraliteit van het leven voldaan wordt; “Leven en laten leven”. Principes omwille van coalitie en meerderheidsbelangen zijn daardoor nooit onderhandelbaar; het recht dat de belijving door elk mens betreft, is onvoorwaardelijk en een absolute bekrachtiging in zichzelf. altijd De verbroken belofte van de democratie moet worden hersteld. Doe dat niet half, maar extreem goed. Democratie is vermoeiend, maar het alternatief is een ramp.

3. Begin meteen, maar uiterlijk morgen met de volgende basale formule toe te passen die gebaseerd is op de moraliteit, op jouw geweten in je eigen leven: **CORRECTHEID + TRANSPARANTIE = VERTROUWEN**

- Handel correct, met respect, wees eerlijk en zorgvuldig (doe je best) zodat waarheidsvinding zijn waarde weer terugkrijgt,
- Handel transparant, geef aan hoe je tot iets bent gekomen en waar de informatie vandaan komt,
- Neem altijd vertrouwen als uitgangspunt, luister naar de ander en kom tot begrip en besef.

En zo brengen de beide begrippen ‘correctheid’ en ‘transparantie’ het **vertrouwen** terug in het zichtveld betreffende het handelen van de mensen die werken in de staatsmachten en zodoende kan de samenleving weer vertrouwen krijgen in het gezag en andersom. **Als de intentie van de staatsmacht** daadwerkelijk is om een correct functionerende democratie te bewerkstelligen en te handhaven, dan is de correcte woordkeuze en uniformiteit in woordgebruik in iedere context een basisvoorwaarde, zo stellen wij⁴⁵. Het doet ons helaas geen deugd te ervaren welke wildgroei en willekeur in taal wordt gebezigd door menig overheidsmedewerker. Aristoteles sprak al over de **deugden**. Wijsheid is gebaseerd op een hoog moreel besef; wat zijn de gevolgen van handelen inzake mij en de medemens? Wat zij ervaren inzake de gespreken met politici en ambtenaren, dat zij vrijwel elke vorm van kwaadwilligheid verwijzen naar het land der fabelen. Als de betrokken medewerker dan ter goeder trouw zou handelen, hoe kan het dan toch zo zijn dat er zo veel en herhaaldelijk dezelfde fouten worden gemaakt?

Waar is het **lerend vermogen** en de potentie tot groei van hen? Met de referte aan de deugd⁴⁶ is een essentieel onderdeel van elke adviseur of volksvertegenwoordiger voor zichzelf of hij of zij qua kwaliteiten, talenten, intelligentie en integriteit wel geschikt is om deze functie te vervullen. Lettend op de veelheid aan fouten als ook de wetsovertredingen, het schenden van de mens-rechten door vele overheidsmedewerkers is een conclusie in deze dat menig medewerker niet deugt om deze functie naar behoren te vervullen; ondanks de vele en goede bedoelingen. De weigering transparantie te bieden in taalgebruik is schokkend.

⁴⁵ <https://taalunie.org/informatie/36/verdragen-overeenkomsten-en-regelingen>

⁴⁶ Boek: “Hercules op de Tweesprong” door Andreas Kinneging. ISBN 9789044654134.

Een belangrijk punt in deze aanbeveling betreft dan ook dat er veel beter naar talenten gekeken dient te worden; dat iemand politiek bekwaam zou zijn in de huidige tendens van hoe een gemiddelde politicus zich gedraagt, maakt het gerechtvaardigd of een dergelijk persoon daadwerkelijk geschikt is kennis van zaken, ervaringen en levenshouding inzake de samenleving vanuit menswaardigheid. Indien een deugd de integriteit. Iedereen kent **Machiavelli** wel; “politiek op de werkvloer” waarbij het niet om de missie gaat maar om het zelfbehoud in het politieke slagveld. Alles begint met zelfverloochening aangaande de innerlijke waarden die een morele grondslag horen te hebben. Het besef dat een politieke carrière op een functie van minister of staatssecretaris als ook een lid van de Eerste en Tweede Kamer meer degelijke kennis en ervaring vraagt dan er nu bestaat bij hen die daar nu de woordvoerders zijn, maakt dat de **deugdzzaamheid** van werkelijk innerlijk besef volledig buiten beeld geraakt is.

Het is kwaadwilligheid omwille van iemands gemis aan zelfbesef en aan zelfkennis en dat die iemand vanuit zichzelf meent capabel te zijn voor nationale en internationale vraagstukken ongeacht een uitmuntende staat van dienst. Het zorgt ervoor – in de zin van een gezonde intentie door de betrokkenen – dat de uitkomsten van hun keuzes net zo dramatisch en schokkend zijn, dan wanneer een misdadiger of een fraudeur deze keuzes vanuit diens mentaliteit als een fraudeur of misdadiger zou maken. De uitkomsten van hun besluiten maken het er in Nederland in beide gevallen niet florissanter op; verwijzend naar voormalig milieu minister Rob Jetten met zijn 28 miljard Euro’s aan investeringen voor een mogelijke en hypothetische temperatuurverlaging van 0,000036 Graden Celsius ten gunste van het klimaat. Is een dergelijke **bewuste onwetendheid** – wat een contradictio in terminis is – dan niet net zo crimineel te noemen als een bewuste criminele keuze aangaande hetzelfde vraagstuk die beide dezelfde dramatische conclusie genieten?

In deze aanbeveling komen wij verder terug op de opdracht die wij de lezers in het voorwoord hebben meegegeven; “Houd deze drie aspecten in jouw achterhoofd. Het ‘**Plakkaat van Verlatinghe**’ wat staat voor soevereiniteit, de valse daad van de **geboorteaangifte** wat staat voor een dwangmatige verbintenis met een andere partij en als derde aspect het **moreel kompas** dat een beroep doet op de menselijke waardigheid en het wederzijds respect in het leven zelf. De vraag is: heb je kunnen ervaren wat het impact is van onze huidige rechtsstaat als het om deze drie aspecten gaat? 1) Wat is er met de soevereiniteit van het volk gebeurd; wat is er met de belijving van het recht door elk mens gebeurd? 2) Heeft juist de onrechtmatige geboorteaangifte ertoe geleid dat de mens uit de status van een soeverein mens en die van natuurlijk rechtspersoon een rechtssubject geworden is ten behoeve van het economisch nut? En 3) “Grijpt wie dan ook bij de wetgevingen terug op diens eigen geweten; bestudeert een ieder nog wel dien morele kompas inzake besluitvormingen die alle mensen betreffen?”

Wat zijn de resultaten van jouw evaluatie inzake dit position paper en een stap verder; wat brengt het jou als je met name vanuit jouw moreel kompas dit position paper bestudeerd en getoetst hebt aan jouw eigen innerlijke moreel kompas en haar waarden? In hoeverre was jouw kompas ontwikkeld als een betrouwbaar meetinstrument en vertrouwd je er (al) op? Wat zegt jouw geweten in deze over de huidige gang van zaken binnen Nederland en de rest van de wereld? Nog belangrijker, wat ga je na het bestuderen ervan doen en hoe ga je er vanaf nu mee om? Pedagogisch verloopt het leerproces in haar eindfase via de waarneming naar interpretatie, dan volgt daaruit de kennis, het begripsvermogen en de betekenis als onderdeel van het evaluatieproces, waarna het afrondende reflectieproces begint. Daarbij wordt de betekenis getoetst aan (iemands morele) **waarden en waardigheid** in haar algemeenheid.

Waarden vinden hun uitkomst in de beleving van die waarden door de mensen die het aangaan en er direct bij betrokken zijn; de burger als een actieve weerman en bewaker ervan. De competentie ‘relativeren’ is daarin een groot goed. Deze laatste fase zou de **moraliteit** ‘moeten garanderen’ in het dagelijkse leven en

heet ‘wijsheid’^{47 48 49}. Een correct democratische visie vormt immers het fundament van een menswaardige en een vredelievende verandering. Democratische processen mogen echter nooit een prioriteit krijgen boven de constitutionele of grondrechtelijke waarden van het leven zelf. Dit is wat wij als team van **Veilig & Vrij** vanaf onze start in ons dragen en ook uitgedragen hebben. Immers onze naam duidt de essentie van ons en ieders leven; veiligheid, geborgenheid en toch leven met een maximale (keuze-)vrijheid. Deze visie, verankerd in democratische waarden en het mensrecht, moet worden vertaald naar concreet gedrag en vervolgens aan het volk worden voorgelegd. De cruciale en vitale vraag rijst: “Kiezen we voor een leven in vrijheid, met de bijbehorende verantwoordelijkheden, of voor een bestaan gedreven door economisch nut, met toenemende controle die onvermijdelijk leidt tot **dictatuur en tirannie**?”

Nederland staat voor een keerpunt. Kunnen we deze historische cyclus doorbreken? Dat is mogelijk door neutraal te kijken naar het huidige handelen, door goed en kwaad te onderscheiden en bewust het goede te voeden, openen we de weg naar een nieuwe werkelijkheid. Deze transformatie vereist een fundamentele verschuiving in mentaliteit en cultuur. Het is een uitdaging, zeker, maar geen onmogelijke opgave, onze voorouders gaven aan dat de **tirannie van de Spanjaarden** (Philip II) te overwinnen was. Als volk ben je dat, ongeacht het tijdsmoment in de geschiedenis, verplicht te doen. Het leven gaat namelijk altijd over de wilskracht en de wil van het leven zelf in volledige vrijheid. De natuur toont niets anders.

Volgens ons is de tijd rijp om de scheefgroei in onze samenleving recht te zetten. De bal ligt nu bij de gehele Nederlandse samenleving. Wij als teamleden van **Veilig & Vrij** zijn in staat de correcties als aanbevelingen uit te schrijven door op objectieve en neutrale observaties en waarnemingen als ook de oorzaken en oorzakelijke gevolgen van dit gebeuren in kaart te brengen. Dat betekent dat het landsbestuur de democratische waarden opnieuw zal moeten omarmen en ernaar zal moeten handelen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de aangereikte formule. De mensen die de samenleving vertegenwoordigen, die zichzelf als ‘burger’ laten besturen, ook zij zullen als medemens deze uitdaging moeten aangaan om tot begrip en besef te kunnen komen. Echte democratie betekent immers volledige gelijkwaardigheid en wederzijds eer en waarna respect kan volgen en waarbij een ieder de vrijheid heeft om zijn geluk na te streven. Dat gaat gepaard met wrijving. En zoals het spreekwoord zegt: wrijving maakt glans.

We staan voor een transitie: weg van de ingeslopen gemakzucht en de inmenging van grote internationale krachten en economische hebzucht, in de richting van intrinsiek geluk, voldoening en daadwerkelijke levensvervulling. Dit concept is niet nieuw – we kennen de mechanismen en hun effecten. Telkens als we er een glimp van opvangen, vragen we ons af waarom we dit niet vaker ervaren. De keuze is uiteraard geheel aan jou. Identificeer jij jezelf met de **plicht vergeten burger** die in zondig zingenot zijn zedelijke spierkracht verslappend, de kracht tot eigen initiatief verloor? Of ga jij vandaag nog beginnen met handelen vanuit en met de formule: **‘Correctheid plus Transparantie geeft Vertrouwen’**?

Mocht jij in gesprek willen met één van onze leden of met ons als team in haar geheel, neem dan zelf actie en maak het ons kenbaar. Om in contact te komen kun je gebruik maken van het hierbij vermelde email-adres, contact@veiligenvrij.nl. Met onze dankzegging aan de enkele meedenkers van buiten ons team, alsmede onze dank aan alle geïnteresseerden voor het lezen en bestuderen van dit position paper namens **Veilig & Vrij** vertegenwoordigd door de volgende vier leden met de namen:

Erik, Wilfred-Leonard, Ivar & Rita.

⁴⁷ Boek: “Purification” door University for Life. ISBN 9781312173552.

⁴⁸ Boek: “Liberation” door University for Life. ISBN 9781445298236.

⁴⁹ Boek: “Imagination” door University for Life. ISBN 9781326891114.

Bijlage A – Begrippenlijst

Allodialiteit

Het begrip dat de titel in zich draagt als het om eigendom en bezit gaat waarbij dit eigendom vanuit de essentie onvervreemdbaar en onaantastbaar is, zoals iemands levende lijf. Het betreft dan ook het ‘gesloten’ drieluik naam-titel-positie, die daarmee de eigenheid van het eigendom duidt aangaande de rechtmatige eigenaar of eigendom-houder.

Autonomie

Het omvat het vermogen tot zelfbestuur, kritische reflectie, toegang tot betekenisvolle keuzes, en de bescherming van fundamentele rechten. Het deel: ‘auto-’ duidt op ‘zelf’ en het deel ‘-nomie’ duidt op benoeming of duiding.

Burger

Het begrip ‘burger’ valt samen met de begrippen horige of ingezetene. Het is een juridische term die door overheidsinstanties wordt gebruikt om de verbintenis tussen ‘staatsburger’, de ‘burgerlijke stand’ en ‘burgerrechten’ met de bezielde mens die initieel zonder plichten en belangen leeft, te maken. Het woord in haar oorspronkelijkheid verwijst naar de wens van geborgenheid, naar het genieten van veiligheid en bescherming in een burcht.

Compelled Performance

Het plichtmatig met veelal een daaraan gekoppelde straf bij nalatigheid en/of weigering te leveren prestatie zonder dat er een mondelinge of schriftelijke instemming aan ten grondslag ligt door deze uitvoerder van deze opgelegde en plichtmatige prestatie.

Consent

Bekrachtigende instemming nadat afstemming en toestemming tot iets als een overeenkomst van gedeelde belangen en na onderlinge besprekingen hebben plaats gevonden tussen de direct betrokkenen.

Correctheid (juistheid)

Correctheid verwijst naar de mate waarin iets juist, accuraat of in overeenstemming is met de geldende normen, regels of feiten. Het is een kernwaarde in veel aspecten van het leven en essentieel voor effectieve communicatie, betrouwbare systemen en rechtvaardige processen. Correctheid heeft een sterke verbinding met betrouwbaarheid, nauwkeurigheid, zorgvuldigheid, integriteit, waarheid, consistentie, validiteit, eerlijkheid en rechtvaardigheid. Het is één van de belangrijkste begrippen in dit position paper. Etymologisch duidt het op de samenhang gelet op het deel ‘cor-’ van dat wat ‘recht’ of, ‘-rect’ is. Het deel ‘-heid’ maakt er een zelfstandig naamwoord van.

Eigenheid

Dat wat toebehoort aan de authenticiteit van de entiteit zelf; de eigenheid als onderdeel van de intrinsieke identiteit als het gaat om karakteristieke kenmerken.

Integriteit

Dat wat heel en ongeschonden is; denk bijvoorbeeld aan de integere getallen in de wiskunde; de ongedeelde en ongebroken getalswaarden van 1, 2, 3 et cetera. Integriteit qua handelen betekent dat jijzelf, de ander als ook de natuur bij elke handeling onaangetast, onbeschadigd, ongeschonden en daarmee een heilheid in zichzelf blijft. Integriteit betekent tevens dat deze staat van moreel handelen daarmee ook aanhoudendheid vertoont gedurende de opeenvolgende handelingen.

Legitimiteit

Legitimiteit is een concept dat verwijst naar de aanvaarding en rechtvaardiging van bijvoorbeeld macht, gezag of handelen. Het geeft aan in hoeverre een persoon, organisatie, een overheid of systeem als ethisch gerechtvaardigd wordt beschouwd om te handelen of beslissingen te nemen vanuit diens juridische positie. Legitimiteit wordt dikwijls verwisseld met rechtvaardigheid; dat haar recht vanuit moraliteit ontleent. Het feit dat het woord 'wet' het woord 'recht' onbewust in beleving overrulet, maakt dat rechtvaardigheid vanuit het recht van de mens als belijving van dat recht, op een tweede plaats is beland. Rechtvaardigheid wordt dientengevolge onterecht via de wetgeving nagestreefd.

Liberalisme

Het liberalisme is een politieke stroming die is ontstaan in de 18e eeuw tijdens De Verlichting. Het voornaamste uitgangspunt van het liberalisme is het streven naar grote vrijheid van het individu op alle terreinen van het (maatschappelijke) leven. De vrijheid die wordt nagestreefd heeft betrekking op de politiek (burgerrechten), de economie (particulier bezit, vrije markt) en de culturele vrijheid. Binnen het liberalisme heeft de overheid, om de individuele vrijheid niet in de weg te staan, een terughoudende rol waarbij het zich beperkt tot de kerntaken.

Libertarisme

Het libertarisme is een politieke filosofie met als hoofddoel vrijheid handhaven door middel van individuele soevereiniteit en het non-agressieprincipe. Libertariërs streven naar zo veel mogelijk zelfbestuur en keuzevrijheid, met de nadruk op politieke vrijheid, vrijwillige samenwerking en een voorrang aan individuele oordelen. Libertariërs zijn voor een beperkte overheid en zo min mogelijk onvrijwillige belasting. Zij willen dat de overheid zich alleen bezighoudt met politie, rechtspraak en leger. De betaling voor die diensten dient vrijwillig te gebeuren en niet door middel van belastingen. Libertarisme is meer een compromisloos radicalisme.

Lichaam

Een fictie of naam van een 'dode entiteit' middels de term: De Jure'. De oorspronkelijkheid van dit woord is te vinden vanuit de Duitse taal: 'Leich-Nahm' zijnde de naam van een lijk. Een 'lijk' of 'lichaam' – een corps of corporatie – kan dus zelf niets concreets als het om handelingen gaat. Alles wat erop lijkt is niet echt. Het woord 'lichaam' binnen de jurisdictie en wetgeving misleidt mensen ware dit hetzelfde begrip als een levend lijf. Volgens de Dikke Van Dale zijn het synoniemen, daar deze betekenis als een synoniem vanuit neutraliteit en belangeloosheid geduid wordt.

Lijf

De naam of een woord van een levende entiteit als een biologisch gegeven; De Facto in haar bestaansrecht als het leven zelf en als het levende bewijs van het leven zelf in haar wederkerigheid. Denk daarbij als woord aan het Engelse versie; 'life'. Dit in tegenstelling tot het lichaam als een dood lijf; het lijk of lichaam dat niet kan handelen, waarbij een menselijk lijf als een biologische behuizing van de ziel dat wel kan.

Naam

De naam is als woord het feit als het woord; de voornaam is een verwijzing naar de naam waarbij de achternaam vanuit de 'achterzijde' verwijst naar de naam. Wanneer voornaam en achternaam gevraagd worden, blijft het hiaat bestaan wat de feitelijke en daarmee de bron-naam is wie of wat met een naamstelling wordt bedoeld of wie daarmee beoogd wordt dat te zijn of zich ermee identificeert.

Onvervreemdbaar recht

Het recht dat niet kan worden overgedragen, afgestaan, verhandeld of verkocht aan een ander. Het is een recht dat intrinsiek verbonden is aan de mens of entiteit die het recht bezit, en het blijft bij hen, ongeacht de omstandigheden. Voorbeelden zijn het recht op leven, vrijheid, gelijkwaardigheid en veiligheid. Maar ook het recht op privacy, het recht op eigendom en het auteursrecht vallen daar onder.

Persoon

De mens die zich uit naar de buitenwereld met de klank via diens stem als het vocale bewijs van diens uiting van diens wil en wens; ‘per-sonare’ – door-klinken (Latijn). In die hoedanigheid is de mens de rechtspersoon die diens rechten kenbaar maakt als een rechtspersoon. Een persoon is daarmee nooit een ‘zaak’.

Plicht

Het werkwoord waar het woord ‘plicht’ haar kracht aan ontleent, is ‘moeten’. Rechten gaat over het werkwoord ‘mogen’. De relatie tussen plicht en recht in de dagelijkse samenleving heet juridisch een verbintenis. Er is slechts één morele dualiteit die goddelijk is in de hoedanigheid van het leven zelf als het om recht en plicht gaat: “Leven en Laten Leven”.

Ploeteren

Hard werken met moeite en inspanning, vaak zonder snel resultaat. Het kan fysiek of mentaal zwaar zijn, zoals bij het omgaan met uitdagingen of het proberen iets te bereiken ondanks obstakels.

Ploeterende vrijheidszoeker

Iemand die met moeite en doorzettingsvermogen vecht voor de persoonlijke of maatschappelijke vrijheid. Die iemand wordt geconfronteerd met obstakels en uitdagingen, maar blijft vastberaden om diens onafhankelijkheid en zelfbeschikking te bereiken.

Recht

Dat wat recht en correct is en zelfs onweerlegbaar, onbespreekbaar en daarmee eenduidig en absoluut is. Juridisch bezien kan geen wet een recht aantasten, weerleggen of elimineren, te meer als dit recht een onvervreemdbaar recht betreft. De mens als belijving van het recht kan nooit onder het recht gebracht worden; het verworden tot een rechtssubject daar deze mens altijd het recht zelf in zichzelf is.

Rechtspersoon

De mens die in of vanuit diens rechten handelt. De mens als een rechtspersoon is een wetspersoon geworden, terwijl de mens van nature een rechtspersoon is. Hij/zij handelt vanuit rechten en uit dat/maakt dat kenbaar via diens stem of wel, vocaal als ultieme uiting van de wilsuiting van de wens van het recht waar de wens op gebaseerd is. Juridische bezien vallen daarmee een rechtssubject en een wetspersoon binnen dezelfde dimensie van jurisdictie, zoals de overheid dat ‘afdwingt’ en de burger oplegt.

Rechtspositivisme

Dit is een misleidende term ware het dat het van mens-rechten uitgaat. Met deze rechten worden de rechten bedoeld onder of binnen de wetgeving die als plichten worden geprojecteerd op de burgers, ware zij al-geldend, wel doordacht en altijd rechtmatig. Elk verweer dat een burger maakt met betrekking tot het schenden van een recht die mens gerelateerd is- de mens als de belijving van recht en het recht – wordt getoetst aan de aanwezigheid van een wet om dit verweer te pareren. In het geval dat een wet ‘aanwezig’ is, overrulet deze wet elke klacht, bezwaar dan wel elke vorm van verweer aangaande de vermelding ervan. De invoering van Artikel 120 GW in 1983 onder ‘Lubbers’ zorgt dat de correcte toetsing buiten beeld blijft.

Rechtssubject

De mens is de belijving van recht en van het recht. Een mens die altijd het uitgangspunt is, kan dientengevolge nooit onderworpen (subjected/subject to) aan recht of het recht, daarmee verwordend tot een rechtssubject dat ondergeschikt gemaakt is aan dat recht, daar de mens het recht zelf is en niet aan zichzelf en al helemaal niet aan een andere mens of een systeem onderworpen of ondergeschikt gemaakt kan worden. (zie Wetspersoon)

Respect

Het woord 'respect' betekent letterlijk 'terug-beschouwing' of 'terug-zicht'. De correcte en meer zuivere Nederlandse woorden hiervoor zijn eigenlijk eer en lof.

Sereniteit

Innerlijke rust, kalmte en vrede, vrij van stress en/of zorgen.

Serene soevereiniteit

De combinatie van innerlijke rust (sereniteit) en onafhankelijk gezag (soevereiniteit). Het verwijst naar zelfbeheersing en autonomie met kalmte en balans, zowel persoonlijk als in leiderschap, verkregen door studie en levenservaring.

Soevereiniteit

Volgens de Van Dale betekent 'soevereiniteit' "oppermachtige heerschappij". Etymologisch komt het begrip *soevereiniteit* van het Latijnse woord "**superanus**", wat "boven" of "hoogste" betekent. Het is via het Oud-Franse "**souverain**" (hoogste gezag of heerser) in het Nederlands terechtgekomen. Het woord verwijst oorspronkelijk naar de hoogste macht of autoriteit, vaak in de context van een vorst of staat. Later werd de term ook breder toegepast op persoonlijke autonomie en zelfbeschikking. Probeer eens als synoniem voor Soevereiniteit "Goddelijke Onschendbaarheid" of 'Spirituele Immunitet' toe te passen.

Soevereine sereniteit

Een (mentale) staat van ultieme innerlijke rust en vrijheid als een gemoedstoestand (emotionele staat) of esteem, waarbij je onafhankelijk en onverstoorbaar blijft, ongeacht externe omstandigheden. Het is het vermogen om volledig zelf te bepalen hoe je met situaties omgaat, in vrede en balans.

Sociaal contract

Het sociaal contract is een filosofisch concept dat verwijst naar een impliciete overeenkomst tussen individuen en de samenleving of een staat, waarin wederzijdse rechten en plichten worden vastgelegd. Het idee is dat mensen een deel van hun vrijheid opgeven om een georganiseerde samenleving mogelijk te maken, waarin hun basisbehoeften (referte: Piramide van Abraham Maslow, later doorgebouwd door Clare Graves en Don Beck met Spiral Dynamics⁵⁰ als 'waarden-toets-systeem' voor organisaties) worden beschermd. Het woord 'contract' is hierin misleidend, want er is geen concreet contract en er is geen vocale wilsuiving, consent of instemming daartoe.

Staat of estate

Een estate betekent in de breedste zin het 'staan' als een toonbeeld of manifestatie – de 'e-' vooraan het woord 'estate' van 'uitgaand' (ex) – van een mens; hoe iemand erbij staat, hoe het met iemand staat of wel hoe iemand zich staande houdt in de huidige omstandigheden. Hierbinnen zijn er vijf dimensies van 'staten' te onderscheiden. Deze zijn respectievelijk van de hoogste naar de laagste dimensie: Schepper (God) – Royaliteit (koning/'le roi') – Rechtspraak (Master of bedrijf) – Burger (Slave of ondergeschikte) – Techno-informatie (feitelijke kennis en 5G). Elke beroep op en roep naar de goddelijke rechten lijken hiermee vooraf gepareerd te worden; de 'respectloze' linker hersenhelft van de analyse overrulet een symbiotische samenwerking met de altruïstische rechter hersenhelft, waardoor synergie onmogelijk wordt om als mens tot een goddelijk besluit te kunnen komen en deze ook te kunnen maken.

Transparantie

Dit betekent openheid, duidelijkheid, eerlijk en toegankelijkheid in informatievoorziening, gebruikte methoden en processen en communicatie en is een onweerlegbare plicht om dit te moeten nakomen namens de overheid. Transparantie betekent dat er 'door iets heen gekeken' kan worden zonder dat daartoe

⁵⁰ Boek: "Nederland op doorbreken" door Wilbert van Leijden en Paul Zuiker. ISBN 9789081067317.

belemmeringen bestaan ten nadele van deze zichtbaarheid met haar onderliggende betekenissen en waarden aangaande waarop deze transparantie betrekking heeft.

Vertrouwen

Dit is de psychische of mentale overtuiging dat iemand betrouwbaar, eerlijk, competent en/of goedwillend is. Het is een fundamenteel concept in menselijke relaties, samenlevingen, culturen en systemen en het vormt de basis voor een goede samenwerking, zuivere communicatie en gedegen stabiliteit in de samenleving. Vertrouwen wordt opgebouwd door consistentie, openheid en empathie, maar kan snel verloren gaan bij schendingen van die principes. Het betreft de consistentie vanuit de betrouwbaarheid inzake de relatie tussen het woord en de daad van iemand gedurende een langere periode.

Vrijheid

De mogelijkheid van de levende mens om te denken, te handelen en te leven zonder dwang of beperkingen, zolang je anderen geen schade toebrengt. Het omvat zowel persoonlijke autonomie als persoonlijke rechten, zoals de vrijheid van meningsuiting en het recht op zelfbeschikking. Het deel ‘-heid’ in vrijheid – denk aan het Duitse ‘Heim’ of Engelse ‘Home’ – betekent dat dit aspect de mens eigen is; het is onderdeel van iemands innerlijke waarden en eigenheid; uitend als mens als de belijving van dit onvervreembare en van nature recht. Let op het verschil met woorden die op ‘-dom’ eindigen ten opzichte van de woorden die op ‘-heid’ eindigen. Eerst genoemde ligt buiten de mens en ‘komt (naar) hem/haar toe – bijvoorbeeld ‘eigen-dom’ – het tweede genoemde komt zoals gezegd ‘van binnenuit’ in de zin dat het een onderdeel van eigenheid betreft – bijvoorbeeld ‘eigen-heid’.

Vrijheidszoeker

Dit is iemand die streeft naar onafhankelijkheid en het vermogen om vrij te denken, handelen en leven. Ze zoeken naar autonomie, zelfbeschikking en het doorbreken van beperkingen, zowel innerlijk als in hun omgeving.

Wet

Het is een verzamelnaam van een plicht en een recht ineen. Het woord ‘wet’ is gelieerd aan legitimiteit, waarbij aan de basis het Latijnse woord ‘legere’ staat dat impliciet lezen – in zich opnemen – en schrijven – zich op papier uiten – in zich draagt. Wetten zijn daarmee vervreemdbaar, onderhandelbaar en al het andere wat vervalt bij alles wat onder onvervreemdbaarheid valt.

Wetspersoon

De mens is de belijving van recht en van het recht. Een mens die altijd het uitgangspunt is, is tevens een Rechtspersoon vanuit de natuurwet (Lord God) als hoogste en enige wet. De overige wetten zijn een uitvloeisel van deze bedoelde natuurwet en dientengevolge kan een mens in rechten nooit verlaagd en ondergeschikt gemaakt worden via en door deze wetten en daarmee verwordend tot een Wetspersoon. (zie Rechtssubject)

Zelfbeschikking

Dit betekent het zelf kunnen en mogen maken van keuzes die het eigen leven betreffen; het zelf (auto-) duiden (-nomie) of met het andere woord voor ‘autonomie’ dat een Griekse oorsprong heeft.

Zoeker

Iemand die op zoek is naar antwoorden, inzichten of betekenis in het leven. Dit kan gaan over persoonlijke groei, spirituele vragen, kennis of het vinden van een doel. Zoekers worden vaak gedreven door innerlijk gedreven nieuwsgierigheid en een verlangen naar begrip. De ene groep heeft dat begrip nodig voor zelfverzekerdheid (esteem/gemoed); de ander slechts om het eigen leven makkelijker ‘te leven’.

[ruimte voor eigen aantekeningen]

MIJMERING-1:

Hugo de Groot

Wat is in 5 hoofdpunten de visie van Hugo de Groot over maatschappij en samenleving?

Hugo de Groot (1583-1645) was een Nederlands jurist en filosoof. Zijn visie op maatschappij en samenleving is voornamelijk te vinden in zijn werken, met name zijn boek "De iure belli ac pacis" (Over het recht van oorlog en vrede). Hieronder volgen vijf hoofdpunten van zijn visie:

1. De rechtsstaat: Hugo de Groot geloofde in de noodzaak van een rechtsstaat waarin de wetten en regels een centrale rol spelen. Hij meende dat een samenleving slechts rechtvaardig is als de wetten en regels worden geëerbiedigd.
2. De rol van de overheid: De Groot zag de overheid als een instelling die moet werken aan de bescherming van de rechten en vrijheden van de burgers. Hij geloofde in de noodzaak van een sterke overheid om orde en veiligheid te handhaven.
3. De betekenis van de natuurwet: De Groot geloofde in de bestaanswet (of natuurwet) als een universeel recht dat geldt voor alle mensen. Hij meende dat de natuurwet een bron is van recht en moraal.
4. De rol van de burgers: De Groot zag de burgers als verantwoordelijk voor het handhaven van de orde en de wetten. Hij geloofde in de noodzaak van burgerzin en burgerschap.
5. De noodzaak van tolerantie: De Groot was een voorstander van tolerantie en geloofde in de noodzaak van verdraagzaamheid. Hij meende echt dat de mensen van verschillende geloofsovertuigingen en culturen samen kunnen leven in een samenleving zonder dat dit tot conflicten leidt.

Wat is in de zin van Hugo de Groot, de maatschappij?

Volgens Hugo de Groot is de maatschappij een samenleving van mensen die onderling een sociale orde hebben opgebouwd en die samenleven in een gemeenschap. Hij definieert de maatschappij als een "societas humana" of een "gesellschaft van mensen".

In zijn werk "De iure belli ac pacis" beschrijft De Groot de maatschappij als een "societas humana" die bestaat uit een groep mensen die onderling een sociale orde hebben opgebouwd en die samenleven in een gemeenschap. Hij ziet de maatschappij als een organisatie van mensen die samenwerken en samenleven om een gemeenschappelijk doel te bereiken.

De Groot onderscheidt de maatschappij van de staat en ziet de staat als een overheidsinstelling die de maatschappij moet dienen en beschermen. Hij gelooft dat de staat moet werken aan de bescherming van de rechten en vrijheden van de burgers en dat de maatschappij moet worden georganiseerd op een manier die rechtvaardigheid en orde bevordert.

Maat = etymologisch verwijst dit woord naar iemand die aan dezelfde tafel voedsel nuttigt, vriend (liefhebber, amateur), gewoonlijke samen-gaander. In het Duits noemt men dit: gemeenschap onderhouden (pflegen). Het eten aan één tafel is derhalve een sociale gebeurtenis waarmee samenhang wordt gekweekt en bestendig. De Covid maatregelen waren derhalve ontbindend voor de samenleving.

MIJMERING-2:

Spellingswet 2005

Artikel 1:

In deze wet wordt verstaan onder:

- a. Comité van Ministers: het orgaan, bedoeld in artikel 6, onder a, **van het op 9 september 1980 tot stand gekomen Verdrag inzake de Nederlandse Taalunie (Trb. 1980, 147)**;
- b. Onze Minister: Onze Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Artikel 2:

1. De schrijfwijze van de Nederlandse taal waartoe het Comité van Ministers beslist, wordt gevolgd bij de overheidsorganen, bij de uit de openbare kas bekostigde onderwijsinstellingen, alsook bij de examens waarvoor wettelijke voorschriften zijn vastgesteld.
2. Onder een overheidsorgaan als bedoeld in het eerste lid wordt verstaan:
 - a. Een orgaan van een rechtspersoon die krachtens publiekrecht is ingesteld, of
 - b. Een ander persoon of college met enig openbaar gezag bekleed.

MIJMERING-3:

Een jeugdig kiessysteem – A Youthful Election System YES (2011-2012)

“Eind jaren tachtig en aan het begin van de negentiger jaren begint een idee te ontspruiten aangaande een mogelijk nieuw inzicht in hoe het kiessysteem beter kan functioneren dan het tot dusver deed. Het landelijk dagblad NRC kwam in die tijd met de oproep om deel te nemen aan de essay wedstrijd “Is alles al gezegd ?”

Dat was het begin van de verdere ontwikkeling van een **nieuw kiessysteem**⁵¹. Het eerste hoofdstuk beschouwt een generatie gewijze benadering van de monarchie binnen het kies-mechanisme. Het tweede hoofdstuk benadert een methodiek of proces van de regeringsvorming. Zo zullen verschillende verbanden uitkristalliseren tot verwante geesten binnen de zaak die voor hen nodig is ter sturing. Je kunt het best drie tot vijf clusters verwachten die menen een goede kans te maken, mede wegens de slagkracht vanwege de beschikbaar te stellen budgetten. Het derde deel van de trilogie beschouwt de visie van de kroon op het werk. De tijden veranderen, **dogma's vallen**, mensen trekken zich al muitend op aan elkaar, ruilen is de trend en huilen het eindspel.

Hoe kun je deze trilogie samenvatten in een boek en daarmee de kracht van een **jeugdig kiessysteem**⁵² aantonen ? Daartoe ligt het voor de hand dat we dat laten zien aan de hand van een chronologisch overzicht in de afgelopen jaren. Wie waren de voorlopers en wie waren de personen die vorm hebben gegeven aan het staatsbestel, zoals we dat nog steeds kennen ?

De essentie van dit boek is om jou de vraag te stellen of het aanpassen van het huidige kiessysteem⁵³ en daarmee het staatsbestel al niet veel eerder had moeten plaatsvinden. Tevens daagt het jou uit erover na te

⁵¹ <https://www.amazon.com/jeugdig-kiessysteem-Dutch-SAce-Wilfred/dp/1446601455> (boek)

⁵² <https://www.amazon.com/YES-Wilfred-Bastiani/dp/1291695982> (boek)

⁵³ <https://youtu.be/NatasFTfDe4?feature=shared> (animatie met uitleg)

denken in hoeverre een voorstel van een nieuw kiessysteem wel aan de wensen en eisen van de huidige samenleving zal voldoen. Veel leesplezier in deze zoektocht”.

Resumé politieke-partijen-vrije verkiezingen

Een kiesstelsel dat verbonden is van een politieke kleuring inzake de politieke partij namens welke iemand zich kiesbaar stelt, maakt dat met het 1-stem-kiessysteem de keuze op een thema met de daaraan verbonden competente politicus de gehele enkelvoudige stem de keuze laat vallen op de gehele partij, waarvan deze persoon lid is. Het is alsof ik met één Euro alleen bij de bakker of bij de groenteboer deze ene Euro mag besteden en op een later moment met een nieuwe verkregen Euro naar de slager kan. Terwijl op dat zelfde moment van de verkiezingen een andere persoon gekwalificeerd is binnen een andere politieke partij aangaande een ander belangrijk thema. De beperktheid van mijn keuze door een 1-stem-keuze is daarmee geen correcte vertegenwoordiging van mijn eigen diversiteit aan voorkeuren en wensen zoals ik mijn eigen leven ingevuld en vertegenwoordigd wil zien.

Door de betreffende kandidaten op basis van een thema en hun persoonlijke en individuele kwaliteiten, intelligentie, betrouwbaarheid en integriteit te kunnen kiezen, weet ik als kiezer dat mijn waarden in die hoedanigheid via deze vertegenwoordigers worden ‘verdedigd’. Daartoe is het wenselijk om het 1-stem-systeem te vervangen door een puntensysteem, waardoor een voorkeur op een thema met een vertegenwoordiger daadwerkelijk getoond wordt middels het geven van de punten die ik het waard acht; uiteraard in overweging van andere thema’s die ik ook belangrijk vind. Het doet daardoor een appèl op mijn bewustzijn inzake de puntenverdeling. Politieke kleuringen en daarmee ‘verplichte’ partij- en coalitie-afspraken verliezen hun negatieve impact op de persoonlijke talenten van de gekozenen die vanuit hun passie en integriteit mij vertegenwoordigen.

MIJMERING-4:

Filosofie

de inleiding van de aanleiding = de verleiding van de afleiding

voor de inleiding van de aanleiding = met de afleiding door de verleiding

(Wilfred-Leonard)

Dit is het begin van het moralistische verval door de mens; loskoppeling van de Bron.

Nederlandse rechtspraak

het schijnt erop te lijken dat het zo blijkt te zijn

en

het lijkt zo te zijn zoals het schijnt te blijken

(Wilfred-Leonard)

[ruimte voor eigen aantekeningen door de lezer]